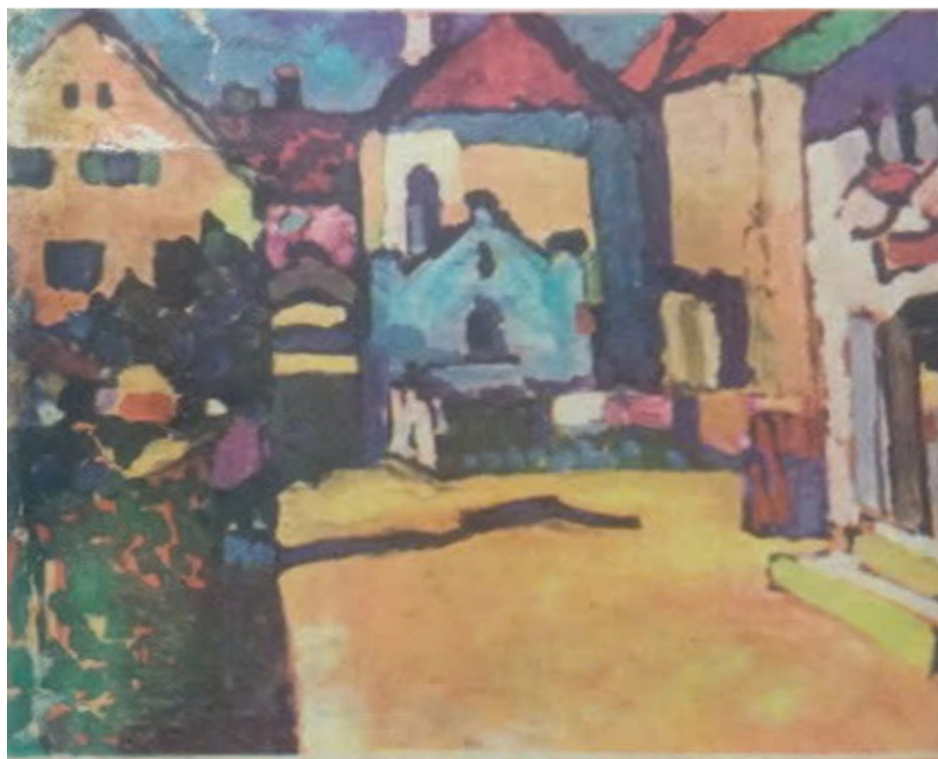

nguyễn thị thụy vũ
**Cho trận gió
kinh thiên**

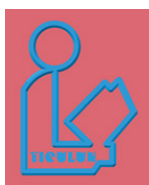
nguyễn đình vượng

Cho trận gió kinh thiên

tập 1

Nguyễn Thị Thụy Vũ

Paris * 07.2025

Bìa : *NXB Nguyễn Đình Vượng*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

Cho trận gió kinh thiên

tập 1

NGUYỄN THỊ THỤY VŨ

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
SAIGON * 1973

1

Một cánh cửa vừa mở, mùi ẩm mốc bốc lên. Nguyệt bước vào căn nhà sáng lờ mờ. Bà già đứng ngoài cửa nói vọng vào:

– Xóm này vui lắm mà, cô Hai à! Ở lâu rồi cô sẽ rõ. Bà con chòm xóm ở đây tốt lắm, như ở miệt vườn vậy.

Đồng hồ chậm rãi gõ mười tiếng. Bà Tư giật mình:

– Ủa, gần tới giờ nấu cơm rồi! Hồi đêm qua tôi ngồi đợi chến tới 3 giờ sáng nên bây giờ hãy còn mệt.

Nguyệt bước ra sau, nhìn vào lu nước và khuôn bếp lót gạch trắng. Tất cả phủ một lớp bụi dày, xám mốc. Nàng hỏi:

– Bà Tư, việc đổi nước?

Bà Tư cười, cặp mắt long lanh sắc sảo:

– Cô cứ lo dọn dẹp nhà cửa cho tử tế đi. Chút nữa tôi sai trẻ nó đổ nước cho cô. Tới tháng, cô cho tụi nó chút đỉnh tiền ăn bánh.

Nguyệt mở rương, lấy chiếc khăn nilông màu thiên thanh quấn tóc. Bà Tư đẩy cây chổi về phía nàng, giọng the thé:

– Nhà này tuy nhỏ, nhưng nếu khéo dọn dẹp cũng không đến nỗi tệ. Vả lại cô ở một mình thì đâu có chật chội gì đó?

Nguyệt nhìn nền xi măng lồi lõm:

– Cháu sẽ lát gạch lại.

Bà Tư gật đầu:

– Phải đó. Cô ở đây lối tháng hai, tháng ba, tiết trời nóng nực lắm. Có nền gạch bông, lau chùi sạch bóng, mỗi trưa nằm nghỉ lưng mát lắm.

Nguyệt xúc động. Căn nhà trống trơn, chỉ có chiếc đi-văng đơn độc, chiếc bàn nhỏ, mấy chiếc ghế rẻ tiền làm nàng buồn rầu chán ngán. Năm ngoái, Đồng đã dắt nàng vào đây. Đó là một buổi sáng Chúa nhật tạnh ráo. Bình, bạn của Đồng, giao cho hai người xâu chìa khóa rồi lặn đi đâu mất suốt cả ngày.

Hôm đó, Nguyệt đã tháo trút cơn dồn nén của xác thịt, đã biết thế nào là cái thú đau thương của tình yêu trong đời con gái. Căn nhà này như một nắm mồ chôn chết cái trinh bạch vô giá và cũng vô vị của nàng. Tất cả chỉ bao gồm trong một tiếng kêu thét thật nhỏ, vừa đủ cho một mình nghe thấy, và một nỗi xót xa thật dài.

Bà Tư đã lui về bên nhà. Tiếng bà la ó lũ con cháu:

– Om sòm nhức óc! Tiên hơn tổ đường tụi bay! Con gái gì mà không biết lo nồi cơm, trách cá, cứ lo may áo ni-lông đặng bẹo hình với mấy thằng cao bồi! Đồ con gái hư, cứ rượng đục rượng cái tối ngày à!

Nguyệt cười tủm tỉm. Đây là xóm lao động, gồm đủ hạng người tứ xứ đến đây

lập nghiệp. Nhà cửa san sát nhau, chật chội, và mỏng dính như cái hộp quẹt.

Nguyệt từ Lục tỉnh lên Sài Gòn hơn một tháng nay. Tháng trước, nàng tá túc với Đồng trên một căn gác trọ hẹp ở miệt Chợ Quán. Từ giữa trưa cho tới 5 giờ chiều, căn gác nóng như cái lò bánh mì. Cuộc sống ở đó thật ngọt ngào vì Nguyệt còn phải chung đụng với nhiều người bạn khác nữa. Hình như mọi cử động của nàng đều bị họ dòm ngó, soi mói, ngắm ngẫm.

– Phải rời nơi đó càng sớm càng tốt. Phải giấu tông tích của mình trước lũ bạn đồng hương đó.

Lũ bạn đã biết quá rõ gia thế và quá khứ của nàng. Nguyệt đã tâm niệm điều đó khi bước xuống bắc Mỹ Thuận để qua sông, đi tìm một thành phố khác, mong

thay đổi không khí và đời sống đầy dẫy buồn phiền ở tỉnh lỵ. Nàng phải xa lánh nơi chôn nhau cắt rún như một vòng tay sắt siết chặt nàng từ thời thơ ấu mới có cơ hội ngóc đầu trưng mặt với đời.

Căn nhà lạnh lẽo, bơ vơ kỳ lạ. Hình như mọi người quanh đây thập thò nhìn nàng như một quái vật vừa xuất hiện. Nguyệt bước ra, khép lại cánh cửa, nghĩ:

– Phải làm cái gì đã rồi mới tắm gội sau.

Gian nhà nhiều bóng tối vì mái tôn thấp và cửa sổ nhỏ. Bồ hóng và mạng nhện giăng đầy nhà bếp, lẳng nhằng đến nóc mùng. Có lẽ Bình – người chủ cũ của nó, từ lúc mắc mùng lên tới giờ chưa hề mở xuống giặt giũ lần nào.

Nguyệt quét dọn cẩn thận. Nền xi

măng lồi lõm như mặt trăng, bụi cát bốc lên như sa mù, dày đặc. Nàng bước xuống bếp, lấy chiếc lon sữa hộp vét chút nước dưới đáy lu, rưới lên nền nhà.

Nguyệt đã thực hiện được niềm mơ ước của mình: thuê riêng một căn nhà. Bây giờ, nàng có quyền chung dọn theo ý thích. Dọn quét xong, nàng lấy chiếc bình sứ nhỏ trong gali, đặt lên chiếc bàn con. Rồi Nguyệt lại nhìn quanh quất căn nhà, nghĩ:

– Phải có một cái bàn thờ để đêm đêm thắp nhang, cúng nước, trầu cau, bông, trái cây, mới gọi lên được sự ấm cúng của một mái nhà.

Bà Tư sai thằng cháu gánh nước đổ đầy vào cái lu sành để Nguyệt tắm rửa. Cơm mệt làm Nguyệt quáng mắt. Nàng che miệng ngáp, nước mắt trào ra khóe.

Chợt có tiếng đẩy cửa, và tiếp theo là tiếng giày nện trên bực thêm.

– Nguyệt đâu rồi?

Đồng bước vào, mồ hôi đầm đìa chiếc áo sơ mi trắng. Nguyệt trách móc:

– Em đây. Sao anh đến trễ vậy?

Đồng lắc kiếng mắt, giả lả:

– Anh gặp mấy thằng bạn, rủ đi uống la-ve.

Nguyệt bực mình:

– Đáng lẽ anh tới sớm để phụ với em dọn dẹp nhà cửa chứ?

Đồng cười cầu hòa:

– Để anh làm phần việc còn lại. Em cứ đi tắm rồi nghỉ ngơi cho khỏe.

Nguyệt trao cây chổi cho Đồng, hất chàng một cái. Không hiểu sao, hiện giờ nàng đâm ghét cái khuôn mặt rắn rỏi với con mắt chột của Đồng thậm tệ. Nàng bỏ vào nhà tắm, kéo kín chiếc màn vải bố màu xanh ve chai. Phần dưới đã rã mục như bị cá rửa. Nhà tắm này trống trải ten hen, tưởng chừng người bên ngoài có thể thấy phần từ đầu gối trở xuống của người đang tắm. Nguyệt không dám ngồi xuống để kỳ cọ.

Nàng tìm được đôi chút sáng khoái khi dội lon nước đầu tiên lên thân thể. Nàng tính thầm sẽ lần lượt thay đổi tất cả đồ vật trong nhà này, cũng như thay đổi hẳn nếp sống bản chất, tù túng ở tỉnh lẻ.

Đồng lục đục thu dọn, đóng rác gom bừa bãi dưới gầm giường, nói vọng vào:

– Nhà này dọn dẹp rồi coi cũng phải thế quá, phải không? Ở Sài Gòn mà được căn nhà như vậy cũng có phước lắm rồi.

Nguyệt bước ra ngoài, tươi mát như một cánh huệ mới nhúng nước. Nàng cầm chiếc khăn lông màu hường lợt, lau những giọt nước đọng trên cổ, rồi ngồi xuống đi-văng, chải tóc, nhìn sự ngăn nắp trong nhà và khuôn mặt bóng nhẫy mồ hôi của Đồng. Bất giác, nàng mỉm cười, nụ cười vô nghĩa lý.

Đồng bước đến gần nàng, dịu dàng:

– Căn nhà này có duyên với bọn mình. Em còn nhớ buổi sáng Chúa nhật năm ngoái không?

Nguyệt ngó sững Đồng, giận tai ửng đỏ. Nàng xô nhẹ chàng, trề môi:

– Anh cứ ư nhắc chuyện năm xưa năm xưa hoài! Em sợ kỷ niệm lắm. Chỉ có người già mới thích sống với kỷ niệm thôi.

Chải xong mái tóc, Nguyệt che miệng ngáp. Nàng cầm chiếc quạt nan tre bồi giấy màu hoàng yến trên đi-văng, phe phẩy cho tóc mau khô.

Đồng sắp đặt lại mấy quyển sách cho thẳng hàng trên chiếc kệ đối diện cái đi-văng, rồi chui vào nhà tắm.

Ngồi dựa vào ghế bành, Nguyệt lơ mơ trong giấc ngủ chập chờn, đứt nối vì những tiếng chân chạy rần rật của lũ trẻ ngoài hiên.

Một chập sau, nàng bừng tỉnh vì tiếng la chói lói:

– Ê, thằng chó đẻ! Mà còn mang cái tuồng mặt về làm chi nữa? Tao tưởng xe hơi xe lửa cán mày rồi chứ!

Vẫn không có tiếng đối đáp. Người đàn bà đứng bên hè tiếp tục chửi rủa:

– Tao không biết cha mẹ mày có ăn rác đường mương, uống nước cống hay không mà sanh ra mày thứ đồ gì không biết nhục, mặt mày lì lợm, cứ lủi đầu về đây hoài!

Tiếng người đàn ông thật bình thản:

– Nhà tao thì tao cứ về. Ai làm gì tao?

Người đàn bà với giọng sắc và lạnh thêm:

– Đồ cố lì cố mạng! Mỗi ngày về đây để nhìn cái mặt hăm tãi của mày làm sao tao cất đầu lên cho nổi?

Nguyệt hé cửa, dịch ra sân. Người đàn bà khoảng 40 tuổi, ngồi tréo chân chữ ngũ trên bậc xi măng dưới bóng mát cây sung cần cỗi, lá thưa. Bà ta ăn mặc như kẻ theo nghiệp «ông lên bà xuống»: bộ quần áo bằng gấm đỏ rực rỡ, may theo kiểu sườn xám ngắn, không hợp với màu da tối của bà. Dáng dấp bà to lớn, hòa hợp với cái ngực cao và cái mông vêu lên bề bộn. Mặt bà đắp phấn trắng thật dày, nội trong thấy cũng phát nực. Mồ hôi rình ướt làm cho màu trắng của phấn lem luốc như sắp biến thành cặn cáu; lưỡng quyền bà cao như muốn lấn át sóng mũi. Đôi mắt bà kẻ viền đen và đánh phong xanh, làm cho trông mắt long lanh dữ tợn như mắt đào điền trên sân khấu.

Cơ giận càng làm nét mặt bà hùng lửa. Chợt thấy Nguyệt, bà ta bắt lảng qua

chuyện khác, rồi tử mĩ lột mít tố nữ ra ăn ngon lành, làm như chưa có gây lộn với chồng.

Nguyệt mỉm cười, tự cho mình là vị cứu tinh của ông chồng bạc phước. Khi nàng vào nhà, Đồng to nhỏ:

– Thôi, đóng cửa lại đi em. Thăng Bình có dặn anh nên nhin nhục tất cả mọi người trong xóm này. Nếu mình muốn được hai chữ bình an...

Nguyệt lắc đầu:

– Xóm nay rùm beng quá! Thiên hạ bất chấp cả giờ giấc.

Rồi nàng cười mơ:

– Anh đói chưa?

– Anh định hỏi em câu đó trước.

– Sáng nay ăn cơm tiệm đỡ. Mai hẳn hay?

Nguyệt đặt tay lên vai Đồng:

– Anh xách gà-mên đi mua cơm thố về ăn nhen.

Đồng đề nghị:

– Hay là hai đứa mình cùng đi ăn? Anh đỡ mất công đi mua cơm về.

Nguyệt làm vẻ mặt nhọc:

– Mệt quá, em không muốn đi đến tiệm ăn chút nào. Con gái ra ngoài phải ăn mặc trang điểm đàng hoàng chứ đâu phải chỉ hô lên một tiếng là đi liền như anh hay sao? Anh lấy xe đi mua cơm có phải gọn hơn không?

Đồng gãi đầu. Nguyệt bóp vai tình nhân:

– Ráng chiều em một chút đi, cưng.

Đồng vừa có vẻ hả hê, vừa có vẻ ảm nhẩn khi nghe câu nói ngọt lịm đó. Chàng lục đục rửa mấy cái ngăn gà-mên rồi ra đi.

Nguyệt thả dài lên đi-văng, nhớ lại những bữa cơm kham khổ khi nàng còn sống chung với bà ngoại. Bà ngoại sống đắp đổi bằng cách mua tro đổi vôi. Bữa cơm thường nhật của hai bà cháu thiếu thịt, dư rau. Nguyệt đã nuôi dưỡng cái ý định rời bỏ mái nhà lụp xụp của bà ngoại sau khi nàng đậu bằng trung học phổ thông.

Căn nhà đó năm tháng bao bọc bằng những đồng tro bếp cao gần tới mái, và Nguyệt tưởng chừng mình sắp chết ngạt vì bụi đen.

Nguyệt là con một ông trọc phú lũy lừng nhất tỉnh. Cuộc tình duyên giữa lão và mẹ nàng chấm dứt lúc nàng còn nằm co trong bụng mẹ. Bà ta cũng chịu chung số phận với năm người đàn bà đã ngã vào tay lão. Chưa có bà nào được lão sủng ái quá hai năm. Lão sợ những cảm xúc mòn mỏi, hao hụt, và lão đã tẩy chay họ một cách dửng dưng, bình thản.

Lão thuộc người có con không cần biết mặt, có vợ không thích nhớ tên. Có một đứa con hoang của lão đã công khai hăm dọa là nó chỉ chờ đủ tuổi cầm súng là sẽ nhắm vào đầu lão khai hỏa trước nhất. Nhưng may phước cho lão, từ hồi nào tới giờ, lão vẫn còn thông dong, khỏe mạnh giữa gần hai tiểu đội kẻ thù mang cùng huyết thống với lão. Hoặc là số lão trường thọ, hoặc là chưa có đứa con nào của lão bắt gặp một cơ hội hãn hoi. Và

lão tiếp tục lấy thêm vợ, đẻ thêm con.

Từ 18 năm qua, Nguyệt chưa từng gọi lão bằng cha, mặc dù nàng gặp lão trên con đường đưa về chợ tỉnh mỗi ngày ít nhất là hai bận. Đôi lúc, nàng khổ sở thảng thốt khi nghe thiên hạ rì rầm tiên đoán về tương lai nàng một cách cay nghiệt:

– Cha ăn mắm, con khát nước.

– Con gái nhờ đức cha, con trai nhờ đức mẹ.

Vân vân. Thật là vô lý! Nguyệt đâu có chọn lão làm cha. Sự khinh ghét quá đã làm cho cuộc đời đánh mất cả lòng thương và lẽ phải.

Người ta muốn rằng mọi sự phải nối tiếp, mà Nguyệt thì chỉ ước nguyện rằng mọi sự phải chấm dứt, phải đổi khác.

Tiếng xe quen thuộc của Đồng hãm gấp ngoài ngõ. Tiếng giày lộp cộp tiến về mái hiên. Nguyệt giả bộ nhắm mắt ngủ.

Đồng đẩy nhẹ cánh cửa, bước vào, hí hửng:

– Nguyệt! Trời ơi, mới đi một chút là em nghèo đói ra ngủ rồi! Làm giống gì mà nằm đâu ngủ đó như đàn bà chữa vậy nè?

Nguyệt bật cười:

– Anh giỏi trù mạt đi! Bây giờ mà em có chữa là phải xách bị đi ăn mày đó. Nuôi thân còn chưa đủ, có đâu nuôi con!

Đồng đặt gà-mên lên bàn, rồi dọn cơm ra chiếc bàn formica màu xanh ngọc thạch. Nắng bắt đầu rung mái tôn. Nguyệt cột cao mái tóc sau gáy, cầm quạt phe phẩy:

– Ở đây nóng không thua gì đằng nhà trọ cũ. Thiệt là chạy đằng mồ mắc đằng mả!

Đồng yên lặng bày chén bát. Nguyệt xắn cao tay áo:

– Phải ráng sắm một chiếc quạt máy họa may mới ở nổi vào những tháng nắng gắt.

Đồng đem lại hai ly trà đá:

– Ăn cơm đi em, rồi đi nghỉ lưng một lát cho khỏe.

Nguyệt uể oải đứng dậy, ngồi vào bàn, che miệng ngáp. Nàng chẳng thích ăn, chỉ muốn ngủ một giấc dài.

Đồng nhai ngau ngáu mấy miếng thịt sườn xào mặn. Hình như chàng đói lắm vì phải ra sức dọn dẹp nhà cửa.

Nguyệt chỉ nuốt trôi một chén cơm rồi buông đũa. Đồng ngẩng lên:

– Em mê món canh gà ác tiềm rong biển. Sao không ăn xén cho hết đi, kẻo phí của trời? Em không nhớ ở ngoài Trung bị bão lụt, người ta chẳng có gì ăn hết sao?

Nguyệt đứng lên:

– Ăn sau lau chau! Dọn dẹp ngen cứng.

Đồng cười mơn, bày ra gần đủ cả hai hàm răng trắng trong.

Nguyệt ỏn ẻn:

– Anh hiểu em quá xá rồi. Trên đời này, chắc chỉ có một mình anh thôi. Vậy anh lo săn sóc em cho tử tế ngen.

Đồng liếc Nguyệt, vẻ hờn dỗi. Thiệt

chàng không tài nào hiểu nổi những ý nghĩ trong đầu Nguyệt, và không tài nào hiểu được tận tường tình yêu mà nàng dâng hiến cho chàng. Thường thì Nguyệt cho rằng Đồng mà hiểu được tất làm biếng cố hữu của nàng thì kể như đã hiểu nàng 90% rồi.

Nguyệt uống xong ly nước trà đá rồi đi nằm. Sau khi thu dọn cơm xong, Đồng đến nằm trên chiếc ghế bành đặt cạnh đi-văng.

Nguyệt đã ngủ say, tiếng ngáy đều đặn. Đồng nhìn lên nóc tôn. Nắng hắt xuống, và cơn nắng càng gia tăng. Chàng nhắm mắt, cố dỗ giấc ngủ.

Mới hôm qua đây, sức nóng tỏa từ mái tôn ở nhà trọ cũ cơ hồ đã vắt hết mồ hôi trong người chàng. Đồng đã muốn trút hết cả lớp vải che phần dưới thân

thể. Lúc đó, Đồng nằm im lìm, mặc tình cho sức nóng thiêu đốt da thịt, và chàng co quắp người như con heo trên vỉ sắt.

Trong cơn lơ mơ, chẳng thấy mình uống nước đá lạnh, uống xá xị, ăn cam, ăn sâm bổ lượng. Nhưng ăn uống hoài mà không đã khát, đỡ nóng. Chàng ao ước đi đến một bãi biển có sóng vỗ rì rào bất tuyệt bên ghềnh đá, dưới vòm trời xanh ngắt mênh mông. Chàng sẽ nhảy ùm xuống làn nước trong mát như mắt mèo, rồi lặn hụp theo từng đợt sóng nhấp nhô.

Rồi thì trí tưởng tượng của chàng thu hẹp lại trên những cánh quạt quay hết tốc lực, những cánh quạt màu xanh nước biển xoay tít, lửa gió từ đầu chàng phủ đến chân chàng từng luồng nối tiếp. Cơn mơ ước đó giúp Đồng ăn mót một chút mát mẻ tưởng tượng.

Một thằng bạn tìm được sáng kiến độc đáo: lấy mùng nhúng nước rồi giăng lên, mặc cho nước tha hồ rỉ rả từng giọt xuống mình mẩy cho đỡ nóng. Muốn mát hơn là khi chui vô mùng thì mỗi đứa phải biến thành ông A Dong trong vườn địa đàng.

Nhưng đa số là ngại ngùng vì sự hiện diện của Nguyệt. Nàng tỉnh bơ yêu cầu họ cứ coi như nàng không có mặt ở đó.

Đồng hưởng ứng ý kiến của thằng bạn đưa ra trước tiên. Cảm giác rờn rợn bởi những giọt nước rơi lộp độp xuống lưng, gây rối ngấm vào da thịt, đem lại cho chàng một chút giấc ngủ trưa trong cái mát mẻ giả tạo đó. Khi tỉnh dậy, rờ vào mép mùng, chàng chợt reo lên vì mùng đã khô, và chàng quyết sẽ tìm giấc ngủ kiểu này cho đến hết mùa nóng nực.

Sau đó, Đồng chạy đôn chạy đáo mượn được một cái quạt cũ của người cô họ. Chiếc quạt có vài ba chỗ tróc nước sơn và phải dùng ngón tay khều trợ lực nó mới có trớn xoay vòng, và mỗi vòng quay phát thành tiếng kêu lọc cọc thảm hại. Điều đáng thất vọng hơn nữa là chỉ mở quạt vài ba phút thôi, mồ hôi chàng lại rỉ rả toát ra. Đồng lại phải dùng cây quạt giấy để tiếp sức. Cũng như không.

Đồng đành trả quạt máy, và mỗi buổi trưa, chàng ngồi quạt hầu Nguyệt đến rã rời hai cánh tay, tưởng chừng các khớp xương mất hết chất nhờn để có thể cựa quậy được.

Lũ bạn bắt nhen cú đồ hồ là chàng có hiếu với nàng. Một đứa ao ước kiếm được một con bồ để hầu hạ, để đóng trang thờ phụng.

Đồng dần dần chai sạn trước những lỗi mĩa mai đó, vì chàng cho rằng mình săn sóc Nguyệt chỉ là cách đền bù công Nguyệt đã nuôi chàng.

Điều cay đắng hơn hết là Đồng có mặc cảm về sự tật nguyên con mắt bên trái của chàng. Con mắt đó bị kéo mây trắng đục như mắt cá ương, làm hư hoại nét thanh tú trên khuôn mặt của Đồng.

Suốt ngày, chàng phải giấu nó với cặp kiếng râm, để mọi người chỉ chú ý đến sóng mũi dọc dừa, cặp môi tươi tắn và hàm răng trắng đều của chàng.

* * *

Buổi trưa, Đồng canh chừng giấc ngủ cho Nguyệt. Mới đó có ba ngày mà chàng có cảm tưởng là mình đã xa nhà

trọ cũ khá lâu rồi. Căn nhà mới vừa có gác cao nên ở tầng dưới bớt nóng. Ở đây, chàng đang sống hạnh phúc với Nguyệt. Ở đây, chàng sẽ đóng hai vai người tình và người nô lệ phục dịch cho Nguyệt với tất cả sự thành khẩn say mê.

Đồng cảm thấy cánh tay mình tê đi, sắp sửa cất lên không nổi. Chàng chỉ mong một tiếng động nào đó làm cho Nguyệt thức giấc: một tiếng chân chạy thành thịch bên hè, một tiếng ly vỡ, một tiếng lon sữa bò va vào góc tường chẳng hạn. Chắc chắn lúc đó Nguyệt sẽ giật mình tỉnh ngủ, và chàng sẽ giả đồ nhắm mặt xót xa.

Nguyệt có dáng nằm ngủ thật quý phái, thật khêu gợi. Cặp đùi nàng dài, kẹp cứng chiếc gối ôm màu hồng lơ.

Bỗng nàng hé mắt, âu yếm nói:

– Anh không chịu ngủ một chút cho khỏe, hơi sức đâu mà ngồi quạt hoài?

– Anh sợ nóng quá, em ngủ không ngon.

– Em cần phải ngủ nhiều để đủ sức đi làm. Còn anh thì xá gì?

Nguyệt hé tấm màn, nhìn ra ngoài:

– Sao anh không đi dạo phố xi-nê? Hôm nay lễ Lao động mà.

Đồng lắc đầu, đôi mắt ướn:

– Anh không muốn bỏ em một mình ở nhà.

Nguyệt đặt tay lên vai Đồng:

– Anh cưng em quá, không sợ em hư à?

Đồng chớp mắt. Chàng đi múc nước đổ vào thau để cho Nguyệt rửa mặt.

Khi nàng bước ra khỏi nhà tắm thì Đồng đã đem lại cho nàng ly cà phê đá.

Nguyệt trầm giọng:

– Anh xun xoe bên em suốt ngày, không sợ làm chướng mắt lũ bạn sao?

Đồng lắc đầu. Chàng không muốn học lại Nguyệt những câu nhạo báng tàn ác của lũ bạn tinh quái.

Nguyệt loay hoay tìm sợi thun bó mái tóc nhổng lên khỏi gáy theo kiểu đuôi ngựa. Nàng tựa lưng vào vách. Mái trần này thấp cỡ mái tôn căn nhà trọ trước. Ở đây tương đối dễ chịu.

Ở căn nhà trọ này, chỗ dành cho Đồng và nàng được tắm màn màu xanh

ve chai kéo ngang để phân biệt với căn dành riêng cho sáu người bạn cùng lớp với Đồng. Căn gác đó gồm bảy người ở. Nếu không có Nguyệt ở đậu, chắc không đến nỗi bất tiện.

Phần cơm nước, cả bọn kéo ra tiệm ăn tháng. Lúc Nguyệt về ở, món tiền nhà lại thêm một phần đóng góp nữa.

Những ngày ở đó sao mà hối hả, trông phát mệt. Người ta vật lộn với công việc hằng ngày và vật lộn với cái nóng. Nguyệt tưởng chừng mình sẽ không thể nào ở Sài Gòn lâu nếu như phải sống mãi trong cái tình trạng thiếu tiện nghi như vậy.

Khi Đồng ngủ, Nguyệt bước ra bao lơn, xem chừng quần áo phơi trên dây kẽm. Nàng đứng lại, nhìn những chồng sách vở bừa bãi và mền gối, chăn chiếu

của lũ bạn ngổn ngang khắp nơi. Dường như trời sanh ra bàn tay con trai không phải để dọn dẹp, duy trì trật tự cho đồ đạc.

Hai cây đàn tây ban cầm vút bừa bãi lên chần gối. Cái bếp nước đun bằng điện kê gần chỗ lên xuống cầu thang. Vài tấm lịch đàn bà lỏa thể dán lên vách gối.

Ở đây, công việc nấu nước đổ vào chai và công việc đổ rác cũng được chia đều cho tám người. Cái thời khóa biểu dọn dẹp căn gác được phân định thật rành rẽ trên tờ giấy dán ngay chỗ bước lên xuống cầu thang.

Tất cả công việc của nàng đều được sắp xếp vào buổi sáng: đổ rác Chúa nhật, nấu nước thứ tư, lau sàn nhà thứ sáu.

Nàng đùn hết công việc mình cho Đồng. Tụi bạn Đồng thanh phản đối:

– Người nào việc ấy, ở đây nam nữ bình quyền.

– Cũng cũng vừa thôi chứ, sợ cũng có ngân thôi chứ.

– Thằng Đồng ở đây chừng vài tháng là tụi tao bị nhiễm cái chứng thờ phụng đàn bà.

– Thằng Đồng làm cái điệu đó mất hết uy tín anh em.

Đồng đành phải nhượng bộ đa số. Lũ bạn một khi hoác miệng lên bình phẩm, lý sự thế nào cũng bươi móc tật nguyên của Đồng.

Nguyệt rống lên mắt sát lũ ác khẩu vô giáo dục. Nàng vốn quá khích, không hề chịu thua bất cứ ai một lời nào. Nàng nhớn nhoe coi những đứa con trai suýt soát tuổi nàng như em út.

Đôi lúc vui miệng trong câu chuyện tào lao, Nguyệt hỏi giỡn Đồng:

– Không biết tại sao em có thể lấy anh?

Đồng cười mơn:

– Tại anh yêu em hết lòng.

Nguyệt gân cổ lên cãi:

– Chứ không phải tại anh đến đúng lúc à?

Lúc đó, Đồng nín lặng. Phải, chàng đã đến đúng lúc Nguyệt bị người tình đầu của nàng phụ bạc. Vớ được chàng, Nguyệt mới có thể thấu cáy được hẳn ta. Nàng đã bố thí cho Đồng một con tim rạn nứt, rã rời.

Đôi lúc, Nguyệt trêu Đồng một cách tàn ác:

– Nếu không có cái vụ đó, đổ anh chiếm đoạt được em một cách dễ dàng như vậy.

Có Đồng, Nguyệt mới có thể trả đũa người tình đầu. Nàng nghe phong phanh hẳn đang bắt bồ với một người con gái khác. Nàng đề nghị Đồng bỏ tỉnh nhà để cùng nàng đến chung sống tại một thành phố khác.

Đồng cũng như biết nàng đang chạy trốn một kỷ niệm, và nàng sợ phải chạm trán với con người phụ bạc dưới bầu trời ở tỉnh nhà.

Một con bạn thân của Nguyệt biết rõ câu chuyện, hỏi gặng nàng:

– Đã nghĩ kỹ chưa?

– Nàng nghĩ làm gì cho mệt óc chứ? Củi tre dễ nấu, trông xấu dễ xài.

Câu nói ví von đó sao mà đáng ghét.
Con bạn đùa:

– Mày muốn kiếm thằng chồng thích
nhìn thẳng?

Nguyệt gắt gỏng:

– Tao chưa hiểu ý mày.

– Mày có biết khi muốn nhìn thật
thẳng một vật gì, người ta thường nhắm
một con mắt không?

Đồng chột mắt, nhưng nào có xấu xí
gì cho cam. Chàng khỏe mạnh như một
con hải cẩu đực, và chàng còn đầy đủ cái
tuổi trẻ trời cho. Đôi tay chàng rắn chắc,
tấm thân chàng hực lửa, đôi môi chàng
quá độ tham lam, và nhất là bao giờ
chàng cũng sẵn sàng nường theo những
sở thích của nàng.

Nguyệt bình tỉnh vì tiếng cãi cọ sôi lên của những con bạc trên gác bên nhà bà Tư. Ngoài cửa sổ, trời còn tối đen. Chắc là mới quá nửa đêm thôi.

Một giọng đàn bà hằn học:

– Đầu hôm tới giờ tôi dứt mẹ nó bốn chến liền! Vừa bước ra khỏi nhà là gặp ngay con đàn bà chữa. Biểu sao đừng xui xẻo cho được!

Một giọng đàn bà khác cũng cất lên the thé:

– Cờ bạc gì, 100 lần thua đủ 99 lần! Biết rõ như vậy mà tôi bỏ thứ ôn dịch này không được. Thà là tôi bỏ chồng bỏ con!

– Cha chả, phen này về nhà chắc tôi treo mả chồng con đúng một tháng!

Tiếng người đàn ông chen vào:

– Bỏ đó thằng chả làm chi tội nghiệp. Cứ cho nó ăn cơm nguội với muối cục là được rồi. Đó, chị còn vài trăm bạc cũng đủ mua muối ăn trọn tháng rồi.

Tiếng cười lác đác trong những tràng chửi thề.

Bà Tư đồng dặc la át:

– Con vợ thằng Tiều! Mà đừng có nói cái giọng đó! Mà làm như ở đây tao chứa cờ gian bạc lận không bằng!

Bà Tư có một giọng nói đặc biệt, ồn nặng như giọng nói của một ông tướng. Có lẽ nội cái thanh âm giọng nói đồng dặc của bà cũng đủ để trấn áp một đám đông, dầu là một đám đông không biết gì phải trái.

Nhưng người đàn bà thua bạc vẫn ráng gân cổ lên cãi lả:

– Con có nói động gì tới mẹ đâu? Con thua bài thì con than cho đỡ khổ vậy mà!

Ngoài thềm tiếng chân gấp rút chạy thành thịch. Rồi thì một giọng lơ lớ trước nhà bà Tư:

– A, ngộ lói cho bà Tư biết à? Bà cứ giấu con vợ con ngộ ở trong lây hoài à!

Bà Tư la vọng ra:

– Nè, thằng chệt chó đẻ kia! Ai mà chúa chấp vợ mày hử?

– Hả, cái lây ngộ biết hết chọi rồi à? Con vợ của ngộ nó lòi cho ngộ ăn muối lúng một tháng á!

Bà Tư bước ra cửa:

– Mày vô đây mà xét đi, thằng Tiểu chó! Nếu không có con vợ mày, thì tao chồng quân lên đầu mày cho coi!

Người khách trú uất ức lớn tiếng:

– Mày à! Cứ ở lì làm lý luận, lừng có về nhà nữa, nghe không con chó lẽ ló! Mày bỏ con ly hoài à?

Bà Tư càng quyết liệt hơn:

– Tổ cha mày, thằng Tiểu chó, đồ quân ba tàu! Ăn nói ngược ngạo! Mày về nhà mà coi con vợ mày có hay không? Chưa chi mà làm rùm beng nửa đêm nửa hôm, không để cho bà con chòm xóm nghỉ ngơi!

Im lặng một lát, có tiếng rì rào hối thúc ở trên gác:

– Mày chạy ra cửa sau cho mau! Vợ

thằng Tiểu nó vừa về kìa! Chạy mau đi con đi ngựa. Chứa mày như chứa đồ lậu, chứa ăn trộm không bằng!

Bà Tư dữ có tiếng ở vùng này. Bà chuyên lẩn át thiên hạ về môn võ miệng: ăn nói phăng ngang bữa củi, ăn nói trên đầu trên cổ thiên hạ.

Hồi còn thanh xuân, bà đã từng hành xử một cuộc đời oanh oanh liệt liệt với các thứ nghề không phải đóng thuế như : đòi nợ mướn, đánh ghen thuê, buôn gái tơ, gác rạp hát, đứng máy nước, vân vân.

Bây giờ tuổi già xế bóng, bà lui về với nghề chứa bạc lấy râu đắp đổi qua ngày. Theo như lời bà thì bây giờ 10 phần bà đã tu gần đủ 10 phần. Nếu ông trời đừng ngắt bớt tuổi thọ của bà thì với cái đà tu ngon trớn đó, chắc hẳn rồi bà cũng sẽ đến thành Phật chứ không chơi.

Nhưng quý vương cứ muốn thách thức bà. Bà cũng hiểu rằng quý vương thách thức là dấu hiệu tốt: «Phật kia có sắp thành đạo thì quý vương mới thách thức dữ chớ».

Mà quý vương trong trường hợp của bà, thật ra chẳng ai xa lạ mà chỉ là mấy con bạc hay tới lui nuôi sống bà và gọi bà bằng má nghe ngọt xớt.

Bà nói bà vốn mắc cái khẩu nghiệp nên muốn yên mà quý vương đâu có để cho yên.

Nguyệt bực dọc vu vơ. Giấc ngủ của nàng luôn luôn bị quấy rầy. Giọng the thé của bà Tư như cái khoan máy xoáy mạnh vào thần kinh của nàng, rờn rợn từng chập.

Cái xóm này hết sức xô bồ, trở trái

làm mặt. Nàng mới dọn về nên chưa quen với những nhà lân cận. Nàng chỉ gặp bà Tư vài mươi phút mà đã đâm ra e ngại, ngao ngán rồi.

Đồng cũng đã thức nhưng còn nằm yên, hy vọng trở lại được với giấc ngủ.

Nguyệt lên tiếng:

– Anh còn ngủ nữa sao? Ổn ào như đám giặc, làm sao mà ngủ cho nổi?

Nguyệt vươn vai ngáp. Đồng ngồi dậy, mặt mũi sần sượng. Chàng ôm lấy trán, xoa nắn, nhăn mặt, rồi ngã xuống nệm, nhắm mắt lại.

Thân mình chàng thon gọn, và màu da chàng sáng ngời trong ánh đèn mờ. Nhìn trực diện, Đồng khá đẹp. Nguyệt chẳng chịu buông tha, thọc lét vào nách Đồng.

Chàng giật mình đổ quạu:

– Làm gì kỳ cục vậy để cho anh ngủ chú?

Nguyệt nhếch mép cười trong bóng tối. Nếu không vì ham ngủ, chắc Đồng không dám nói với nàng bằng một giọng gắt gỏng như vậy.

Nàng quên uống thuốc ngủ thần trước khi đi ngủ. Nàng sợ phải nghỉ ngơi nhiều quá về quá khứ, tương lai. Trong những đêm trằn trọc, hiện tại chỉ đem lại cho nàng nhiều nỗi bất mãn, nhất là trong những tuần lễ gần đây, cuộc sống trong sở mỗi ngày một buồn nản thêm. Nguyệt cô độc giữa những khuôn mặt lạnh nhạt, vô vị.

Tiếng cựa mình của Đồng làm Nguyệt cắt đứt ngay những ý nghĩ vẫn đang rọ rạy trong đầu.

Đồng lè nè:

– Em làm gì mà thức hà rầm như vậy?

– Ai cũng ăn no ngủ kỹ như anh, chắc ở thế gian không ai tốn tiền thuốc.

Đồng day qua ôm lấy Nguyệt:

– Ráng dỗ giấc một chút đi em.

Nguyệt có vẻ không bằng lòng:

– Cũng gần sáng rồi.

Đồng dụi mắt nhìn qua song cửa.

– Bên nhà chị Ngõi chưa thức dậy nấu xôi. Trời cũng còn tối lắm.

Đồng quay ra, tiếp tục vá víu giấc ngủ.

Nguyệt ngó sừng vào mặt Đồng, nghĩ thầm:

– Chỉ có kẻ ngu dần mới rờ rẫm được hạnh phúc.

Chiếc miệng há hốc mê muội của Đồng trong giấc ngủ làm Nguyệt ngao ngán.

Nàng bước vào đời sống xa hoa diêm dúa trong thành phố này bằng vẻ ngơ ngác quê mùa, nên không sao dứt bỏ được mặc cảm thua thiệt.

Vào đến sở, Nguyệt đi ngay vào bàn giấy. Nàng lặng lẽ bắt tay vào việc, không hề tham dự những cuộc ngồi lê đôi mách. Cái thế giới ồn ào thóc mách của các bạn cùng sở không hề thu hút nổi nàng.

Họ bàn về thời trang, giá sinh hoạt, chuyện chồng con, chữa đẽ, ganh tương.

Nhưng dần dần, những loại hàng lụa mới, những kiểu áo, những nữ trang mỹ phẩm, chuyện đi picnic của họ với bọn đàn ông Mỹ trong sở, rồi cũng rỉ rả lọt vào tay nàng.

Có nhiều lúc, Nguyệt ngồi mơ mộng chân trời bên kia, dựng tương lai lộng lẫy màu sắc mê hoặc, khiến nàng bàng hoàng.

Nhưng với đồng lương của cô thư ký hạng bét, dù là thư ký sở Mỹ, Nguyệt phải xay xài tiện tặn lắm mới đủ nuôi cơm Đồng và nàng.

Nàng ngậm ngùi tự hiểu mình không đủ sức đua đòi với bạn bè. Hẳn nhiên, con rùa không thể đi mau, và cái mai nặng hiện nay nàng phải kéo lê – Đồng, một thằng con trai vô tích sự.

Có tiếng xối nước ào bên nhà cô Ngõi. Nguyệt trở mình. Cơn sật sượng tan biến. Nàng nhìn lên chiếc đồng hồ để trên kệ sách. Hai cây kim cùng chỉ số 5 giờ rưỡi. Từ đầu hôm tới giờ, nàng chỉ ngủ một giấc ngắn.

Đồng nằm co ro như con tôm luộc bên kia mép giường, hai bàn tay nhét vào giữa cặp đùi. Đồng quay tấm lưng dài phẳng phiu như tấm thớt trong một tiệm ăn Tàu, dưới ánh đèn ngủ màu hồng dịu, ngực Đồng nhịp nhàng đều đặn. Tiếng cãi cọ bên sông bạc rì rầm không dứt.

Bỗng Đồng nghiêng răng ken két, làm Nguyệt rợn gáy giữa cái vắng vẻ của phần đêm nghiêng về sáng. Tiếng ngáy của chàng ào ào như tiếng ống bể lò rèn. Đồng có cái tật ngủ xấu quá.

Ánh đèn trong vệt tắt. Bóng tối đặc quánh lạnh căm.

“Con người có nét ngủ xấu là người có nhiều ẩn ức nhất, là ẩn ức về tình dục.” Nguyệt nghĩ thầm. Nàng cảm thấy căn nhà rộng hơn.

Nguyệt do dự một lúc rồi nắm vai Đồng, lay gọi:

– Ngủ gì mà ngủ dữ vậy?

Đồng lè nhè, tiếp tục ngáy. Nguyệt bực mình, căn nhắc. Đồng trở mình, ngược mặt lên trần nhà. Con mắt tật nguyên đó lúc nào cũng mở trừng trừng. Thật ra, chàng vốn sợ Nguyệt nhìn thấy con mắt đó nên chàng đã tạo thành thói quen ngủ nằm nghiêng.

Đồng cố ý chọn để trưng bày những khía cạnh đẹp trên khuôn mặt mình

trong những lúc gần gũi Nguyệt. Nàng có thể ngắm chàng qua sóng mũi thẳng, qua cái trán cao và con mắt lạnh lặn. Chàng phải giữ gìn cho Nguyệt cái ảo tưởng mỏng manh là chàng đẹp trai như thiên thần trong bóng mờ.

* * *

Buổi chiều, cô Ngõi, người láng giềng sát vách, đến thăm. Cô suýt soát tuổi Nguyệt, làm nghề thợ may trong xóm này. Căn bếp của cô sát nách với căn bếp của Nguyệt. Hôm Nguyệt mới dọn nhà, Ngõi cho mấy đứa cháu nhỏ sang đồ rác phụ với nàng.

Nguyệt chỉ biết lơ mờ về gia thế của cô qua vài mẩu chuyện vá víu. Cô có chồng được hơn một năm nay, hiện ông

chồng đang đi lính xa tận ngoài vùng một. Mỗi bữa cơm, Ngõi chạy qua dòm ngó vào các thức ăn của Nguyệt. Lúc đầu, Nguyệt lấy làm bức bội. Nhưng lần hồi rồi Nguyệt cũng quen đi với cái bản tính tò mò kỳ cục đó của Ngõi. Ở đây, mọi người đàn bà đều tò mò một cách lộ liễu như các nhà báo.

Hôm qua, Ngõi đem cho nàng một thố mắm tép chua trộn gói đủ đủ và mấy cái bánh cống. Đó là món quà quê hương của cô.

Để đáp lễ, sáng nay, Nguyệt tặng cho cô giỏ ổi xá lị, xấp bánh phồng khoai và giỏ ốc gạo, các món quà ở xứ nàng.

Trong câu chuyện, Ngõi đã thuật lại mấy lời bàn tán của hàng xóm về nếp sống của Nguyệt:

– Bà Tư búp nói anh Đồng làm mọi vợ.

– Bà Tư hăng nhôm Cây Dừa chê cậu Đồng đi với chị không xứng chút nào.

– Chị Năm Ưc nói cái mặt của chị có thần ouai với đức ông chồng.

Nguyệt lơ đãng nhìn ra sân. Lũ con nít chộn rộn quanh gánh bắp nấu. Nắng đã khắt khỏi ngọn cây sung.

Ngồi vẫn chưa nhìn thấy phản ứng nào của Nguyệt, nên vẫn tiếp tục oang oang:

– Kể ra chị cũng có phước chớ! Có chồng mà chẳng động tới móng tay. Tôi mà được như chị thì còn gì sướng bằng!

Nguyệt cười:

– Chắc kiếp trước nàng tu kỹ. Sao Ngõi không bắt chước mình, mà sao Ngõi lại ao ước một cách bi quan như vậy?

– Ai có phần số nấy chứ.

Thật tình, ngoài giờ làm việc, về tới nhà là nàng thích nằm dĩa dưới. Thường thì Đồng về nhà trước, chàng lo thu dọn nhà cửa, giặt giũ, nấu nướng.

Thoạt đầu, Nguyệt cũng áy náy. Nhưng lần lần, nàng nghĩ đó là bổn phận của Đồng: “Kẻ góp của, người góp công”. Trong thời buổi sinh hoạt khó khăn này, xã hội phải có phân công, và bao giờ người ta cũng tìm được một cái lý vững chắc cho bất cứ sự phân công nào, dẫu rằng sự phân công đó có không hợp lý đi nữa.

Nguyệt mỉm cười, có chút gì là chua chát lẫn mỉa mai lướt qua đầu óc nàng như vết trầy xước trên làn da. Vài lời đàm tiếu của mấy bà hàng xóm chuyển qua miệng Ngõi làm Nguyệt nóng mặt. Tự dưng nàng nghĩ ngợi, diễn ảnh đen tối chập chờn trước mắt nàng.

Trước kia, nếu kẻ nào nhạo báng cái tật nguyên của Đồng, nàng sẽ cho đó là những kẻ tàn ác, không biết xót thương nỗi bất hạnh của kẻ khác. Nhưng bây giờ thì khác. Nàng bắt đầu suy nghĩ về những lời chê bai đầy nọc độc đó. Nàng tự hỏi mình lấy Đồng có phải là “giao phẩm tiên cho tay hèn” hay không. Sự hối tiếc xót xa cứ gặm nhấm mãi tư tưởng của nàng. Nàng thấy mình như thua sút, thiệt thòi với chị em trang lứa.

Ngõi kiếu từ trở về nhà nấu cơm. Nguyệt chờ cho thẳng cháu bà Tư đổ

nước đầy lu rồi đi tắm. Đồng mở sách ra đọc, quyển giáo khoa dày cộm thuộc chương trình niên học, làm chàng ngán ngẩm. Chỉ chừng đập bả trầu, chàng xếp sách lại, thả dài lên ghế, hát lý om sòm.

Nguyệt từ nhà tắm bước ra, mặc chiếc áo ngủ màu ngọc thạch kết ren trắng. Nàng ngồi vào ghế, sẵn sóc gọt giữa móng tay móng chân. Bóng tối bôi xóa lem luốc bên ngoài hiên nhà.

Đồng xỏ chân vào giày:

– Anh đi lại thằng bạn mượn cua.

Nguyệt thản nhiên cầm cây giữa đưa qua đưa lại, không trả lời.

Bên ngoài hẻm, trẻ nít chơi trò “Thiên đàng địa ngục”. Chúng rống cổ lên gào:

Thiên đàng địa ngục hai bên,

Ai khôn thì nhờ, ai dại thì xa.

Đêm nằm tưởng nhớ Chúa Cha,

Đọc kinh cầu nguyện kéo xa linh hồn.

Linh hồn phải giữ linh hồn,

Đến khi gần chết được lên thiên đàng.

Bài hát như đưa Nguyệt về thời thơ ấu xa xôi. Tự trung, đó là bài hát đệm cho trò chơi con trẻ. Nhưng thừa đó và cho tới bây giờ, Nguyệt vẫn chưa tin tưởng vào tội ác hoặc phước thiện gì cả.

Nhưng không hiểu sao, nàng cảm động, nhếch mép cười, rồi lảm nhảm đọc theo bài hát:

Thiên đàng địa ngục hai bên...

.....

Nguyệt ứa nước mắt.

Không, ở trên trái đất này vẫn có thiên đường và cả địa ngục. Hai khung cảnh đó tùy theo hoàn cảnh mỗi lúc của mỗi người mà hiện lên.

Thoát khỏi tỉnh Vĩnh Long, nàng có cảm tưởng bay ra khỏi địa ngục. Nhưng mà khi ở trong thành phố này, nàng vẫn chưa đạt tới được thiên đàng. Và nàng cứ chờ đợi, mơ ước.

Đồng ái ngại:

– Làm gì mà em có vẻ nghĩ ngợi bồn thần dữ vậy?

– Nghĩ tới quá khứ, em cảm thấy mình già quá.

– Em không bao giờ già dưới mắt anh.

Nguyệt trề môi:

– Lại nịnh đầm một cách rẻ tiền hoài!

Đồng lơ hỏi:

– Hồi nhỏ, em có chơi trò “Thiên đàng địa ngục” không?

Nguyệt không ngẩng lên trả lời:

– Em chỉ chơi trò địa ngục. Anh nghĩ coi, người như em làm gì có cơ hội lên thiên đàng? Biết đâu ở địa ngục đông người nên vui hơn.

Đồng bước đến gương soi, ngắm ng-
hía bóng mình, chải tóc cẩn thận. Mái
tóc của chàng dày đen mượt, chất dầu và
vàng trán của chàng bóng lưỡng khi ra
nắng.

Đồng vuốt lại nếp áo, rồi đến bên
Nguyệt, nhăn nhó cười:

– Em coi anh có đẹp trai không? Có giống kếp Thành Được không?

Nguyệt đáp cụt ngủn:

– Anh Trương Chi đẹp thua anh!

– Không đẹp sao? Có người mê!

– Con nào mê anh? Chắc kiếp trước nó ăn ruột cùng chó!

Đồng bẽn lẽn lảng qua chuyện khác, chàng ngồi cạnh Nguyệt, ngọt giọng:

– Tại sao hai vợ chồng mình cứ khắc khẩu với nhau hoài?

Nguyệt xil một tiếng dài.

Đồng lặng thinh. Hình như lúc sau này, Nguyệt thường hay cau có, gắt gỏng những chuyện không đâu.

Đồng chưa tìm được nguyên nhân

sự quạu quọ đó, nhưng chàng lơ mờ hiểu rằng càng ngày Nguyệt càng xem thường chàng.

Đồng không dám đào sâu những suy đoán của mình. Chàng chỉ mong một ngày nào đó, chàng có cơ hội trả cái ơn của Nguyệt đã cứu mạng, nuôi cơm chàng.

Đồng muốn bỏ học, tìm việc làm phù hợp với mớ chữ nghĩa của mình để có thể phụ giúp Nguyệt, nếu không dám nói là bảo bọc Nguyệt và con cái sau này.

Đồng nhìn lên chiếc đồng hồ. Sắp tới giờ hẹn với thằng bạn cùng lớp.

Con đường học vấn sao mà dài thăm thẳm, nên chàng mệt mỗi kỳ lạ. Chàng muốn nhín ra chút ít thời giờ để dạy kèm trẻ em tại tư gia.

Nhưng ngoài công việc nhà trường, chàng còn bận rộn yêu đương, chăm sóc Nguyệt như con chim non, như cái trứng mỏng.

Thế mà những lúc sau này, hình như Nguyệt chẳng còn cảm động về những nghĩa cử của chàng. Nhiều khi nàng cau có, bực dọc và ngượng ngùng khi có cặp mắt soi mói của Ngõi.

Cô là cái kho lưu trữ hồ sơ của từng gia đình trong cái xóm xô bồ này. Cô thuộc nằm lòng đời sống của mỗi nhân vật ở đây. Chút nhan sắc mặn mòi làm cô trội hơn chị em “mua gánh bán bưng” trong xóm. Cô thường qua nhà Nguyệt vào buổi tối, khi công việc may vá tạm xong.

Đồng lấy khâu chìa khóa xe cho vào túi quần, rồi đến bên Nguyệt:

– Anh đi một chút ghen.

Nguyệt cười, nói giỡn:

– Đi luôn cũng được mà!

Đồng hí hửng hôn lên tóc Nguyệt.
Nàng đẩy chàng ra, gắt:

– Mùi mẫn cũng có lúc chú!

Đồng bẽ bàng xịu mặt. Bỗng cô Ngõi
đẩy cửa bước vào:

– Đi đâu mà diện bánh dũ vậy, anh
Đồng?

Đồng không trả lời. Ngõi giả lả nói
với Nguyệt cho đỡ ngượng:

– Em có đói bụng thì ăn cháo thịt
trong son nhôm đó nhen.

Đồng đi khỏi. Nguyệt kéo ghế mời
Ngõi ngồi đối diện. Nàng sơn lên móng

tay một lớp màu hồng đào lợt. Ánh đèn nê-ông sáng dịu, Ngôi khen ỏi xá lị của Nguyệt cho.

Cô nhìn quanh quất:

– Nhà chị tuy nhỏ nhưng coi cũng gọn mắt.

– Hai đứa tôi làm quần quật như trâu bò mới được như vậy. Hồi mới dọn về, nó còn tồi tệ hơn cái cầu tiêu công cộng trên đường Lê Lợi nữa.

Ngồi nhìn xứng Nguyệt một lúc rồi ngáp ngừng:

– Nè, chị Nguyệt, hình như cách đây một năm, tôi có gặp chị tới nhà này với anh Đồng một lần.

Nguyệt ngẩng lên, hơi ngạc nhiên:

– Sao chị nhớ dai dữ vậy?

– Hồi đó chị để tóc thề, phải không?

Nguyệt gật đầu.

Miệng Ngõi thao thao:

– Hôm đó vào buổi sáng Chúa nhật, lối 9 giờ sáng, anh Bình giao chìa khóa hai người rồi đi đâu cho tới chiều mới mò về nhà. Ờ, hôm đó chị mặc áo dài xanh da trời, đeo xâu chuỗi tím than phải không?

Nguyệt khen mỉa:

– Giỏi thiệt!

Ngõi đã lao theo câu chuyện rồi, trời sắp chắc cũng không buông.

– Cái nhà này, chị phải cúng kiến xổ xui mới mong làm ăn khá được. Đã biết bao cặp bồ bịch mượn nhà này làm chỗ mùi mẫn. Xóm này họ kêu lên đây là

“nhà ngủ thiếu bảng treo”.

Nguyệt cười trống vắng.

Buổi sáng Chúa nhật năm ngoái,
Đồng đã êm ái đẩy Nguyệt vào cánh cửa
đàn bà, vừa lúc đồng hồ nhà bên Ngõ
buông mười tiếng rời rạc.

Mười giờ. Quả là con số xui xẻo.
Chẳng biết cuộc tình ái giữa Đồng và
nàng sẽ kết thúc sau đây.

Ngõi tinh quái:

– Chị nên đem muối gạo ra đốt
phong long đi! Ông già bà cả người ta
nói: "Thà chứa vợ chồng, chứ chứa mèo
mỡ thì xui tận mạng".

Nguyệt che miệng ngáp.

Ngõi lấy cây giũa của Nguyệt, sửa lại
hàng móng tay.

Nguyệt nói rời rạc:

– Tới đâu hay tới đó.

Bỗng Ngõi ngẩng lên khi có tiếng quốc đi ngang qua hành lang. Cô ta reo lên:

– Ủa, mới về hả ông Bân, bà Tư búp chưa về? Con Lan cũng đi mất rồi!

Người đàn ông trạc bốn mươi ngoài, thấp nhưng lực lưỡng, màu da hắc đen bóng với ánh đèn trong xanh như nước suối. Hắn ngả đầu chào Nguyệt rồi day qua Ngõi.

– Cô Ngõi. Má nó có gửi chịu hóa cho con Lan không?

– Ai mà biết! Ông vô nhà không có bả coi chừng bả hô ăn cắp đồ cho coi!

Người đàn ông quên tuốt có Nguyệt ngồi ở đó, đưa cùi chỏ trước mặt Ngõi:

– Có khi khô gì nữa mà ăn cấp! Nó mà nói bậy, tôi đá đập...

Nguyệt đỏ mặt, cúi xuống. Nàng chưa quen những câu đối thoại suồng sã, thân mật giữa người lao động với nhau.

Bống Bân bụm lấy miệng mình như muốn bắt lại lời nói. Hấn trừng mắt về phía Ngõi:

– Chọc cho người ta nói xàm hoài!

Rồi hấn ngó qua Nguyệt:

– Xin lỗi cô hai ghen.

Hấn nheo mắt, đi thẳng.

Ngõi cười ngất, hỏi Nguyệt:

– Chị còn nhớ hôm chị vừa mới dọn

nhà tới đây là con mẹ Tư búp nó chửi chồng không?

Nguyệt vẫn chưa hình dung được người đàn bà nào tên Tư Búp. Nàng đã về đây gần hai tuần mà chưa hề biết mặt người đàn bà nào ngoài bà tư Trầu và Ngõi.

Ngõi tăng hăng:

– Con mẹ ở sát vách nhà chị, ưà mặc áo sườn xám bằng gấm đỏ mà! Trước kia bả lấy Tây, lấy Chệt, lấy Chà và, chơi bởi bạc mạng lắm! Sau đó bả trôi nổi lên Nam Vang, mới gặp thằng cha Bân này. Hồi đó hần làm lính kín, thấy bả là gái một con trông mồn con mắt nên lấy luôn và nuôi luôn con bé Lan cho tới bây giờ.

– Bộ ông Bân là trai mới lớn hay sao?

Ngõi trề môi:

– Trời đất, thằng cha Bân cũng năm cơm bảy cháo gì rồi mới đựng bà Tư búp: “Cùi mít trôi lên, cùi thơm trôi xuống”, gặp nhau cũng xứng lúa vừa đôi!

Nguyệt cảm thấy buồn ngủ. Nàng nói rời rạc:

– Vợ chồng là duyên số cả. Bởi vậy chị ở tỉnh khác, gặp anh Ngõi ở đâu xa lắc tí tè rồi sáp lại ăn ở với nhau.

Ngõi chớp mắt, ánh mắt xa xôi sẫm buồn:

– Tôi trôi nổi lên Hớn Quản hồi 16 tuổi, cha mẹ tôi chết sớm, bà chị dâu ăn ở độc địa nên tôi phải bỏ nhà bỏ xứ mà đi.

Ngõi thở dài, đôi mắt loáng ướt:

– Chị dâu tôi ác hơn mẹ ghẻ, hành

hạ tôi đủ điều. Tôi ăn cơm của chỉ và trả công bằng cách giữ bảy cháu, ẵm cháu muộn lở cả hông. Nhưng chỉ cũng chưa bằng bụng, còn nhận đầu tôi vào bếp lửa đến nổi cháy cả tóc. Bởi vậy tôi cần rằng ra đi, dầu có làm đi nuôi miệng chắc tôi cũng chẳng từ nan.

Ngõi đang ghen ngào, vụt nở một nụ cười, giọng ráo hoảnh hỏi Nguyệt:

– Chị biết tại sao tôi bị chỉ hành hạ tàn nhẫn như vậy không?

Nguyệt cười thông cảm. Câu chuyện của Ngõi bắt đầu lôi cuốn Nguyệt. Cái thừa hoa niên của nàng không đến nỗi thâm như vậy. Nàng còn được bà ngoại thương yêu, chịu chuộng.

Ngõi tiếp tục cười, nhưng nước mắt tuôn lã chã. Nguyệt rót cho cô ta ly nước trà.

– Chị dâu tôi thích ăn canh chua bỏ ớt thật cay. Hôm đó đang nấu canh chua, loay hoay tìm ớt không có, tôi lấy tiêu thể vào. Nhưng rủi thay, chai sút nắp tiêu đổ ập vào hết trong nồi canh. Khi đó, chị dâu đề đầu tôi xuống ngọn lửa đang cháy phừng phừng. Cũng may là tôi né kịp nên chỉ cháy mấy sợi tóc mai.

Ngồi uống trà cho thấm giọng rồi than vãn:

– Hồi tôi lấy chồng mới có 17 tuổi. Tại chị dâu tôi, tôi mới ưng ông này.

Nguyệt chợt nhớ là hôm trước Ngõi khoe là cô ta kết hôn vì tình yêu. Nguyệt cười:

– Chị tự kết hôn chứ chị hai chị có biết mặt mũi của chồng chị đâu mà chị nói như là bị gả ép vậy?

– Dĩ nhiên là tôi tự ý chọn chồng, nhưng tại chỉ tôi mới gặp người chồng khác xứ.

Hình như từ lúc giao du với Ngõi, Nguyệt lơ mơ nhận thấy Ngõi bối rối khi nàng hỏi về thân thể của chồng Ngõi. Có lần cô ta nói chồng của cô đi làm ăn ở Hớn Quảng. Cô ta lộ vẻ lúng túng, hơi khó chịu khi Nguyệt nhắc đến chồng của cô. Những câu trả lời miễn cưỡng không ăn rập của Ngõi làm Nguyệt hơi thắc mắc. Nàng nghĩ đó cũng là một vết thương mà Ngõi cố tình che giấu.

* * *

Buổi tối hôm sau, Ngõi lại mon men qua nhà Nguyệt để ngồi lê đôi mách. Nguyệt cũng đang buồn buồn. Đồng đi xem hát bóng chưa về. Nguyệt ngán ngẫm những buổi tối nơi đây: con nít ồn

ào ngoài hẻm nên không thể ngủ sớm được, và chỉ có cách nằm lăn qua trở lại, suy nghĩ vẩn vơ.

Trong lúc hai người bàn về chuyện vàng lên giá thì có tiếng reo mừng trong vắt của con bé Lan ngoài hẻm:

– A, má về! Có ba đơi má nãy giờ!

Người đàn bà mặc áo sườn xám ngắn bằng gấm hãm máy xe Honda trước cửa nhà Nguyệt, ngó qua cây sung, chửi đồng:

– Ba bốn gì nè? Tao đã nói tao không ưa tuồng mặt thớt của nó!

Ngồi nắm lấy cánh tay của Nguyệt, thì thào:

– Đó, con mẹ Tư Búp đó.

Con bé Lan ngắt lời mẹ:

– Nhà của ông thì ông về. Bộ nhà này của má hay sao?

Tư Búp hét ra rả:

– Mà lấy giấy tờ coi ai đứng tên? Mà là thú con nít quý! Mới chín tuổi mà mà đặt lẽ sự!

Tiếng của Bân cất lên:

– Mà đứng tên thì kệ mà! Nhà của tao thì tao về!

Con bé Lan chen vô:

– Má, ăn ở không sợ mang tiếng bất nghĩa sao? Ba dẫu có thất nghiệp cũng có ngày kiếm được việc làm chứ!

Tư Búp chửi chó mắng mèo một chập nữa mới chịu yên.

Ngồi thấp giọng nói với Nguyệt:

– Con bé Lan đối xử với ông còn có nghĩa hơn con gái mẹ nó nhiều. Hồi xưa, con mẹ Tư búp làm bồi cho Mễo, đem quần áo về giặt, con nhỏ lên ăn cắp vài cái cho tía ghẻ nó.

Nguyệt che miệng ngáp.

Bỗng bên nhà Tư Búp có tiếng cẳng của một vật bằng nhôm rớt xuống đất. Tư Búp la:

– Ủy mẹt mẹ ông bà ông vải ơi! Đồ chó đẻ. Mắc mớ gì mà mày đập cái soong nhôm hả? Chèn ơi, gạo đổ ra tùm lum rồi! Thiệt cái đồ ăn hại! Chắc trời phải đánh mày về cái tội hủy hoại hột ngọc của ông.

Bân nói:

– Soong không có đựng gạo! Mày đừng có nói thêm nói bớt!

– Tao đã nói mày là quân chó đẻ!

– Ờ, tao là chó. Mà mày dám lấy chó thì mày cũng là chó luôn!

Tư Búp rít lên:

– Sao mày nói sao? Trời ơi! Mày dám...

Bỗng bà Tư Trầu chống nạnh từ trong sòng chứa bài bước ra, nhả xác trầu vào góc cột ở ngoài hàng ba, cất giọng the thé:

– Thôi, cho tao can! Gần 10 giờ rồi, bay để cho cô bác bà con trong xóm nghỉ ngơi chứ! Ở đây có phải ở trong rừng đâu!

Tư Búp nói với qua bà Tư:

– Bà Tư nghĩ coi, nó có phải là đồ ăn hại không? Phạt trên bàn thờ chắc cũng

phải nhảy xuống chửi nó, huống chi tui!

Tiếng đọc kinh ồ ồ như con vịt đực của Bân nổi lên át cả tiếng rì rầm chửi rửa của Tư Búp. Nhưng khi mỗi câu kinh vừa chấm dứt, Tư Búp lại đệm một câu chửi.

Ông Bân càng đọc càng hăng hơn, cố không chừa một kẻ hở nào để vợ chen câu chửi rửa vào.

Âm thanh rối rắm, lươn lẹo, thật buồn cười thảm đạm. Một lát sau, ông Bân hình như mỏi miệng, khan cổ nên xếp cuốn kinh lại, rồi nằm im lìm trên gác.

Bà Tư Búp cũng thấm mệt nên hét lên một câu cuối cùng để chấm dứt tấn bi hài kịch gia đình cứ vài ba bữa lại tái diễn một lần.

Bên này, Ngõi ngó Nguyệt cười:

– Ông Bân bây giờ hiền như cục đất. Hồi xưa ông là dân dao búa đó. Mới 12 tuổi, ông dám lấy dao chém cha ghẻ rồi bị đẩy lên ông ỉm. Lớn lên, ông theo đám anh chị, tiếp tục đâm thuê chém mướn. Trên hai cánh tay ông có xăm hai câu: "Kiến nghĩa bất vi vô vọng giả, lâm nguy bất cứu mạt anh hùng".

* * *

Chợt có tiếng tăng hắng trước cửa. Ngõi lật đật quay lại, reo lên:

– Bả đi đâu mà ông mò qua đó?

– Con quý đó đi xuống miệt đình Phú Thạnh đóng hội rồi.

Ông Bân phân bua với Nguyệt:

– Sở dĩ tôi nhìn nó là muốn cho bà con chòm xóm yên ổn. Bây giờ tôi tu rồi. Vả lại mình đã lớn tuổi, bày đặt chửi rửa đánh lộn coi sao cho được.

Ngồi trề môi:

– Sợ vợ mà còn chối! Có ai chịu cha ăn cướp đâu!

Nguyệt ân cần:

– Mời ông Bàn vào chơi.

– Dạ, cảm ơn cô. Để khi khác. Tôi đang nhúm than ủ quần áo.

Ngồi hỏi:

– Bàn ủ điện đâu mà phải xài bằng ủ than?

– Nó giấu mất biệt! Nhưng mà vào giờ này cắm bàn ủ điện sợ đèn trong

xóm chớp tắt lia lịa, bà con chửi chết. Cô quên rằng chỉ có một cái công từa mà mười mấy nhà xúm lại câu điện hay sao?

Ngồi phang ông Bân một câu:

– Ông làm như ăn ở biết điều với lối xóm vậy! Chẳng qua ông không dám lấy bàn ủi điện, sợ bả đào mồ cuốc mả tổ tiên ông!

Ông Bân trả đũa:

– Ai lại không biết tôi sợ vợ! Còn cô á, mỗi khi ông chồng già của cô về thăm là cô rút lên gác, nín khe như hến vậy!

2

Ngồi cắt ngang, câu chuyện sắp đến hồi gay cấn. Cô sợ cuộc đời tình ái của mình sẽ bị một người nữa biết rõ. Ngõi đã trót nói với Nguyệt rằng chồng mình đi lính ở đâu ngoài vùng. Cô muốn dùng thúng úp voi được lúc nào hay lúc đó. Con bé Lan gọi ơi ới:

– Ba ơi! Than cháy ! Bàn ủi nóng quá xá rồi !

Ông Bân đáp:

– Ủ, để tao về liền. Mà đừng có ào ào, rùm rậm!

Trước khi đi, ông bồi thêm một câu:

– Hôm rày lâu quá không thấy ảnh về thăm cô, chắc bà vợ mập của ông giữ ông khít rịt chứ gì?

Ngồi lẩm bẩm:

– Thôi đi đi! Người ta không thèm nói tới mặt mà cứ lải nhải hoài.

Ngồi quẹt que diêm, cầm nhúm bông gòn nhúng vào cồn, lau lên phao móng tay. Ông Bàn đã về bên nhà Nguyệt. Thỉnh thoảng, ông cầm quạt che miệng ngáp. Nàng liếc chiếc đồng hồ: Chắc Đồng cũng sắp về. Chàng từng tuyên bố: Không chỗ nào vui và đáng sống bằng những giờ phút gần gũi bên Nguyệt. Ít khi chàng đi đâu lâu, dù bạn bè nài nỉ

cách mấy đi nữa. Từ lúc chung sống với Nguyệt, Đồng xa lánh dần bạn bè. Chàng nghĩ bạn bè chỉ là những bộ mặt của từng giai đoạn. Công việc và cuộc sống thay đổi dần dần và âm thầm, từ lớp bạn bè này tới lớp bạn bè khác.

Nguyệt thích có những giây phút dành riêng cho mình, cho quá khứ, cho kỷ niệm. Trong những lúc êm ái tuyệt vời đó, những dự đoán về tương lai sẽ tự do thao túng trong mộng ước của nàng. Có người nào bên cạnh sẽ làm mất những thú nhỏ nhặt nhưng hết sức quý báu của nàng. Hơn nữa, nàng lại không có đủ ma lực để lôi kéo người nghe lâu dài trong câu chuyện thóc mách đời sống riêng tư kẻ khác. Cái duyên của cô thỉnh thoảng lóe sáng để rồi tắt ngấm ngay, và câu chuyện qua cái miệng liến thoắng của cô cũng như món ăn thiếu gia vị.

Nãy giờ, nếu không có Ngõi, nàng sẽ thả người lên chiếc ghế dựa, sống trọn vẹn cho quá khứ của mình. Đó là thói quen của những buổi tối nhàn rỗi, tuy vô vị nhưng hết sức thoải mái.

– Mồ tổ tiên nhơn bay! Hở ra một chút là bay te rẹt.

Nguyệt bước lại cửa sổ. Bà Tư chống nạnh đứng giữa khoảng tranh tối tranh sáng bên kia mái hiên, hét:

– Thăng Bạch, mày ra phòng coi con Ngọc nó làm gì! Ngoại đi rồi về liền cho tao hay. Đừng có đi một chút lút một buổi nghe hôn!

Ngõi bước lại nói:

– Con Ngọc là cháu, kêu bà Tư bằng bà dì? Hai chị em cùng mẹ của nó đã được bà nuôi từ hồi còn nhỏ. Cả bọn

đàn bà nhà đó đều năm bảy lớp chồng. Không biết con Ngọc sau này ra sao. Má con Ngọc tuy mang bệnh á khẩu nhưng lấy bậy không ai bằng.

Trước vẻ mặt khó hiểu của Nguyệt, Ngõi nhấn mạnh:

– Con Ngọc ngăm ngăm đen, búi tóc củ hành xệ xuống vai, ưa mặc áo tím than đó mà. Nó cặp bồ với thằng Chơn ngoài đường rầy xe lửa. Tối nào hai anh chị cũng hẹn nhau ra đó.

Nguyệt mỉm cười: Ngõi là cuốn từ điển nhân vật trong cái xóm nhà cửa chần này. Cô ta thuộc hạng đóng vai trò máy ghi âm và phát âm, kèm luôn cả loa khuếch đại nữa. Nguyệt tự hỏi không biết cô ta đã thêm thắt, dựng chuyện bao nhiêu phần mắm muối tiêu ớt cho câu chuyện. Câu chuyện nào thoát khỏi cái

cửa miệng của cô cũng dữ dội, ghê gớm.

Hằng ngày, Ngõi đặc biệt dành những khoảng trống thời gian đi dạo sớm, bước mót chuyện thiên hạ để giải buồn. Để tài chính của cô ta là: Ông này ve vãn bà kia, bà kia lẹo tẹo với ông nọ, nhà này ăn uống kham khổ, nhà khác xài hoang. Đó là sinh thú của y thị. Nhà của Ngõi như bị trù ếm nên không thể giữ người ngoài giờ ngủ, giờ may vá, giờ cơm nước.

Có tiếng xe quen thuộc rẽ vào ngõ. Ngõi reo lên:

– Anh về kìa! Thôi, tôi xin kiếu đây về luôn tròn áo và đơm khuy nút.

Đồng sọc bước vào, mặt mày hí hửng:

– Ủa, coi chị Ngõi kìa! Làm gì thấy tôi về là bươn bả đi vậy?

Đồng bỏ gói giấy nhật trình xuống bàn, đến bên Nguyệt cười mơn:

– Nãy giờ em nhớ anh không?

Ngồi cười hăng hắc:

– Có anh nhớ chị Nguyệt chớ! Sức mấy mà chị nhớ anh?

Đồng vừa cúi xuống tháo dây giày.

– Chị Ngồi xấu lắm, ông xã chị về mà không chịu đem qua đây giới thiệu với bọn này.

– Đâu mà có. Anh mắc đi hành quân tối ngày, làm sao về đây được?

Đồng bước vào nhà tắm. Nguyệt mân mê một nhánh tóc của mình. Chợt có tiếng hét của bà Tư:

– Con Lan, mày về đó hả?

– Dạ!

– Tao nói rồi mà mày muốn lấy thằng cha xe be thì hai đứa dắt đi đâu cho khuất mắt tao! Con vợ thằng chả xuống lập bàn trù ở nhà tao hoài! Vừa vừa chú, nếu không tao viết thư cho con gái mẹ mày biết! Trời ơi! Phải hồi đó tới giờ mày chưa biết mùi đàn ông hay sao mà còn rậm rà rậm rịch? Đã lấy gần trăm thằng rồi mà còn ức hiếp gì nữa nè?

Nguyệt có cảm tưởng ở đây bày ra một sân khấu chật hẹp, mà mọi người trong xóm lần lượt diễn tuồng bừa bãi trước mắt nàng. Ngồi thì thầm:

– Con Lan giũt chồng người ta. Người vợ lớn đui hết con mắt, bỗng đứa con gái đến nhà bà Tư khóc lóc xin con Lan buông tha thằng cha xe be. Chị ta

khóc chu chéo, làm thiên hạ bu lại rần rần như đám giặc.

Đồng bước ra khỏi nhà tắm, mình mảy ướt sũng nước. Chàng có thói quen là không lau mình thật khô trước khi mặc quần áo, và cho là làm như thế để giữ da thịt được mát mẻ lâu. Nhưng Nguyệt suy luận cho rằng đó là một trong những dấu hiệu của tâm tính xốc nổi, không làm việc gì đến nơi đến chốn.

Đồng cười hệt hạt:

– Hơ, chị cho thụi này biết nhiều chuyện, nhưng lại quên cho bọn này biết mặt ông xã của chị. Quả là điều thiếu sót lắm!

Ngồi liếc Đồng, lặng thinh, ngượng ngùng.

Nguyệt tin là sẽ có ngày một nhân vật nào khác, như bà Tư chẳng hạn, thừa dịp nào đó sẽ tiết lộ chuyện cũ của Ngõi cho nàng biết, khỏi cần đeo ren hỏi chặn đầu Ngõi làm chi cho mất công.

Mấy tuần nay, tự nhiên Nguyệt cũng bị hút vào những mẩu chuyện thiên hạ. Nàng chột giật mình: có lẽ nàng sắp thêm nhiệm tính nết của Ngõi. Ăn cơm nhà, nói chuyện hàng xóm. Tuy không bươi móc chuyện ai, nhưng lắng tai nghe Ngõi kể chuyện cũng đã là một thái độ ngồi lê đôi mách tiêu cực rồi. Đáng lý nàng phải đóng cửa lại, tạ khách để có đủ thì giờ tự học thi cho xong bằng tú tài toàn phần như đã dự định trước đây.

Ngõi cứ kể chuyện say sưa khi đụng mặt nàng, không cần biết thái độ của người đối diện. Dân chúng ở đây hiếu động quá! Bản nhạc đẹp cho cuộc sống

dễ dãi, nhạy kích thích của họ lúc nào cũng là sự gây gổ, ồn ào, câu chửi bới, la ó.

Ngồi đã về. Tiếng hò hét, chạy giỡn của lũ trẻ đã bắt đầu thưa dần. Chỉ còn tiếng máy rè rè của nhà làm móc tai. Trách nhà nàng ba chục thước, bánh xe bằng đá cọ vào kim loại nghe ê ẩm đầu óc.

Nguyệt che miệng ngáp. Cơn mệt chán làm tay chân nàng rũ liệt. Tiếng cầu kinh lồm chồm bên nhà theo đạo Thiên Chúa lẫn át tiếng rì rầm bên sông bạc. Họ cầu kinh tập thể, đọc ó ré những tràng kinh thật nhanh như tên rút, tiếng này dính tiếng kia, nghe chẳng rõ gì cả, chỉ trừ tiếng Amen thật trầm.

Ngồi đẩy cửa vào nhà. Ánh đèn trông lơ mờ. Tiếng ngáy lạnh lót của anh nàng

từ trong chiếc mùng màu cháo lòng đưa ra. Mép mùng buông xuống nền gạch. Cánh tay của y thò ra ngoài mạt nự.

Ngõ ghé mắt vào mùng. Nét mặt của Tỵ – anh nàng lúc ngủ thật phẳng lặng, vô vị như cơm nguội. Ngoài giờ làm phu lục lộ, y lăn đùng ra ngủ một cách thoải mái, vô tư. Cha con y sống nhờ vào sự đùm bọc của nàng. Y có nhiều con, tính ra gần một tiểu đội. Vợ y làm sanh lợi thì dở, chứ đẻ chữa thì xuất sắc không ai bì. Y chạy ăn gần hụt hơi, nên đem hai đứa con đầu lòng đến sống nhờ em gái. Tiền bạc kiếm được, y cấp nấp đem hết về cho vợ.

Tuy sống chung một nhà, nhưng hai anh em ít có dịp trò chuyện. Hình như cả hai đều muốn tiết kiệm lời nói với nhau. Y sống vô tư trong sự bức dọc của cô em gái. Chỉ vì bánh sếp có đi, nhưng

bánh quy không hề lại, y chưa hề nhìn ra một chút tiền mua cho Ngợi một món quà mọn. Dây điện nhà đứt, y không biết nối ; thậm chí đến những cơn mưa tạt ướt sũng nền gạch, y chẳng biết lau giúp em. Y không cần biết những ngày tháng thần thờ của Ngợi.

Cái bụng của y càng ngày càng cao lên như cái mả lạng. Lúc nào y cũng có vẻ mệt nhọc, lười biếng. Y thường mặc quần đùi xoắn, áo thun đến ngực, nằm suốt buổi tối trên đi-văng, rã rượi như sắp ngất mình.

Có nhiều đêm, Ngợi thao thức. Cuộc gian dứ giữa nàng với người đàn ông lớn tuổi chẳng để lại chút gì bảo đảm cho tương lai. Cái đời con gái của nàng rẻ mạt, chỉ tốn vài cái quần Mỹ A và vài cái áo ni-lông. Ông Tư Bếp mặc tình nhồi nắn thể xác của nàng. Khi ván đã đóng

thuyền rồi. Nàng nhắm mắt gần bó luôn với ông ta, ngoài tầm kiểm soát của bà vợ lớn.

Ngồi bước lên cầu thang, nơi đó kê chiếc giường phủ drap màu hồng nhạt. Chiếc quạt máy xoắn tít, hai đứa cháu của nàng nằm la liệt trên sàn gác. Thường – đứa cháu gái nằm sắp như một con ếch cái, thói nằm ngủ trù cha hại mẹ!

Ngồi bước tới, lật ngửa nó ra, chợt có ý nghĩ là đàn bà nằm ngửa phải điệu hơn. Thường nhìn mặt ú ớ rồi ôm chặt lấy mền. Lúc Tỵ mới dặt nó lên đây, nó mới biết nói sõi. Thế mà bây giờ nó đã đến thời kỳ trở mã. Mấy lúc gần đây, Thường đã lén lấy mấy miếng băng vệ sinh của nàng rồi chui vào nhà tắm với điệu lúng túng khổ sở. Và khi bước ra nhà tắm, nó đi hàng hai, mất cả tự nhiên.

Rồi có những cơn đau bụng hành hạ nó liên tiếp mấy ngày.

Cuộc đời sao trôi qua mau quá! Ngoảnh đi ngoảnh lại, hai miếng ngực của Thuởng bắt đầu cộm cao dưới làn áo. Thằng cháu trai của nàng cũng đã bể tiếng rồi, giọng khao khao như vẹt đực. Lúc tắm, nó biết khép chặt cửa nhà tắm. Nó biết mặc quần lót, biết chải đầu với gôm, mỗi khi tư Búp cặp đôi nó với con bé Lan. Nó biết chớp mắt thẹn, khóe mắt long lanh. Tuy nhiên, nó rêu rao với bè bạn là nó ghét con bé Lan thậm tệ và ghét bà Tư Búp cứ kêu ba nó là anh sui.

Ngồi chui vào mùng, nhìn chiếc gối bên cạnh – chiếc gối dành cho ông chồng hờ của nàng. Áo gối màu hồng, hai chữ Hạnh phúc được thêu bằng chỉ trắng, óng mượt. Ngồi cười chua chát: Ông chồng

của nàng vì quá sợ vợ lớn nên không hề ở trọn với nàng suốt 24 tiếng đồng hồ.

Trước khi bước vào nhà nàng, mắt ông ta ngó láo liên, dớn dác như sợ ai bắt gặp. Và thường thường, mãi cuộc ăn nằm với nàng thì lối hai tiếng đồng hồ sau, ông ta đã hối hả ra đi. Ngõi chưa hề được sánh vai với ông ta đi dạo phố hoặc đến chỗ đông người. Đó gọi là chồng được hay sao? Người chồng mà mỗi tháng một lần, nàng chỉ có quyền gặp một cách ngắn ngủi, lén lút trong một khoảng thời gian dành cho giấc trưa.

Có một lần, nàng được ông ta mời đi dạo vòng quanh thành phố trên chiếc xe hơi Huê Kỳ! Tính lại tròn rằm 10 năm, Ngõi mới được cái đặc ân phước báu đó. Khi tới cửa Bắc chợ Bến Thành, bỗng ông ta run giọng bảo nàng phải mọp đầu xuống vì ông ta vừa trông thấy người em

vợ đứng bên lề đường. Giữa lúc Ngõi còn ngơ ngác, ông ta ấn mạnh đầu nàng xuống.

Mộp đầu xuống thấp để tránh tai họa hay để nhìn rõ thân phận, hoàn cảnh của mình hơn? Ngõi muốn nghệt thở, tức ngực. Lúc đó, nước mắt nàng trào ra, tưới ướt cuộc đời lấy chồng thiên hạ.

Dạo này, Ngõi chột thấy mình gầy nhom đi. Phải ráng cứng dưỡng giấc ngủ một chút. Thôi thân kệ! Cuộc đời tới đâu hay tới đó. Có nghĩ ngợi lung tung cũng chẳng làm được gì.

Tuy vậy, lúc nào nàng cũng có ý định bỏ chồng, tìm một người cùng trang lứa với mình để độc chiếm trọn đời. Ngõi úp mặt lên gối. Mười năm nay, nàng thường ngủ đêm một mình với chiếc gối trống dành cho chồng, từ lúc nàng dùng chữ

trình để đổi lấy chút vi kiến se sua chứng diện.

Không tài nào ngủ được, Ngõi chui ra khỏi mùng, vặn đèn sáng, rót cho mình ly nước trà lợt. Tấm ảnh phóng đại của ông Tư Bếp đặt trên chiếc bàn đêm, ghi dấu thời trẻ trung của ông với nụ cười bặm đĩ, ánh mắt reo vui.

Cách 30 năm trước, ông ta là một gã con trai quyến rũ, bảnh bao. Nên khi làm bếp cho mục đầm quá lứa, ông ta đã chim bà chủ, được bà chủ cho một số tiền lớn để lập nghiệp. Giờ đây, ông ta chỉ là một người đã lớn tuổi, ốm yếu, hm hem, lưng cong vòng vì ngồi đánh sập xám miệt mài.

Phải chi nàng có một đứa con để hủ hỉ! Hàng xóm thường chế nhạo nàng sượng cứng mong gì chữa đẻ. Trong

những ngày dài tháng rộng cô đơn, nàng thèm tiếng cười nói của trẻ con biết bao! Có người xúi nàng vào xin con nuôi trong nhà thương Từ Dũ, nhưng Ngõi ngại đến lúc khôn lớn, do cửa miệng bép xép của hàng xóm, nó sẽ biết nàng là người dùng nước lã với nó thì công dưỡng dục của nàng sẽ là công dã tràng.

Bỗng có tiếng mở cửa Quân – đứa cháu trai của nàng. Hình như đã hơn 1 giờ sáng rồi. E mất ngủ suốt đêm mất! Ngõi nằm nghiêng, lấy thêm một chiếc gối nữa che lên tai, cố gắng nhắm nghiền đôi mắt và bắt đầu áp dụng phương pháp đếm số để dễ giấc. Khi nàng lẩm bẩm tới con số ngàn, đầu óc nàng vẫn trong trẻo và mí mắt nàng vẫn nhẹ nhõm. Ngõi đành trối dậy, lục đục mở tủ tìm thuốc an thần.

Sáng Chúa nhật, Ngõi cổ nằm nường một lát cho tỉnh táo. Cô ta lấy mền che ngang mặt, trốn mấy tia sáng lọt qua mắt cáo. Có tiếng chạy nhanh từ dưới cầu thang, Thường thò đầu lên gọi:

– Có cô Nguyệt đem đồ may lại.

Ngõi tung mền, vươn vai nhưng giọng còn ngái ngủ:

– Xuống mời cô Nguyệt ngồi chơi, đợi cô rửa mặt ghen.

Ngõi chui ra khỏi mùng, đi thẳng xuống cầu thang ra nhà bếp. Cô trở lên với nếp mặt còn sần sượng, khóa chiếc màn bằng sợi nilon xanh trắng chen lộn nhau, bước ra phòng ngoài tiếp khách.

Nguyệt cười:

– Hôm nay chị nghỉ may hả?

– Ủ, Chúa nhật cũng nghỉ xả hơi.
Làm hoài cũng chẳng giàu hơn ai.

Nguyệt đảo mắt nhìn gian nhà của Ngõi: chiếc máy may đen bóng kê gần cửa sổ, bộ salon đan bằng sợi nilon và chiếc bàn cắt đánh vệt ni nằm sát vách. Ngõi ngồi đối diện với Nguyệt trên chiếc ghế với cái thành dựa hình con sò, tóc tai rũ rượi, kêu lớn:

– Thưởng, đem cho cô cái lược nghe hông?

Tóc Ngõi dài đen mềm xoa tới lưng, đôi mày rậm làm gương mặt cô tái mét giữa cái mát dịu của buổi sáng. Gương mặt thiếu trang điểm đó trông thật thiếu não, vô vị.

Nguyệt đặt xếp hàng trắng bông bạc lên bàn, Ngõi cười lộ hàm răng đều, thấp giọng:

– Sao chị không mua áo ngủ trong Tax¹?

– Thứ áo đó mỏng như cánh chuồn, mắc công mặc đồ lót.

Thường bưng tách cà phê sữa đặt trước mặt Ngõi. Ngõi cầm muỗng khuấy chất nước màu nâu, hớp từng ngụm nhỏ:

– Hôm nay chị có đi chơi đâu cho tôi theo với.

Nguyệt nói:

– Bọn này tính lại thăm nhà dì Ba tôi chút rồi về. Tôi còn gội đầu, giặt quần áo nữa.

Rồi Nguyệt hỏi:

– Sao chị không rủ con Thường đi xi-nê?

¹ Thương xá Tax - Saigon

Ngồi lắc đầu:

– Đi coi xi-nê một hồi là tôi ngủ tuốt. Vả lại tôi đọc không kịp mấy câu phụ đề nên chẳng hiểu tuồng tích ra sao. Tôi thích coi cái lương hơn.

Nguyệt thú thật:

– Còn tôi chưa coi cái lương lần nào từ nhỏ tới lớn.

Ngồi trố mắt:

– Trời đất, cái lương hay thấy mờ mà sao chị không chịu đi coi?

– Tôi chưa có dịp. Nhưng thế nào tôi cũng ráng đi coi cái lương một lần cho biết với người ta.

Ngồi hăng hái xúi:

– Tối nay tôi mua giấy để hai đứa

mình đi coi chơi một tuồng. Gánh này có kếp Thành được đẹp trai, đóng tuồng Nhật Bản, làm cho đàn bà con gái muốn bán hết vòng vàng để theo nó. Tôi nói thiệt, chị mà nghe giọng ngọt như đường cát, mát như đường phèn của đào Út Bạch Lan thì phải biết, mùi mẫn tận mạng đó chị.

Nguyệt cười xòa, ngó lên vách: ảnh đào kếp cải lương lòn loẹt dán đầy trên nền sơn xanh. Trên bàn cất, xấp bài ca vọng cổ nằm bên cái vạch xương màu ngà. Nguyệt cầm cuốn Người đẹp Bạch Hoa Thôn lơ đãng dờ từng trang. Ngồi cười ngất nghêu:

– Lâu lâu buồn miệng, tôi cũng ca bậy vài câu cho đỡ buồn.

Nguyệt toan kiếu từ, Ngồi cầm cổ tay:

– Ngồi chơi một chút đi. Để tôi sai con Thuởng đi mua bánh tôm chiên về ăn chơi.

Vài tia nắng le lói xuyên qua cửa sổ. Ngồi cầm lược chải tóc, thỉnh thoảng hớp một ngụm cà phê. Chợt có tiếng dép gấp rút và tiếng gọi the thé:

– Thăng Bạch đâu rồi?

Ngồi thò đầu ra cửa sổ, nói nhỏ với Nguyệt:

– Con mẹ Hai Châu, chị con Ngọc đó. Thị ta có ba đứa con gửi cho bà Tư nuôi hết trội từ lúc tụi nó còn đỏ lỏi như chuột lột. Ba đứa nhỏ đều khác cha với nhau. Tôi đã nói bọn đàn bà bên đó đều đa phu hết ráo.

Nguyệt ló đầu ra cửa sổ. Người đàn bà gầy nhanh nhẩu, hấp tấp trong bước

đi. Thị ta chưa quá 30 tuổi, vẻ mặt gay gắt, cái nhìn bén lạnh. Thị dừng trước cửa nhà Ngõi, chống nạnh, cất tiếng rồn rảng:

– Mẹ tía đồ con nhà hoang chết chủ! Tao mới để tờ giấy 20 ở trên bàn, loay hoay một chút là thò tay mặt thọc tay trái chớp mắt đi.

Thằng con trai nghinh mặt :

– Tui lấy của bà hồi nào đâu?

– Tổ cha mày, ai trồng khoai đất này?

Bạch – thằng con trai thua mẹ, gỡ bài cào, quay qua con em gái, lắc vai nó thật mạnh:

– Má! Sao mày lấy của bà để cho bà chửi nát tao?

Con bé tru tréo khóc, tóc tai rũ rượi, hai hàm răng nó nhô ra như bàn nạo. Châu xô thẳng Bạch một cái chúi nhủi:

– Mẹ tía mày! Tao dạy mày đừng có chửi thề mà mở miệng ra mày đòi cõng má mày lên lưng vậy hả?

Nguyệt ngó qua Ngõi, cả hai cười xòa. Thiếu phụ ngoắt thẳng Bạch, ra lệnh:

– Xuống dưới đình rửa cho tao mấy tay bài liên nghe không?

Châu bước lại lu nước rửa chân rồi bươn bả vào nhà.

Ngõi rùng vai:

– Cả xóm này ai cũng ngán phe bà Tư trâu lăm. Quân đó dữ như chần tinh, gấu ngựa, mở miệng ra là chửi tục.

Nguyệt thắc mắc:

– Sao bà có vẻ tử tế với tôi như vậy? Hôm tôi mới dọn về đây, bà qua làm quen và cho thằng cháu lớn qua gánh nước giúp.

Ngồi trề môi:

– Chị đừng có ham. Bà tìm cơ hội để lấy cảm tình của chị đó. Mai một bà sẽ lân la qua mượn tiền. Để rồi coi, cái nhà đó chuyên môn mượn tiền không bao giờ trả. Ai mà lớn gan lớn mật đòi nợ thì họ chửi trừ.

* * *

Nguyệt bừng thức dậy vì tiếng cựa quậy của Đồng. Nàng cựa mình, dấm tay vào chỗ thắt lưng đau buốt trên đường xương sống. Đây là chứng đau lưng hàng tháng của nàng. Nguyệt bực dọc vu vơ.

Đồng chồm dậy.

– Em thức rồi hả?

Nguyệt nín thình. Đồng nhìn lâu vào mặt nàng, ngáp ngừng:

– Nguyệt, anh muốn...

Nguyệt lặng thình quay lưng vào vách. Bên nhà đối diện, tiếng nạo dừa sồn sột cùng mùi mỡ hành thơm ngấy đưa sang. Đồng hồ bên nhà bà Tư Búp réo lên, báo đã tới giờ bà ta phải sang giúp việc cho một thiếu tá Huê Kỳ ở miệt đường Trương Minh Giảng. Mỗi ngày, bà dùng bữa luôn ở nhà chủ và đưa tiền nhờ Ngõi nấu cơm tháng cho con bé Lan. Phần Bà thì tự túc lấy, trước đây, hẳn làm gác gian ở sở Ba Son. Tư Búp dắt xe ra ngạch cửa, khua động giấc ngủ nướng của Nguyệt:

– Ê, sao không phụ ta một tay coi, thẳng khốn nạn.

Tiếng Bàn lè nhè:

– Màỵ đẩy xe cho màỵ chứ bộ cho ông nội tao hay sao?

– Đồ quân ăn hại làm biếng nhót thây!

Rồi mụ quát con:

– Lan, sao màỵ đứng lơ mắt ra đó? Không phụ với má một tay?

Nguyệt nhếch mép cười:

– Vợ chồng đến nước như trâu trắng trâu đen mà còn ăn ở với nhau dưới một mái nhà thì kể cũng quái quỷ thật.

Đồng đặt tay lên bụng Nguyệt:

– Em khỏe không?

Nguyệt đáp cụt ngủn:

– Cho em nghỉ một chút mà.

Đồng cười hì hì, ôm chầm lấy Nguyệt rồi gục đầu vào giữa sủng ngực nàng. Nguyệt đẩy nhẹ Đồng ra, chắt lưỡi:

– Anh để cho em yên. Em mất ngủ gần trọn đêm, mệt không thể tả được.

Đồng vẫn sấn tới, ôm chặt lấy nàng thì thầm:

– Anh cần yêu em. Anh thèm.

Nguyệt lăn sát mí mùng, nằm úp xuống, bàn tay Đồng táy máy. Nguyệt rít lên:

– Anh xê ra đi, khổ quá mà.

Nguyệt ôm chầm lấy gối nằm im. Đồng vẫn không yên, chàng trườn người

tối, gạt chiếc gối ôm ra khỏi đùi Nguyệt.
Nàng ngồi bật dậy, quắc mắt:

– Anh làm ơn tha cho em. Bộ anh không thấy em mặc quần đen hả? Phải tùy lúc mà yêu sách chứ.

Đồng bễn lên nằm xuống, nhả nhó một cách thảm hại:

– Em ác với anh như vậy là cùng.

Chàng đi vào bếp, nhóm lửa nấu nước, pha cà phê, châm bình trà rồi xách gà–mên đi mua thức ăn sáng cho Nguyệt ở dưới đình, cách nhà chừng 5 phút đi bộ, Đồng khép nhẹ cửa, lăm lăm bước ra ngoài.

Đi mua thức điểm tâm giờ này hơi sớm, không ai để ý. Chàng men theo con hẻm chật hẹp, cách nhà chừng 50 thước. Một người Mỹ đen từ trong ngôi nhà

sàn bước ra, tay gài mấy cái nút áo. Theo sau gã là một cô gái mặc bộ đồ ngủ bông xanh li ti, son phấn bê bết, tóc tai rũ rượi. Chờ cho tên Mỹ đi khuất khỏi ụ rác cao ngھều nhện, cô gái ngoắc Đồng:

– Lại đây em biểu.

Đồng do dự. Cô gái cao lớn nhưng mềm mại, khuôn mặt dễ coi. Đồng còn hơi ngán ngừ, nhưng rồi không hiểu sao chàng lại ríu ríu leo lên nhà sàn.

Cô gái gạt tấm màn xám lem luốc, chỉ vào phòng:

– Vô đây cưng, đi đâu mà xách gà-mên sớm vậy?

– Đi mua phở lót lòng cho vợ. Được không?

– Sao lại không được?

– Vô đây, em cho anh điểm tâm trước đã.

Đồng mặc chiếc gà-mên trắng men nơi cầu thang. Cô gái đưa Đồng đến chiếc giường tre trải chiếu bông, bày hai chiếc gối bọc sa tanh tím nhạt. Ngọn đèn trong lồng qua cái chao màu hồng, rải ánh sáng lơ mơ như ánh đèn vũ trường.

Đồng hỏi:

– Bao nhiêu vậy em?

– Thôi, mình ở lối xóm với nhau. Nói tới tiền bạc kỳ lắm.

Ả cười ngất, ôm chầm lấy Đồng, nụng nịu đã đốt như nụng trẻ thơ. Đồng tê điếng như bị điểm huyết, có cảm tưởng da thịt mình bơm hơi căng thẳng.

Đồng thở dài thườn thượt, rồi mềm

nhũn toàn thân như bị rút hết xương. Chàng lật đặt ngối dậy, nhét vào tay cô gái hai tờ giấy có in hình Tả quân Lê Văn Duyệt rồi chạy xuống cầu thang, lắc lư.

Chàng huýt sáo nhẹ nhõm, sáng khoái. Chiếc gà-mên lắc lư, khua lổn cổn. Trời còn tối, bóng đêm còn đọng trên các khung cửa sổ và những đám mây đen vùn vủ trên nền trời xám mênh mông.

Đồng phải lẹ chân, nếu không Nguyệt chẳng kịp ăn lót lòng trước khi vào sổ. Chàng chợt cảm thấy áy náy như vừa thiếu sót bốn phận đối với người thân yêu mà chàng nguyện sẽ mãi mãi nuông chiều.

Trong những ngày Nguyệt chưa tìm được sổ, Đồng thường nhin miệng để Nguyệt có những buổi sáng no đủ.

Chàng làm bộ như không quen ăn sáng và chỉ cần uống một tách nước trà nóng vì chứng bệnh yếu bao tử. Thật ra, Đồng vốn xấu chứng đói. Sáng nào chàng cũng cần ăn đầy bụng, họa may mới làm việc hăng hái hơn. Những lúc nhịn ăn sáng, bao tử chàng gào thét, hạch sách quá nhiều, làm cho tay chân chàng run rẩy.

– Tội anh mà, em. Em khóc hoài làm anh rầu quá.

Đồng ngẩng mặt lên. Một cặp trai gái đang ngồi sát dưới gốc cây điệp tây, một cô gái mặc áo tím than, quần lãnh đen, búi tóc thả lăn trên vai. Gã con trai lực lưỡng, mặc pyjama sọc nâu, choàng tay qua hông người con gái.

Đồng dừng bước dưới cầu thang gỗ ở căn nhà bỏ không, cách đó độ mười bước. Người con gái gục đầu thút thít.

Tưởng ai xa lạ, té ra cô Ngọc, cháu bà Tư bên cạnh. Cô ta an tâm sống trung thực với cảm xúc của mình vì tưởng không có ai qua lại.

– Anh nói thương em mà anh không chịu đưa ba má anh gặp dì em? Anh đánh lừa, đánh đảo hoài hè. Thương điều đó thà để em uống thuốc chuột còn ngộ hơn.

Gã con trai mặt mày tiu nghỉu:

– Thùng thỉnh đã. Anh đang ở tuổi quân dịch, làm sao lấy vợ được?

Ngọc lớn giọng:

– Anh đừng có làm bộ. Em biết anh đang chán em. Anh mê con Sáu bán chợ trời, nó có nhiều tiền hơn em.

Gã con trai đưa hai tay lên trời:

– Anh thể với Đức Cửu Thiên Huyền Nữ ở miền này, anh mà mê con Sáu bán chợ trời thì anh bị xe cán, súng đạn khắc nát thân đi.

Ngọc hứ một tiếng dài:

– Hứ, anh mà để cho tới lúc bụng em đội áo, chắc dì tư em cạo đầu em bóng lẩy.

Gã con trai nựng cầm Ngọc, dỗ dành:

– Vậy để tháng sau anh sẽ dắt ba má anh lên để nói phải quấy với dì tư.

Ngọc gằn hỏi:

– Thiệt chớ? Miếu Đức Huyền Nữ này linh lắm á, đừng có thể bậy mà mắc...

* * *

Hôm nay là ngày lễ, Nguyệt làm biếng dậy sớm. Đồng đã về Long Xuyên thăm nhà, kiếm chút tiền còm mua sắm may mặc. Nguyệt đã đề nghị với Đồng là thỉnh thoảng nên sống xa nhau, biết đâu tình yêu trong lúc gặp lại sẽ mới mẻ được chút nào chẳng.

Hôm nay, nàng có thể nằm nướng suốt buổi sáng. Mọi hôm, Nguyệt có thói quen thức giấc vào lối 6 giờ sáng để có đủ thời giờ trang điểm tỉ mỉ. Nàng đã may thêm hai cái áo gấm nội hóa màu hồng điều và màu vàng lửa.

Chợt có tiếng ca của người đàn bà nào đó ở phía đầu xóm cất lên. Bên nhà Ngõi có tiếng xối nước. Ngõi nói vọng qua:

– Bà Năm Út ca coi ngon lành không chị Nguyệt?

– Ủ. Có phải bà bán quán cà phê gần miếu đó không?

– Ờ, bà đó đa, trước kia bà là đào hát cải lương.

Nguyệt nói:

– Hèn chi bà còn mặn mòi đó chứ. Tưởng đi của bà coi có vẻ nhàn hạ lắm.

Căn bếp của Ngõi chỉ cách chỗ nằm của Nguyệt bằng bờ tường mỏng như bộ ngực người nghiện thuốc phiện. Cánh cửa sổ trên gác Nguyệt thông thương với phía sau nhà Ngõi, thường mở toang vào mùa nóng, nên nàng có thể nghe rõ tiếng nói bên nhà Ngõi.

– Bà sướng nhất xóm này. Suốt ngày không hề làm động móng tay, cứ đi múa quạt cả ngày. Công việc buôn bán đều có chồng con bà lo hết.

– Bả làm vũ công ở đâu vậy?

Ngõi cười hăng hắc:

– Già như bả mà vũ cho ma xem ấy à? Bả đi đánh tứ sắc, xòe bài đó.

Nguyệt hiểu ra:

– Ủ hử.

Ngõi tiếp:

– Trước kia, bả giàu nhất xóm, có nhiều căn phố lầu ở ngoài chợ Đũi. Nhưng mắc bệnh mùa quạ nên bả bán hết. Bây giờ vợ chồng con cái phải ở nhà mướn.

Tiếng hát trong ăm, suốt suốt tình cảm nổi lên. Ngõi chắt lưỡi:

– Chị chưa biết bả tuy già chứ lắm kẻ mê mẩn rụng rời á. Mỗi khi bả cất

vọng cổ, nhiều thằng cha già dê dám xón đái lắm. Còn chồng bà hiền khô hà. Xóm này không có ông nào dữ hết. Đức Cửu Thiên Huyền Nữ phù hộ cho các bà vợ xóm này nên bà nào cũng có oai với chồng ráo trội. Chị về ở đây thiệt là hạp tình hạp cảnh.

– Tôi đâu có rầy rà, ức hiếp gì anh Đồng đâu.

– Cần gì phải chửi tới đàn ông mới gọi là ăn hiếp? Anh không sợ chị chứ tại sao hầu chị như hầu mẹ vậy?

Nguyệt súc miệng rồi nấu nước. Bên nhà Ngõi, tiếng máy may già cũ nặng nhọc cất lên. Nàng quành qua nhà Ngõi, hăm hờ gọi:

– Chị Ngõi đâu rồi?

Thưởng bước ra:

– Cô vào ngồi chơi. Cô của cháu đang tắm.

Nguyệt nói vọng vào:

– Làm gì mà mới sáng sớm là đi tắm rồi?

– Nóng nực quá chừng.

– Tắm lên rồi dắt tôi đến nhà bà Bảy chó xù coi bói bài chơi.

Ngõi ngần:

– Ôi, con mẹ đó mà bói ra quái gì? Coi uống tiền. Tiền để dành bao trai đi coi hát còn ngộ hơn.

Ngõi mở cửa nhà tắm bước ra. Chiếc khăn màu quỳnh anh quấn trên đầu nên làm mặt cô ta trắng mịn hẳn lên. Cô ta lấy lược chậm rãi chải tóc:

– Chị để tiền mua nhang đèn ra ngoài miếu xin xăm hay hơn coi bói.

– Đi mà, hôm nào sạch mình tôi mới dám đi xin xăm. Ờ. Tại sao người ta kêu bà thầy bói là bà Bảy chó xù vậy chị?

Ngồi hạ thấp giọng:

– Người ta đồn bà nuôi chó lông xù để thế chồng.

Nguyệt ngơ ngác:

– Ai đồn bắt nhon vậy?

Ngồi chỉ về phía nhà bà Tư Búp:

– Ông Bân chứ còn ai? Ông có lần rình ngoài kẹt cửa, thấy rõ ràng bà Bảy với con chó xù... thôi, nói ra nhột miệng quá trời.

Nguyệt lôi tay Ngồi đến ngôi nhà lợp

ngói âm dương lụp xụp. Cả hai bước vào thế giới ma quái dưới ánh đèn trông leo lét trên bàn thờ. Bức di ảnh người đàn ông cười nhả nhổ, phơi mấy chiếc răng cửa viền vàng. Bầy chó nghe động xô ra, sủa rùm lên.

Ngồi la chơi với:

– Bà Bảy ơi, la mấy con chó giùm tôi một chút.

Người đàn bà tức mừng màu cháo lòng ngồi dậy, thò hai bàn chân khô, sơn móng đỏ, loay hoay tìm dép:

– Có tôi đây. Chó không dám cắn xé cô đâu.

Chợt thấy Nguyệt, bà ta ngả đầu chào đon đả:

– Cô hai tới chơi.

Người đàn bà gần 50 tuổi, mặt hom hem, tóc uốn dợn thả ngang vai. Mái tóc đã chẳng làm bà trẻ trung được chút nào, trái lại càng làm nét mặt bà thêm hốc hác, rã rượi. Mấy vết nhăn vạch sâu trên trán và quanh cặp môi tô son rẻ tiền đỏ chói. Đôi môi bà khô nứt, không che nổi hàm răng hô.

Bà mặc bộ đồ lụa mỏng màu củ cải cà rốt:

– Có phải cô đây là vợ cậu em hư một con mắt không?

Bà Bảy nhìn Nguyệt với con mắt soi bói. Nguyệt lặng thinh, hơi khó chịu.

Bà Bảy cầm bộ bài cào sồn tróc, nhám nhúa, đặt trên cái đĩa đá. Nguyệt nói:

– Có gì bà cứ nói hết giùm.

Bà Bảy xóc bài, miệng lép nhép như đọc thần chú, mắt đờ đẫn nhìn lên trang thờ Quan Âm Đế Quân.

Ngồi đứng dậy:

– Chị ở đây nhen. Tôi đi giao hội một chút.

Bà Bảy có vẻ bằng lòng khi thấy Ngõi bước ra.

Nguyệt theo lời chỉ dẫn của bà, xóc bài chín lần. Bà ngắt cổ bài làm đôi, lăm bắm một điều gì đó mà nàng không nghe rồi xếp bài thành hình rẽ quạt, nghiêm giọng:

– Ông tổ kêu cô đặt tiền tổ trước khi xủ quẻ. Ít nhất là 20 đồng.

Nguyệt làm đủ mọi thủ tục gieo quẻ bằng hai đồng xu đỏ. Bà Bảy cười cầu tài:

– Theo quẻ này, cô có số đào hoa chiếu mạng.

Bà Bảy nhìn Nguyệt dò la phản ứng:

– Sao, nếu đúng thì cô xác nhận để tôi coi tiếp chứ. Nếu nói trạt, tôi trả tiền quẻ cho cô liền.

Nguyệt cười nửa miệng:

– Làm sao cháu biết được mình có đào hoa hay không?

Bà Bảy lấy ngón tay trở điểm lên mấy lá hình, cười cười:

– Có bốn người theo cô. Hai ông lớn tuổi và hai ông suýt soát tuổi cô.

Nguyệt cười kín đáo.

Bà Bảy cả quyết:

– Số cô ném nhăm ở nơi tay ông

Huỳnh Đế. Về già, cô sẽ giàu sang phú quý lắm.

Nguyệt hỏi qua chuyện tình duyên của mình. Bà Bảy gật đầu như đồng lên:

– Người đang dan díu với cô là mối tình đầu của cô.

Nguyệt lắc đầu:

– Không đúng.

Bà Bảy trố liễn:

– Nhưng nếu ném về người thứ hai thì thằng chả sẽ ăn đời ở kiếp với cô.

Nguyệt không đợi bà nói thêm điều gì nữa, đứng dậy xin phép ra về.

Buổi sáng hôm đó vô vị lạ. Khi về đến nhà, Nguyệt nằm vật xuống giường. Trước khi Đồng về quê, chàng đã yêu cầu

nàng để cho ba má Đồng lên đây cho biết mặt Nguyệt, đồng thời tính đến việc làm lễ sơ vấn.

Nguyệt lắc đầu, cho rằng chàng học hành chữ nghĩa chưa trót đầy lá mít mà bày đặt vợ con. Đồng thì muốn có cái lễ hỏi để cuộc sống chung hiện tại của hai người được danh chánh ngôn thuận.

Nguyệt cho Đồng biết rằng nàng thích làm nhân tình hơn làm vợ, và một khi làm vợ rồi, dầu có một chục đứa con đi nữa, tới chừng không yêu chồng, nàng vẫn xin ra tòa xé hôn thú để như không.

Cuộc sống vẫn không có gì thay đổi. Mỗi ngày, Đồng phải hầu hạ Nguyệt, cảm thấy nuốt không trôi bài vở nhà trường. Chàng phập phồng lo sợ cho hạnh phúc của mình. Người con trai nào dòm ngó Nguyệt cũng là mối đe dọa cho chàng.

Buổi sáng, Nguyệt cùng với bạn bè trong sở đáp phi cơ ra đảo Phú Quốc làm cuộc picnic. Có lẽ lối 6 giờ chiều nàng mới trở về.

Đồng lo sợ vờ nhiều hình ảnh ghê rợn. Biết đâu được trong cuộc đi chơi này, Nguyệt sẽ ngã vào vòng tay một người Mỹ hiện làm trong một sở với nàng: hào hoa, đẹp trai, xài tiền trước mặt gái xối xả như đổ nước.

Chàng đã có ý ngăn Nguyệt từ hôm nàng nhận lời mời của ông chủ sở, nhưng bản tánh vốn nhút nhát, Đồng đành ngậm miệng chịu đựng. Đã vậy, Nguyệt như hiểu ý Đồng còn trề môi:

– Mọi người trong sở đều đi hết

chẳng lẽ một mình em ở nhà? Mà anh nên biết một điều: con ngựa một khi đã chúng rồi, nhốt hoài trong chuồng, nó sẽ càng chúng hơn.

Giờ đây, trong ánh sáng lờ mờ hiu quạnh của căn nhà đóng kín cửa, Đồng đẩy trí tưởng tượng của mình đi xa hơn. Trong đó, Nguyệt chỉ mang hai mảnh vải hà tiện trên thân mình mềm mại bốc lửa, bá vai bá cổ nàng là một gã đàn ông Mèo trần trụi, cánh tay lông lá lốm đốm vài vết tàn nhang của nó, siết chặt vòng eo thon nhỏ của nàng. Tiếng cười khoái trá của họ cất cao át cả tiếng sóng biển, như tiếng tru tréo của hai con thú rừng giữa mùa tình ái.

Đồng nghĩ tới đây, tim đau nhói, đầu óc bần thần. Chàng ngồi dậy, men đến bàn nước, với tay lấy lọ thuốc trị tim nhỏ từng giọt vào ly nước chín. Chàng dễ hồi

hộp khi nghĩ đến những khuôn mặt đàn ông bủa vây quanh Nguyệt. Đồng đưa ly nước lên môi hớp từng ngụm nhỏ. Chất thuốc trợ tim vừa đắng vừa chua như những ý tưởng hiện thời trong đầu chàng.

Khi tâm trí êm thấm vì thuốc bắt đầu ngấm vào trong cơ thể. Đồng mới cảm thấy đỡ mệt mỏi rã rời: Phải đi đâu chơi cho khuây khỏa. Nằm đây má chờ Nguyệt, chắc các dây não cân của chàng sẽ đứt lìa.

Đồng mặc áo, ngấm nghĩ. Từ lâu, chàng đã xa lánh bạn bè, vả lại gặp họ cũng chẳng vui thú gì, vì phải nghe họ chế nhạo con mắt hư và thói hầu vợ của chàng. Đi xem hát bóng vậy.

Chàng khóa cửa, rồ xe ra ngõ. Một toán người càng lúc càng đông, bít cả lối

ra vào. Tiếng người đàn ông rít chặt vào nhau trong căn nhà thấp lè tè:

– Bộ tưởng tao không về đây nên mày làm lộn phải không?

Tiếng người đàn bà nức nở:

– Mày không nuôi nổi mẹ con tao, thì tao phải đi làm để nuôi con!

Tiếng vật ngã rầm rầm trên bộ vật tre, tiếp theo đó là tiếng tru tréo của người đàn bà:

– Đồ chó đẻ! Mày sợ con vợ lớn của mày còn hơn sợ mẹ, thì mày đừng có vác mặt về đây nữa! Tao sẽ đi lấy Mỹ đen để nuôi sắp nhỏ!

– Mày câm đi. Đồ ngựa bà. Đồ bì gió chướng.

Đồng khóa xe, dựng ở bờ tường, rồi ngong ngóng nhìn qua cửa sổ. Người đàn bà tóc rũ rượi, trán rịn máu, đứng khép nép ở góc nhà. Người đàn ông mặc quân phục nhảy dù, đeo lon thượng sĩ, đang cầm thanh củi. Hắn gần 50 tuổi, da mặt rám nắng, khoe miệng có vài nếp nhăn. Cơn giận thiêu đốt hai con mắt hắn đỏ ngầu. Hắn chống nạnh, mở mắt gườm gườm như muốn ăn tươi nuốt sống người đàn bà, rồi hăm he:

– Lần này tao tha cho. Nếu còn đi rước khách nữa, tao đánh cho văng trứng!

Hắn tuôn ra khỏi cửa, phóng lên xe gắn máy, chiếc mũ hắn lệch qua bên trái như sắp rớt xuống vai.

Năm út và tám Đông oang oang:

– Thằng Mẹo nó làm gì mà đó Thu?

– Nó ghen, đánh em nè chị Năm.

– Tam đại, tứ đại cao tang ông cố tổ nội nó nuôi người ta không nổi mà còn ghen tương nổi gì?

Người đàn bà bị đòn, kể lể với đám đông:

– Bà con nghĩ coi, nó ăn ở với tui được hai mặt con rồi, mà mỗi tháng nó chỉ đưa có 500 đồng để trả tiền mượn cái chòi te tua này. Bao nhiêu tiền lương, nó đem về hết cho con vợ lớn ráo trội.

Năm Út ngoe nguẩy cái mông, bước ra sân, chìa môi nhọn mỏ:

– Mà là cái đồ ăn cám uống hèm nên ngu si đần độn! Mà bỏ thằng chả rồi đi lấy Mỹ, hơi nào nay dù mai dù, để

nó bắt được đánh đập nhừ tử như vậy!

Thu bới tóc nhìn hai đứa con đã ngồi nép bên vạt tre:

– Cũng tại lũ bay đó, mà nó hành hạ tao như vậy nè, thấy chưa đồ quỷ!

Hai đứa nhỏ, một trai một gái, mặt mũi xanh xao, khóc inh ỏi, nét mặt khiếp đảm.

Đám đông tản dần, lối đi bớt nghẹt. Đồng lách người, dắt xe ra lộ. Nắng trắng xóa trên mặt nhựa đen bóng.

Ngồi đứng bên ụ rác, gọi Đồng:

– Tôi đã nói xóm này lộn xộn lắm. Đàn bà con gái không lấn lướt đàn ông con trai thì cũng lấy bậy. Anh có biết hai đứa con gái ở nhà đối diện nhà anh không?

Không đợi Đồng trả lời, Ngõi thao thao:

– Con Hảo và con Gấm là chị em chú bác ruột với tui, bà con mà còn lạt hơn nước lã người dưng. Tụi nó không ưa tôi là tại thiếu Tám của tôi hết.

Thím tám Ngọc ở nhà đối diện với nhà Nguyệt là người đàn bà ngoài 40, trắng trẻo, mập mập, ăn nói với Đồng và Nguyệt hết sức nhỏ nhẹ, nhưng chửi chồng còn giòn hơn nhai cơm. Hôm Nguyệt mới dọn về, thím cho nàng mượn thớt và dao phay để nàng cùng Đồng sửa soạn bữa ăn đầu tiên.

Ngõi chợt nhớ ra điều gì:

– Chú Tám tôi tuy hiền như cục đất, mà cũng có ‘mèo’ nữa. Thiếu Tám tôi giận, lấy búa chặt chiếc xe đạp của chú ra

làm bốn, vì sợ chú xách xe chở ‘mèo’. Đó anh coi đàn bà xóm này dàn trời chưa?

Đồng mỉm cười, không thêm thất ý kiến. Ngồi lại cho chàng biết là cô Hảo đã có một lần mang hoang thai với một người lính cảnh sát ở dưới xóm Đình. Thiểm Tám Ngọc hay được dịp làm rùm lên, nhất định rút con gái mình ra. Thà là để cho Hảo chữa hoang để lạnh, chứ không đòi nào cho nó lấy cái thứ râu rìa lông ngực, bề tôi phản thần đó!

Thua buồn, chàng cảnh sát xin đổi đi xa. Ít lâu sau, một người sửa xe xin nom giùm cô Hảo. Buổi tiệc giới thiệu con rể với chòm xóm, thiểm Tám chỉ tổ chức đơn sơ, vài ba người lèo tèo tới nhậu món tiết canh vịt, gọi là chúng đám.

Ngồi kết luận:

– Anh coi, cuộc đất gì mà đây những đàn bà con gái kỳ cục như vậy hay không? Con Thu tuy không ăn hiếp chồng, chứ nó cắm lên đầu thằng Mẹo ít nhất một chục cái sừng nhọn hoắt!

* * *

Nguyệt xếp hộp may lại. Lâu lắm, nàng mới ngồi mạng lại mấy cái áo và nhíp lại mấy cái quần sút đường chỉ. Đồng đang ủi áo quần trên nền gạch. Im lặng tỏa rộng gian nhà.

Đồng có vẻ hờn lấy từ hôm Nguyệt đi chơi đảo Phú Quốc về. Chàng tiết kiệm từ lời nói và nét mặt chàng dầu dàu. Nguyệt lờ đi trước cơn ghen hờn bóng gió của chàng. Sự im lặng của nàng chỉ là thái độ khiêu khích, chống đối trịch thượng

ngấm ngấm. Nàng chỉ đợi Đồng hé môi là nàng sẵn sàng cãi vả ngay. Nàng đã ngêu giận từ mấy ngày nay. Mỗi lần gây lộn, chắc chắn phần lỗi, phần thua thiệt sẽ ngã về phía Đồng. Rốt cuộc rồi chàng cũng phải đè nén lòng tự ái, nuốt giận hờn để làm quen, mơn trớn trước.

Nguyệt càng lúc càng tỏ ra bất cần Đồng, chàng cũng nghiệm thấy như vậy. Và không khí hiện giờ đối với chàng trong căn nhà nhỏ hẹp này sao mà đặc quánh, ngọt ngọt. Chàng chỉ mong có người khách nào đến chơi để chàng có cớ nói chuyện với Nguyệt. Nếu Ngõi đến giờ này thì cô ta sẽ là cứu tinh của Đồng.

Thỉnh thoảng Đồng ngó ra ngoài cửa khi có tiếng dép bước ngang qua thềm. Lúc thường, chàng nhín thời giờ để sống cho riêng Nguyệt, nhưng vốn không tế nhị, Ngõi lại ưa chen vào làm mất mát

ít nhiều những khoảnh khắc hiếm hoi thơ mộng đó nhưng hiện giờ chàng khắc khoải chờ Ngõi sang chơi, để có dịp hàn gắn với Nguyệt.

Xếp xong học tủ đựng đồ may, Nguyệt lục lấy cái hộp sắt đựng đầy những lá thư màu xanh – những lá thư của người tình thú nhất mà nàng cất giữ từ lúc còn ở quê nhà. Nguyệt chậm rãi giở từng phong thư, đọc chăm chú.

Đồng tái mặt. Đã bao lần, Đồng yêu cầu Nguyệt thiêu hủy những lá thư đó, hãy hóa kiếp mối tình thú nhất thành tro bụi, lúc đó Nguyệt cười gằn, cho rằng Đồng thiếu đại lượng và mỗi khi gặp dịp, nàng lại khiêu khích chàng bằng cách ngiên ngẫm từng trang trước mắt chàng.

Nguyệt vừa đọc thư và chốc chốc lại liếc về phía Đồng mỉm cười. Mối Đồng

mím lại, Nguyệt thích làm chàng đau nhức bằng cách khêu lại quãng đời tình ái sôi nổi trong quá khứ của mình.

Bất thần, Đồng dẫn chiếc bàn ủi lên mặt mền nỉ, hét:

– Em tồi lắm!

Nguyệt lặng thinh tiếp tục đọc, làm như không để ý gì đến lời sỉ vả của chàng. Đồng đứng dậy, cầm chiếc hộp sắt liệng xuống nền gạch. Tiếng rơi khô và ngẩn.

– Nếu cô còn tái diễn cái trò này, cô coi chừng tôi đa!

Nguyệt gấp thư lại, cười lạt:

– Hứ, không ai có quyền bắt tôi quên kỷ niệm riêng tư của tôi.

– Nhưng cô không có quyền trêu gan tôi! Nếu cô không cắt đi, tôi xé hết

cho mà coi!

Nguyệt rùng vai:

– Tôi thách anh đó. Đâu, anh động tới những bức thư này rồi sẽ coi tôi đối phó với anh ra sao!

– Tôi đâm thềm mó tới những vật đó. Dơ tay lắm.

Nguyệt cười nhả nhờ:

– Vật đó làm gì mà nhơ bẩn? Chỉ có thái độ nhỏ nhen của ai kia mới dơ bẩn thôi!

Vừa lúc đó, Ngõi bước vào, mặt mũi hí hửng:

– Tôi trúng số độc đắc được 100 đồng!

Nguyệt thay đổi hẳn sắc mặt:

– Trúng lớn còn ham chứ trúng nhỏ xui xẻo lắm, chị ơi!

Đồng thu dọn quần áo, mặt mày nặng trĩu.

Ngồi hỏi:

– Gì mà anh Đồng mặt mày chầm dầm vậy?

Đồng lặng thinh, mím chặt đôi môi nhợt nhạt.

Nguyệt cười ngật ngưỡng:

– Hắn vừa kiếm chuyện gây lộn với tôi đó, chị.

Ngồi cười:

– Chắc là ghen tương theo điệu ‘chó sủa trắng’ đó mà. Tôi còn lạ gì mấy người đàn ông!

Đồng cười gằn:

– Hứ, có bằng cớ mới ghen chứ?

Ngồi đến gần Đồng, giả dò hỏi:

– Ủa, bộ anh đang ghen thiệt hay sao?

Nguyệt lại cười ré lên, ngạo nghễ:

– Đẳng còn hơn thuốc bắc!

Đồng lật đật thay quần áo, rồi đẩy xe ra sân, không thèm ngoái ngoái lại. Chàng đạp ga giật dữ, chiếc xe rú lên, hung hãn phóng đi.

Ngồi nhìn những lá thư rơi tứ văng trên nền gạch, hỏi:

– Sao chữ viết không giống chữ của anh Đồng vậy, chị?

– Thư của bố cũ tôi mà.

– Hèn gì ảnh không ghen sao được?

Nguyệt lượm những lá thư, xếp ngăn nắp vào chiếc hộp. Càng lúc, Đồng càng để lộ bản tính nhỏ nhen. Giờ này, sự hiện diện của Đồng bên cạnh nàng không còn cần thiết nữa. Cảnh chung sống đã làm nàng chán nản rồi.

Nàng bắt đầu so sánh Đồng với người tình trước. Đồng ưa câu chấp, đa nghi, tò mò lục lọi quá khứ của nàng một cách trân tráo, kỳ cục. Người tình cũ của nàng trái lại, sao mà cởi mở, bao dung, không hề xét nét chuyện vặt vạnh. Hắn chỉ có một trọng tội là ưa quơ ưa hốt nhiều mối tình khác, càng nhiều càng tốt.

Nguyệt lại tham lam, đòi hỏi sự trung thành tuyệt đối của người tình, và nàng không biết tha thứ.

Trong một đêm mưa tầm tã, hai người ngồi ngoài hiên vắng. Hấn lặng thinh, nghe Nguyệt bày tỏ thái độ dứt khoát. Hấn hút liên tiếp năm sáu điếu thuốc gì đó. Mưa tí tách từ mái lá nhỏ xuống đất, như từng giọt cường toan rỏ xuống trái tim hư rữa của Nguyệt.

Bàn tay nàng vẫn nằm trong bàn tay hắn. Nguyệt tự nhủ là phải dần lòng, phải nén cảm xúc, phải chặt cho đứt bứt cho rời tất cả những dây mơ rễ má của tình cảm. Hấn xác định rằng trong tất cả các mối tình của hắn, chỉ có nàng mới là mối tình chánh, còn những mối tình kia chỉ là phụ thuộc, châu rìa tầm gửi.

Nguyệt là đàn bà, nàng cần phải hiểu sự tham lam và đa cảm của đàn ông. Lúc đó, Nguyệt giận đến cực điểm rồi. Nàng lao mình vào cơn mưa, trở về nhà. Sấm sét sao không bổ xuống nang cho tan nát

pháo? Mưa gió sao không úp xuống, vùi dập nàng rồi cuốn lôi nàng ra sông cái. Nhưng qua một đêm khóc sưng húp đôi mắt, Nguyệt vụt có ý định trả thù.

Thế rồi, Đồng đến kịp lúc.

Ngồi hỏi:

– Coi bộ chị cũng buồn so?

Nguyệt cười:

– Khó gì đâu, chị. Chén bát để trong sòng còn có khi đụng chạm nhau, huống gì người ta chung đụng nhau trong một nhà.

Nguyệt ngáp chảy nước mắt. Nàng mới mệt thật sự, chỉ muốn đóng cửa, nằm im lìm trong bóng tối. Nếu đêm nay Đồng đi luôn, thì sáng mai nàng sẽ tính biết bao.

Hôm qua, trong chuyến đi Phú Quốc, nàng đã đùa giỡn rất thích thú với viên thiếu tá trưởng phòng người Mỹ. Những món quà đắt giá của hắn, những cuộc đi chơi tận miền xa xôi, đã làm Nguyệt nghĩ đến đời sống xa hoa, đầy đủ tiện nghi.

Khi Ngõi về rồi, Nguyệt khép cửa, lên giường nằm. Cuộc đời như mở rộng cho nàng một quang cảnh thật quyến rũ. Nàng có cảm tưởng có một cái gì đó đang bắt đầu đổi mới một cách mơ hồ.

Ngõi đứng trước nhà thím Tám Ngọc. Ánh đèn trong ngoài hang ba heo hắt. Chỉ – người đàn ông ở trọ nằm hút thuốc trên ghế bố. Chàng đến đây được hai tháng, mở phòng mạch chích theo toa bác sĩ. Ngoài ra, Chỉ đi chích dạo ở xóm trên. Bà Năm Út trong câu chuyện nói hành nói tỏi thiên hạ, tuyên bố là Chỉ đang để ý Gấm. Nhưng chàng cụt hứng

từ lúc Gấm dắt một viên chuẩn úy về giới thiệu với thím Tám Ngọc.

Ngõi thường đem thuốc bổ nhờ Chỉ tiêm giúp vào những buổi tối. Từ lúc về đây tới giờ, chàng cũng chưa hề biết là Ngõi đã có chồng. Ngõi sống thung dung, hồn nhiên và nhớn nhợ như một đứa gái cưng.

Ngay từ đầu, Ngõi đã mắt la mày liếc với Chỉ, và trong vòng một tuần lễ sau, cả hai đã giỡn hót đấu hót suông sả.

Ngõi cầm chùm mía ghim, nhai từng lóng, ngao ngáo bước lại thêm, ỏn ẻn hỏi:

– Anh Chỉ thức hay ngủ?

Chỉ lồm cồm ngồi dậy:

– Tôi tưởng hôm nay cô không tới chứ.

Chàng mở cửa, bước vào trong toan bật điện.

Ngỡ cản lại:

- Để như vậy mát hơn.
- Ủa, sao nhà cửa vắng hoe vậy?
- Cả nhà về quê ăn giỗ hết rồi.

Ngồi ngồi lên chiếc giường dành cho bệnh nhân nằm chích thuốc. Ngọn đèn chống trên hai bóng màu xanh mè đỏ tiết ra ánh sáng đỏ ngầu.

Chỉ run run:

- Tôi mở đèn lên mới thấy đường chích thuốc nhen, cô.

Ngỡ cười:

- Bao giờ mà chích chẳng được? Tối nay chẳng có việc gì làm, tôi đến nói

chuyện tào lao với anh cho đỡ buồn vậy mà.

– Chắc cô hay buồn lắm? Sao cô không đi coi hát?

– Ôi, lúc đi thì vui, nhưng tôi ngại lúc thui thủi ra về lắm, anh.

Rồi Ngõi ỏng ẹo:

– Lúc này tôi sanh chứng đau tim.

– Vậy thì để tôi chích thuốc đau tim cho cô.

– Thuốc men làm sao trị dứt được?

Một thoáng im lặng trôi qua. Chỉ ngồi xuống ghế dựa, nhìn sâu vào mặt Ngõi. Tia nhìn của chàng thật nóng, làm Ngõi bối rối. Nàng nói vợ vắn, sang đàn, không hiểu mình nói những gì.

Chỉ vẫn yên lặng.

Ngồi chột cảm thấy ngượng ngịu, cúi xuống nhìn hai bàn chân.

Đột nhiên, Chỉ nói nhỏ:

– Nếu cô đau tim, thì để tôi lấy tim mà trị cho cô, được không?

Ngồi làm bộ gắt:

– Quý vật anh à!

Bàn tay chỉ đặt lên đùi Ngồi, nàng để yên, ngồi bất động như một phiến đá.

– Cô Ngồi, cô nữ rửa tôi sao?

Câu nói đứt nối trong cơn run rẩy, làm Ngồi mềm nhũn trong cái tay rắn chắc của Chỉ. Nàng nắm chặt lấy bàn tay chàng.

Thân thể của Chỉ đã đổ lên thân thể

nàng. Tâm thần nàng chìm xuống trong vũng đen sâu nóng bỏng.

Ngồi nhắm nghiền mắt, tay vòng lên cái lưng ướt đẫm mồ hôi của Chỉ. Hơi thở dồn dập của Chỉ phả lên mặt mũi Ngồi, đầm ảm mùi thuốc lá.

Khi giai điệu tình ái đã thoả mái như được vỗ về, Ngồi lỏng lẻo ngồi dậy, trong khi Chỉ còn nằm sải tay như kẻ chết đuối.

Ngồi áp mặt lên mũi Chỉ:

– Em về ghen, anh.

Chỉ níu tay Ngồi:

– Anh muốn gặp em hoài, được không?

Ngồi vuốt nhẹ lên chiếc bụng trần rụi của Chỉ, cười trống vắng:

– Hồng biết.

Ngồi về nhà, bày sắp hàng màu đỏ in rải rác những hoa đen của tư Búp ra đo cắt. Chiều mai mù sẽ qua lấy tất cả 10 bộ áo sẫm đủ màu, đủ sắc để đi Đà Nẵng. Mụ cho biết là sẽ hùn hạp với một bà bạn mở ba.

Ngồi vẫn biết mụ chưa đi vội, nhưng hầu hết các khách hàng ưa se sua đến may áo đều có một cổ tạt giống nhau: trông cho mau tới ngày để mặc thử quần áo mới, y như trẻ con vậy.

Ngồi che miệng ngáp mấy lượt. Nàng vừa dâng hiến thể xác cho một gã con trai mà nàng chưa rõ tông tích, chưa biết gia thế gốc gác, và cũng vừa khám phá ra được cái bản ngã khao khát đam mê của mình.

Mọi việc đến với nàng một cách đột ngột. Nàng chưa kịp chuẩn bị, vòng tay của Chỉ đã phủ lên người nàng một cảm giác rạo rực. Nàng chỉ muốn được chìm lỉm trong cơn hôn thụy đó đến cuối đời.

3

Bóng tối âm thầm trong căn nhà vắng ngắt của chú Tám Ngọc như đưa Ngõi bước qua giai đoạn khác của cuộc sống buồn tẻ, thiếu thốn tình yêu. Nàng tự hỏi, việc nàng trao thân cho Chỉ có phải là do tình yêu thầm lặng từ lúc mới quen nhau, hay chỉ là bản năng mù quáng do nỗi khao khát xui khiến ?

Ngõi mỉm cười, ứa nước mắt ra. Nàng thiếu thốn tình yêu và những lạc thú gối

chăn từ bao lâu nay. Lão chồng già của nàng, hơn mười năm rồi, chỉ cho nàng một cách dè sẻn, tiện tặn những thứ mà nàng cần. Hẳn dành hết cho bà vợ lớn, chỉ nhín cho nàng những thứ thừa thãi. Cái thân phận lẽ mọn sao mà chua chát, đắng nghét ! Nước trong dành hết cho ai, chỗ cạn cẩu dưới đáy lu là phần của nàng vậy.

Với Chỉ nàng đã am hiểu trọn vẹn cách thưởng thức đời sống chăn gối. Nàng bắt cần ngày mai, hậu quả. Tuy chưa yêu Chỉ, nàng vẫn cảm thấy say mê chàng một cách kỳ lạ. Ngồi chột so sánh da thịt nhão nhẹt của ông Tư Bếp với thân thể rắn chắc, thon gọn của Chỉ. Nàng chột nhớ tới những cơn run rẩy của Tư Bếp trên thân xác rực lửa của nàng. Hẳn chỉ dắt Ngõi đi một phần con đường đưa tới khoái lạc, mê cảm, rồi bẽn

lẽn bỏ rơi nàng ngay giữa lúc nàng còn đang khao khát đến tuyệt đích.

Cứ mỗi lần mền nhản, gối lệch, nàng bức tức, xót xa, nghĩ thà là thân thể này bỏ hoang vu còn hơn ! Kể từ đây, Ngõi sẽ khởi đầu cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Nguyệt bức rức không sao ngủ được. Đồng hồ treo trên tường gõ mười một tiếng rời rạc. Nàng nhắm mắt chán, rồi lại mở mắt ra. Thỉnh thoảng, bịt tai để nghe những tiếng động cố hữu của đêm khuya xâm nhập vào tâm thần. Nàng lẫn trở như một sản phụ nằm lửa gập lúc than nóng rọi. Cảnh sống hiện tại của nàng sao mà phát ngán ! Nàng đã tỏ ra hất hủi, bất cần Đồng để chàng tự biết rằng nàng đang muốn thay đổi nhịp sống cũ kỹ này.

Làm sao Đồng hiểu được rằng nàng thích một mẫu đàn ông uy hùng, có thể

áp chế được nàng, khắc phục được nàng như nài giỏi thâm phục được con ngựa chúng ? Nguyệt không muốn đóng vai trò cái vỏ ốc để Đồng chui rúc vào đó ẩn thân. Đàn ông phải là cái bóng mát che phủ người đàn bà. Đồng phải hiểu là nàng không hứa hẹn một điều gì với Đồng cả. Không cam kết sẽ kéo dài cuộc sống như vậy đến hết một đời.

Chợt có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Nguyệt lên tiếng :

– Ai đó ?

– Anh đây.

Nguyệt gay gắt:

– Anh nào ?

Tiếng nói vang lên:

– Đồng đây. Mở cửa giùm anh đi !

Nguyệt chua chát, nói phang ngang :

– Không đồng không thau gì hết á ? Sao không đi luôn cho đỡ mất công người ta ?

Đồng càng nhỏ giọng, nài nỉ, khẩn thiết :

– Em chịu khó giúp anh đi.

– Chờ một chút. Đang bận tay đây.

Nguyệt vẫn thản nhiên nằm rã rượi trên giường. Nàng phải phạt Đồng về cái tội ghen tuông vặt vãnh, và cái tính hay hờn mát như đàn bà.

Nguyệt khoan thai vén màn lên, cử chỉ dềnh dàng như một đoạn phim quay chậm. Đồng áp mặt vào cửa nghe ngóng. Bên trong Nguyệt sửa lại cái tách để lệch, xếp lại chồng sách trên kệ, cầm cây chổi

lên quét sàn gạch. Cơn giận càng tăng, nàng đưa đẩy cây chổi mạnh hơn, khua động đồ đạc.

Đồng mích môi, nuốt cơn tủi nhục. Chàng đã thấm thía cơn hành hạ của Nguyệt và có mặc cảm mình là ngón tay thừa trên bàn tay sáu ngón tật nguyên, mà Nguyệt chỉ chờ cơ hội lắc bỏ đi.

Chàng gọi lớn hơn, may ra Nguyệt sợ làm náo động hàng xóm sẽ mở cửa :

– Mở cửa ! Mở cửa, Nguyệt ơi !

– Bộ muốn phá nhà hả ? Không sợ hàng xóm chửi cho à ? Biết bây giờ là mấy giờ không ? Bộ tưởng làm rùm lên rồi người ta ngán hả ? Đâu, thử làm tới nữa coi !

– Thôi mà, em. Anh năn nỉ em đó.

Chàng tiếp tục lải nhải, mãi đến nửa tiếng sau, Nguyệt mới hé cánh cửa, cười ngạo nghễ :

– Tưởng là đi luôn rồi, sao còn vác mặt về để trêu gan người ta ?

Đồng lặng lẽ cất dép, chàng đi tắm và nằm dài trên ghế bố, giả bộ đọc sách. Nguyệt bỏ lên gác, mở toang cánh cửa để tìm chút gió. Đồng bước theo, đứng bên cạnh, ôm lấy vai Nguyệt, rên rĩ :

– Anh xin lỗi em.

Nguyệt vùng ra khỏi cánh tay Đồng :

– Anh để tôi yên ! Đừng có làm rối. Tôi chán mặt anh lắm rồi.

Đồng cố nhin, hôn ngẫu nhiên Nguyệt :

– Anh yêu em lắm nên anh ghen. Dù anh biết anh chỉ chiếm được cái phần xác của em thôi.

Rồi Đồng im lặng, lòng ngực đau nhói, giọng chàng như muốn khóc :

– Anh đã hiểu ngay từ buổi đầu rồi.

– Hiểu mà còn xông tới là nghĩa làm sao ?

– Vì quá yêu em nên anh không để ý đến quá khứ của em. Nhưng bây giờ anh mới nghĩ đó là một lầm lỗi.

– Anh còn dư thời giờ để sửa lại cái lầm lỗi đó mà.

– Có những cái lầm lỗi mà người ta không muốn sửa chữa.

Rồi Nguyệt lại đẩy Đồng ra, gằn giọng :

– Nói bao nhiêu đó đủ rồi ! Tôi cần phải đi ngủ đây.

Đồng đứng lặng người, nhìn xuống hẻm. Nguyệt ngồi lên thành cửa sổ, nhìn lên nền trời lấp tấp sao.

Đồng bẽn lễn rút êm xuống cầu thang. Nguyệt cột cao mái tóc, gió lùa vào gáy nàng nhẹ nhẹ, làm nàng dễ chịu. Cơ bực bội như loãng dần. Vài trái hỏa châu từ miệt ngoài thành phố treo lơ lửng trên nền trời đen mênh mông. Nàng chạnh nhớ đến ánh đèn dầu tù mù trong đêm vắng ở quê nhà.

Đôi lúc, Nguyệt lại tưởng chừng mình là kẻ tứ cố vô thân, giữa rừng người nhốn nháo trong thành phố lạ hoắc này. Và Đồng chỉ là cái bấu của nàng. Cánh cửa bên nhà bà Tám ngóng hé ra, kèm theo tiếng két rít khô khan. Nguyệt quay

lại, định thần nhìn kỹ. Ai đó giống như Ngõi đang ôm xà nẹo gả con trai nơi bệ cửa. Họ hôn nhau đắm đuối, tưởng chừng không nở buông ra. Tiếng Ngõi :

– Em... anh...

Tiếng gả con trai ầm hản lên.

– Mai nghe, em ! Anh chờ em lúc 9 giờ.

Ngõi im lặng gật đầu, toan bước đi. Gã con trai níu lại, cắn lên vai Ngõi. Ngõi rên lên :

– Ui da ! Anh làm em đau quá hè !

Nguyệt mỉm cười. Con này đang uống thuốc liều đây mà.

Nàng rời bệ cửa sổ, toan vặn đèn trên gác để phá họ chơi. Nhưng Ngõi như một con chồn đã lủi mau về bên nhà.

– Chị Nguyệt ơi, mời chị ngồi chơi !

Mặt Ngồi buổi sáng hôm nay tươi mát như rau non mới hái. Nguyệt chột nhớ lại cảnh tượng đêm qua, cười mỉm. Ngồi hỏi :

– Hai ông bà huế cả làng chưa ?

– Chưa đâu ! Tôi là kẻ khó quên. Mỗi lần cãi nhau, tôi cảm thấy mất mát nhiều lắm. Chuyện vừa qua, tôi còn cất trong dạ, để lâu lâu đem ra hành hạ ảnh chơi cho bỏ ghét.

Nguyệt ngồi lên chiếc ghế đang bằng sợi ni-lông. Chắc cả đời mình rồi cũng chẳng vừa ý người đàn ông nào. Sống gần gũi họ là biết tẩy họ thật lẹ.

Rồi Nguyệt mân mê cái vạch xương.

– Sao chị may áo cho tôi xong chưa ?

Ngồi gật đầu, đem bộ đồ mát ra, hỏi :

– Chị vào buồng mặc thử coi.

Nguyệt vào buồng, trút hết bộ quần áo cũ, vừa mặc quần áo mới, vừa soi gương. Khi trở ra, nàng đã thấy bà Tư Búp ngồi đầu hót với Ngõi. Mụ ngó Nguyệt :

– Cô Hai mặc áo mới đẹp quá ! Tôi cũng thích thứ hàng màu ngà ngà nè. À, cô Ngõi à. Chiều nay tôi qua lấy hết quần áo đã giao cô tuần rồi.

– Chùng nào bà đi mà hỏi người ta dữ vậy ?

– Tuần sau.

- Đi rồi, bỏ ông Bân cho ai.
- Cái thứ thằng chả hết xài rồi !
- Sao hồi đó bà xài được ?

Tư búp cười :

– Ai nuôi nổi mẹ con tôi thì tôi ở. Lấy chồng phải nhờ chồng. Chứ ai dại gì mà nuôi chồng, phải không cô ? Chuyến này tôi đi Đà Nẵng, kiếm thằng Mỹ già nào có thể bao hết mẹ con tôi, rồi tôi tổng cổ thằng chả ra khỏi nhà.

Ngồi lắc đầu :

– Bà nói nghe bạc tình bạc nghĩa. Nếu hồi đó ông không nuôi bà và con bé Lan, thì bà đâu được nhà được cửa như vậy ?

– Ôi, nhà hẹp như cái cầu tiêu mà nghĩa lý gì ! Tôi nói thiệt á, chừng ra Đà

Năng nửa năm là tôi sắm một chục cái nhà như vậy, dễ như chơi !

Ngồi pha lũng :

– Ra ngoài đó ít lâu, bà bài biểu tôi làm ăn sanh lợi nghe, chớ với cái nghề may này, dầu tôi có ngồi cong xương sống còng xương sườn, cũng chẳng được bao nhiêu tiền.

Rồi Ngồi hỏi :

– Sao bà không để tiền lại cho ông Bân, để ông ăn trong mấy tháng thất nghiệp ?

Tư búp bữu môi :

– Hứ ! Kệ mẹ nó ! Hơi nào mà lo chuyện bá láp đó ? Thà tôi đem tiền cho ăn mày còn được phước hơn. Thằng chả có tiền là đem qua cúng cho sòng tứ sắc

bên bà Tư liền. Mỗi lần tôi chửi nó, nó đem kinh ra đọc, làm tôi ứa gan. Cái thứ như nó, Chúa nào mà dám nhận nó làm con chiên ? Tôi nói thiệt với hai cô, con Lan sau này lớn lên, tôi nhất định gả nó cho Mỹ, chứ để nó va vô cái thứ Việt Nam này là đôi meo râu đó !

Chợt một người đàn ông khoảng 50 tuổi, đội nón nỉ xám, bước vào. Hắn mặc quần tẹt-gan đen, áo sơ mi xám, đi dép da, đeo đồng hồ và cà rá vàng. Trông hắn có vẻ là tay cờ bạc lặn, hoặc một kẻ đứng bến xe. Hắn cười, nhe hai ba cái răng cửa bịt vàng chói lọi.

Ngồi lạnh lùng, cúi xuống may, làm như không hề thấy hắn vào. Giọng nét mặt thoáng vẻ bức dọc. Tư Búp ré lên :

– Chèn ơi, lâu quá không thấy dựng về !

Nguyệt ngả đầu chào hấn. Hấn nhìn Nguyệt, nhíu đôi mày rậm, như cố nhớ coi đã gặp nàng ở đâu. Tư Búp nhanh nhẩu giới thiệu :

– Đây là dưỡng Ngõi đó, cô Hai Nguyệt.

Một lần nữa, Nguyệt gật đầu.

Người đàn ông đi thẳng vào buồng, leo lên gác. Ngõi không còn nói oang oang như lúc nãy nữa, quây quả tiếp khách. Nguyệt tìm cách rút lui. Ngõi nói :

– Ở đây chơi mà !

Bà Tư Búp cười :

– Mấy thuở dưỡng Ngõi về một lần. Thôi, để cho hai ông bà mùi mẫn với nhau chứ !

Ngồi cười lớn lên :

– Bà làm như bồ bịch không bằng, cũ mềm chớ có mới mẻ gì đó !

Nguyệt cầm bộ đồ mới gói trong miếng giấy nhật trình, kéo Tư Búp bước ra. Ngồi bỏ kéo thước vào ngăn kéo, khép cửa lại, rồi leo lên gác.

Ra tới sân trăng xi măng, bà Tư búp khẩn khoản mời Nguyệt :

– Cô Nguyệt ghé nhà tôi chơi một chút đi !

Nguyệt định từ chối, nhưng mục đã nắm cườm tay nàng lôi vào nhà. Mái nhà thấp làm căn nhà tối om om. Con bé Lan ngồi chơi với con búp bê trên nền xi măng chùi bóng. Tư Búp kéo chiếc ghế đầu mời Nguyệt ngồi, rồi nói :

– Nhà của tôi bê bối quá ! Chắc cuối năm tôi phải sửa sang lại cho nó cao ráo một chút, để xập xệ người ta cười.

Nguyệt đưa hơi theo :

– Nhà này nếu sửa lại tử tế thì cũng có giá lắm chứ bà Tư ?

Tư Búp kéo ghế ngồi gần Nguyệt, thất vọng :

– Thằng chồng già con Ngõi coi vậy mà giàu lắm đó cô, giàu nhất tỉnh Biên Hòa. Trước kia nó làm bếp cho con mẹ đầm sồn sồn, cụp với con mẹ rồi ăn gần hết gia tài con mẹ. Sau đó nó xoay qua nghề cờ gian bạc lận mà trở nên triệu phú. Hiện giờ nó có năm ba cái xe đồ, và bốn căn phố lầu ở đường Lê Lai, Sài Gòn. Vậy mà nó chỉ sắm cho con Ngõi cái nhà ọp ẹp. Tôi nghĩ lại, trẻ đẹp như

vậy mà con Ngõi không bòn rút thằng chả được căn phố nào thì thật là đại.

Nguyệt chột hiệu tất cả về thái độ giấu diếm và cuộc ngoại tình của Ngõi.

Tư Búp tiếp :

– Thằng cha Tư Bếp này cũng là ba lớp da bảy lớp dầy. Nó sợ con Ngõi có tiền rồi sanh tật. Chắc cô tưởng nó chính chuyên nề nếp gì sao ? Năm thay mười đổi rồi đó ! Chỉ có thằng cha Tư Bếp mới cù cưa, ăn ở với nó tới bây giờ. Con Ngõi lấy gần hết đàn ông ở xóm này, chẳng chùa một ai. Hiện giờ, nó đang dòm ngó đến thằng y tá bên nhà chị Tám Ngọng nữa đó !

Nguyệt thích thú. Sự tọc mạch rất là đàn bà của nàng nổi lên. Tư Búp biết Nguyệt đang bị thu hút vào câu chuyện, nên tiếp tục bằng giọng sôi nổi :

– Thằng cha Tư Bếp biết tẩy của nó nên đâu có tin mà lo lắng cho nó phong lưu phè phỡn. Thằng chả bắt gặp nó ăn vụng mấy keo rồi. Nếu nó ăn ở với thằng chả một lòng một dạ, thì có lẽ giờ này cũng có xe cộ nghênh ngang, hột xoàn đeo sáng rỡ như ai.

Có thể Tư Búp thêm nhún nhị vào câu chuyện, nhưng những cuộc ngoại tình của Ngõi chắc là không ngoa. Giọng Tư Búp càng lúc càng thao thao, trơn như mỡ, bén như gươm.

– Trước kia, con ngựa bà đó ở đợ cho thằng cha Tư Bếp. Thằng quỷ dâm dục đó đem ba thứ quần áo, nữ trang rẻ tiền để rù quên nó. Con mụ vợ hay được căn xé con Ngõi tới bời. Thằng chả đem nó giấu kín trong xóm này, sắm nhà cho nó, biểu nó đi học may. Nói nào cho ngay á, thằng chả cũng tính gán bó lâu dài. Ai mà

ngờ con Võ Hậu đã sanh chứng mèo mỗ với tụi trai trong xóm, không biết ai chơi cắc có học với thằng chả. Nửa đêm nửa hôm, thằng chả mò về, đấm cửa thình thình. Thằng mèo của nó chạy tuôn ra, không kịp gài nút quần. Tưởng đâu qua vụ đó, thằng chả phải hiểu nó là ngựa đàn trời, đập đít nó cho rồi. Ai mà dè, lâu lâu thằng chả cũng mò về, đập mái một phát rồi cắp đít ra đi.

Nguyệt uể oải bước vào nhà. Đồng đang lục đục thay tim lò dầu. Chàng cười giả lả :

– Chị Ngõi may áo cho em rồi chưa ? Em mặc đồ mới vào cho anh ngắm một chút coi !

Nguyệt cười lạt, đi thẳng lại giường nằm. Đồng nhắc lại một lần nữa, nàng bực mình gắt :

– Làm như người ta là con nít không bằng !

Buổi sáng Chúa nhật hôm nay, tự nhiên đối với Nguyệt nhạt như nước ốc. Giữa Đồng với nàng, đã có một khoảng cách menh mông. Tự dưng nàng hối hận vì đã hứa cho ba má Đồng gặp mẹ nàng vào tuần sau. Đáng lẽ nàng không nên làm phiền tới người lớn, không nên cam kết mọi điều gì với họ hàng Đồng. Nhưng dầu sao, Nguyệt cũng phải về quê để gặp ba má Đồng như lời nàng đã lỡ hứa. Nhưng chắc chắn sau đó, nàng sẽ dần mặt Đồng, cho chàng biết rằng cái lẽ sơ vẩn đó sẽ trở thành vô nghĩa khi cả hai hết thương nhau. Đồng đừng vịn vào lẽ nghi rồi tự coi mình là bá chủ từ thân xác đến tâm hồn nàng.

– Nguyệt ơi, còn mấy ngày nữa tụi mình về quê rồi hả em ?

Nguyệt giả bộ :

– Về làm gì ?

Giọng Đồng trách móc :

– Ngày trọng đại của mình mà em cũng không nhớ sao ?

– Bây giờ em đã đổi ý rồi. Anh viết thư về cho ba má anh, nói em hồi chuyện đó lại vài ba năm nữa.

Đồng đánh thót, nài nỉ :

– Tội nghiệp anh mà em ! Em làm như vậy thì muối mặt anh còn gì ? Bây giờ anh có viết thư hồi lại cũng không kịp nữa.

Nguyệt áp mặt vào gối, cười lặng thinh. Đồng lau xong hai bàn tay vừa mới rửa, đến bên Nguyệt, dịu dàng :

– Anh biết em nói giỡn, chứ đời nào em làm chuyện như vậy ?

Nguyệt nép qua một bên :

– Thôi, anh tránh ra cho em yên. Nếu không, em sẽ từ chối chuyện giáp mặt với người lớn cho mà coi.

Đồng ngoan ngoãn đi bởi việc khác làm cho qua một ngày nghỉ. Chàng đi sửa lại một chiếc ghế lỏng chân, rồi quét dọn túi bụi.

Nguyệt dặn :

– Em ngủ đây. Cơm chín thì anh cứ ăn, đừng kêu em dậy nghe không ?

– Anh đợi em dậy, rồi cùng ăn với nhau.

Nguyệt lim dim. Tiếng nói chuyện xôn xao ngoài quán cà phê Năm Út làm

nàng khó dỗ giấc ngủ.

Chợt có tiếng thét của Tư Búp :

– Thằng chó đẻ ! Tối ngày mà cứ nằm chình ình như con trâu chương ! Mà tính lập bàn trù tại đây sao ?

Vẫn không có tiếng đáp. Một tiếng rơi xuống nền gạch thật trong trẻo, như tiếng vỡ của cái ly pha lê.

– Mai mốt tao đi làm ở Đà Nẵng, mà liệu mà cuốn gói đi cho khuất mắt tao ! Đi làm vài tháng là tao sửa cái nhà này thêm ba tầng. Mà đừng có mong nằm bệu thây ở đây nữa !

– Mà đi Đà Nẵng để làm gì chứ làm cái khỉ khô gì mà phách vậy ?

– Tao làm gì thây kệ mẹ tao ! Miễn là tao không phải sống nhờ thiên hạ thôi !

– Hứ ! Mà làm ăn giống gì mà nên thân. Có môn mà làm nghề nằm ngửa !

– Tổ cha mà ! Đi ra khỏi nhà tao cho mau ! Tao làm nghề nằm ngửa mà mà ăn báo cô tao thì mà là đồ ma cô ma cạo, biết không ?

Có tiếng vật lộn ầm ầm trên gác. Một tuần kinh bắt đầu trỗi lên thật lớn, để lẫn át tiếng rửa xả, dần ném đồ đạc dưới nhà rầm rầm như đám giặc.

Tư Búp cố gắng hét lớn :

– Mà dẹp kinh kẹ đi ! Chúa nào dám chứng giám cho mà ? Mà đọc kinh khác nào chó sủa lỗ không !

Mụ ngừng một lúc, lấy hơi quát :

– Ai mà thèm sống, thèm vui với cái tù mặt mo của mà !

Bân ngừng đọc kinh, rửa lại :

– Mày khác, Chúa khác chớ !

Nguyệt bật cười, vẫn nép sát vào tường. Đồng đến bên nàng :

– Anh dọn cơm ăn nghe ?

– Bộ anh nhịn đói từ mấy đời Vua Hùng Vương rồi hả ?

Đồng không nói nữa. Chàng sẽ ráng chiều Nguyệt cho tới ngày làm lễ cưới. Một khi gặp cảnh cá nằm trên thớt rồi, nàng dầu muốn lộn nài bẻ ống cũng vô ích. Nguyệt sẽ ở trong tay chàng. Nếu chàng nắm chắc tờ giá thú, Đồng sẽ cố chiều nàng như chiều vong, để bắt lươn đăng đầu, để suốt đời yêu nàng bằng một thứ tình đui mù câm điếc.

Mâm cơm đã dọn lên trên chiếc bàn

nhỏ. Đồng bế sốc Nguyệt, đặt lên ghế. Nàng nẩy mình ra khỏi cánh tay chàng, cắn nhả :

– Anh làm gì kỳ vậy ? Em có què quặt cụt chân đâu ?

Đồng so đĩa, gấp từng miếng thịt nạc, chọn từng miếng cá không xương, bỏ vào chén Nguyệt. Nàng ăn một cách uể oải. Chàng tỏ vẻ lo ngại, xót xa.

Tiếng rửa xả bên nhà Tư Búp dội dần. Nguyệt hớp ngụm nước trà. Đồng đưa cho nàng cây tăm. Ngoài sân, một cái lon sữa rỗng va vào vách tường một tiếng rảng ê ẩm cả đầu óc. Tiếp theo là tiếng la inh ỏi của lũ trẻ.

Nguyệt tức giận :

– Cái điệu này hết ngủ trưa nổi với cái lũ quỷ nhỏ này !

Nguyệt đã về Vĩnh Long thăm mẹ từ ba hôm nay. Đồng không theo được vì bận học thi. Căn nhà thiếu vắng bóng dáng Nguyệt, lặng lẽ như cái nhà mồ. Chàng chợt lo sợ không biết Nguyệt có tìm đến thăm gã nhân tình cũ hay không. Chàng lo quá, vì tục ngữ có câu : “Tình cũ không rủ cũng tới”. Hơn nữa, Nguyệt còn lưu lại nhiều tình cảm đẹp với gã, bằng cứ là nàng vẫn giữ nguyên hình ảnh lẫn thư từ của gã. Nàng tỏ ra thích màu xanh một cách say sưa, màu lá thư người tình cũ. Lúc vui miệng nàng đã kể cho Đồng nghe là mỗi khi nàng đến thăm gã, gã hát bài “Tà Áo Xanh” để tặng nàng. Nguyệt không thích âm nhạc, nàng chỉ nhớ điệp khúc của bài “Tà Áo Xanh”. Sớm mai vừa thức dậy, nàng hát đi hát

quanh đi quẩn lại chỉ có điệp khúc bài “Tà Áo Xanh”. Đó là thói quen, nhưng có thói quen nào không do một ấn tượng sâu đậm tạo thành ? Đôi lúc Nguyệt hát bằng một giọng ngậm ngùi, làm ngực Đồng đau thốn. Chàng ghen với từng mẩu kỷ niệm tươi thắm của Nguyệt, ghét luôn mấy lá thư mà Nguyệt nâng niu cất giữ trong hộp sắt như những bảo vật.

Đồng nhìn lên xấp lịch. Nguyệt sắp về rồi. Chàng chợt lo cho kỳ thi lấy chứng chỉ dự bị của phân khoa Đại học Khoa học này. Chàng không nuôi một tia hy vọng nào, bài vở đầy ăm ắp làm chàng nuốt không trôi. Đồng còn đầu óc đâu để nhai từng đồng giáo khoa khô như rơm rạ. Đồng khoác áo rồi đi lang thang ngoài phố để giết thời giờ. Buổi sớm mai Chúa nhật, các đường phố đông nghẹt, đủ sắc áo trôi từng lớp dưới ánh nắng rạng rỡ.

Đồng định mua một món quà nhỏ tặng Nguyệt. Đồng đi lêu bêu cả buổi, thiên hạ nhốn nháo xuôi ngược, nhưng có sao chàng cảm thấy lạc loài. Thành phố này đối với chàng lúc nào cũng mới lạ, nó làm chứng cuộc đời tình cảm sóng gió của chàng. Ở đây có đam mê, có đau khổ vì Nguyệt, nhưng chàng vẫn chưa thấy mình trưởng thành, già dặn thêm một chút nào.

Đồng mua hai chiếc nhẫn bằng vàng 18 đựng trong chiếc hộp lót nhung đỏ thật xinh. Cầm chiếc hộp trong tay, Đồng muốn bỏ hết bằng cấp, thi cử, tất cả đều vô nghĩa trước cuộc hôn nhân sắp tới. Nguyệt và chàng sẽ ở đây tạo lập cuộc sống riêng, xa lánh những tầm mắt soi mói của những kẻ đã biết rõ quá khứ của Nguyệt.

Về tới nhà, Đồng mừng rỡ khi thấy cửa gài chốt phía trong, không có khóa ở ngoài. Đồng rói rít :

– Em về rồi hả Nguyệt ?

Vẫn không có tiếng trả lời. Đồng áp tai vào cửa nghe ngóng. Bên trong có tiếng khua lụp cụp trên gác và tiếng nói xì xào. Đồng sanh nghi không kêu nữa. Chàng vòng qua nhà Ngõi, rồi leo lên bờ tường. Bao nhiêu câu hỏi cùng nỗi căm tức đập vào đầu óc chàng như những nhát búa. Nguyệt đã về, còn dắt ai theo để đưa lên gác ? Chàng leo tới cửa sổ trên gác, trái tim nhảy mạnh, tay chân run rẩy lạnh ngắt. Chợt Ngõi chường mặt ra, tóc tai bơ phờ, chiếc áo bà ba bằng lụa màu hoàng yến nhàu nát. Cô ta ra hiệu Đồng đừng kêu âm ỉ, rồi mở toang cửa để cho chàng trèo vào. Đồng kinh ngạc :

– Tại sao anh y tá Chỉ này lại có mặt trong nhà này ?

Quần áo hần chưa gài hết nút, hần ngượng ngùng chào Đồng, lắp bắp điều gì không rõ rồi tuôn ra cửa.

Đồng nổi cơn quạu. Trước khi đi chơi phố, Đồng đã gửi chìa khóa Ngõi, phòng khi Nguyệt về trước chàng bất tử. Ai mà dè. Đồng kéo ghế mời Ngõi, trách :

– Chị ẩu thật ! Nếu ông Tư Bếp thành linh bắt gặp, ông sẽ tưởng tôi chứa chấp chị.

– Không bao giờ có việc đó đâu. Vả lại, tôi với anh Chỉ mượn đỡ nhà anh để nói chuyện phào vậy thôi.

Đồng cười mát :

– Thiệt không đó ?

Ngõi ngượng nói lắp :

– Anh lại nghĩ tầm bậy rồi đó.

– Không nghĩ sao được, hai người nói chuyện gì mà đóng cửa khít quá, kêu hoài không thấy lên tiếng.

Ngõi ứa nước mắt năn nỉ :

– Anh đừng nói cho ai biết nghe, tội nghiệp tôi mà anh. Tôi xin lỗi anh vì đã tự ý làm ngang, không xin phép anh trước.

Ngõi thiếu não như con mèo mắc mưa. Cơn giận của Đồng trút xuống. Ngõi đưa tay quệt mấy giọt nước mắt tuôn trên má :

– Tôi khổ lắm anh à. Ở với chị dâu bị ngược đãi, tôi bỏ nhà đi lang thang, mới gặp ông Tư Bếp này. Ông cứu vớt

tôi, cho tôi học may. Tôi tuy ăn ở với ông, nhưng chưa hề yêu thương gì ông. Hai ba tuần ông mới về đây thăm tôi chừng vài tiếng đồng hồ.

– Vậy có thăm tháp gì đâu ?

Ngồi háy chàng :

– Xe cán anh cho rồi, ăn nói bậy bạ đi !

Đồng cười :

– Bộ chị tính xí gạt chồng hoài sao ?

– Ôi, lâu lâu tôi đi vài đường bay bướm vậy mà. Còn anh Chỉ với tôi, tôi chẳng hứa hẹn gì hết. Người ta là con trai mới cắt chỉ, ai lại chịu đi lấy gái có chồng làm vợ ?

Rồi Ngồi đứng dậy :

– Thôi tôi về. Ở đây lâu, thiên hạ đồn là tôi tăng tịu với anh, đổ khối chị Nguyệt cạo đầu tôi. Ờ, trưa nay tôi có nấu canh rau tập tàng với tôm khô thịt nạc, để tôi múc đem qua cho anh một tô ăn chơi.

Đồng ngáp. Ngồi lỏn lén rút êm. Đồng khép chặt cửa lại rồi đi nằm, chán ngắt.

Ngày hôm sau, Nguyệt vẫn không về. Đồng vẫn không đến giảng đường để ghi cua. Trận mưa chiều kéo rỉ rã suốt đêm, làm Đồng thấm thía tận cùng nỗi cô độc. Chàng không thể nào lật bài ra học. Tiếng mưa lách tách như chậm rãi bào buốt tâm can chàng. Đồng nằm rã rượi trên gác, nỗi ám ảnh quái gở về chuyện Nguyệt gặp lại người tình cũ cứ lỏn vờn trong đầu óc chàng. Giấc ngủ không chịu đến, và thời gian trôi sao mà chậm. Đồng ngồi phất dậy, chàng

lục lại một quyển chương ra đọc. Chàng thường nghe lũ bạn rêu rao là một khi đọc sách chương rồi thì thôi, quên cơm nước, quên chuyện dò la thời cuộc, quên cả chuyện làm ái tình. Đồng lật vài trang “Cô Gái Đồ Long”, từng dòng chữ trơn trượt lướt qua trí não của chàng. Chàng thở dài, xếp sách lại. Nguyệt có dặn là nàng sẽ về trong vòng tuần này, không biết ngày nào. Chàng không sợ việc nàng nấn ná vì vui bạn vui bè hoặc hủ hỉ với bà ngoại trong chuyến về thăm lại thành phố cũ. Nguyệt đã lìa xa gã nhân tình cũ vì tự ái, nhưng biết đâu thời gian xa cách đã làm cho tự ái nàng hao mòn dần dần rồi biến thành bụi cám tro mạt ? Nghĩ tới đây, Đồng tưởng chừng mình đang ngồi trên bàn chông hoặc đi trên đồng than ngùn lửa. Chịu hết nổi, chàng lục thuốc an thần, nuốt hai viên để tìm một giấc ngủ dễ dàng.

10 giờ sáng hôm sau, Đồng tỉnh dậy. Chàng đi tắm rồi xuống đình uống cà phê, ăn phở. Trở về nhà, chàng khoan khoái nhìn đời bớt vẻ bi quan hơn. Buổi sáng oi bức, Đồng sửa soạn đi tắm. Dòng nước mát như vỗ về, khuyên lơn da thịt chàng. Chàng huyết sáo lãnh lót bài “Cầu Sông Quai”, lòng mở rộng đón nhận tiết điệu bản nhạc một cách dễ chịu, thoải mái. Chợt mùi thuốc phiện từ bên nhà sát vách với căn bếp của Ngõi bay sang. Bên buồng tắm Ngõi có tiếng lục đục, tiếp theo là tiếng xối nước rào rào. Đồng lên tiếng :

- Chị Ngõi làm gì lục đục vậy ?
- Tôi đang gài dấm. Chuyện gì vậy anh ?
- Hình như có mùi á phiện đâu đây ? Chị có ngửi thấy không ?

Ngồi cười hăng hắc :

– Động tiên ở kế bếp anh, còn phải hỏi ?

Đồng ngạc nhiên :

– Ở đây gần nửa năm rồi, tôi mới biết nhà bên kia là nơi chứa kẻ đi mây về gió.

– Tại mũi anh hư rồi chắc ? Ngày nào tôi lại không ngửi mùi đó.

Đồng nhỏ giọng :

– Mình ở đây thét rồi giống mấy con thần lằn hít khói á phiện, chắc sẽ không muốn dọn nhà đi đâu nữa.

Đồng mỉm cười. Người ta thường gọi xóm này là xóm Bãi Lau, vì ngày xưa ở đây toàn là lau sậy, rau muống. Nhưng theo chàng, phải đổi tên xóm này là xóm Tú Đồ Tường. Quán rượu của vợ chồng

Năm Út, nhà chứa đầu hẻm, sòng bạc của bà Tư, và động tiên kế bên đã đem lại cho xóm này đủ bốn tiết mục. Tầu sắc, tài phí

Bổng Ngõi hỏi :

- Sao chị Nguyệt lâu về vậy anh ?
- Chắc nó bỏ tôi rồi.

Ngõi cười ngất :

- Anh gieo tiếng dữ cho bọn đàn bà chúng tôi hoài.
- Ôi, tình đời mà chị. Vắng mình một chút là có thằng khác thay thế rồi.

Ngõi hăm :

- Ờ, anh nói phải giữ lời nghe không ? Để chị Nguyệt về, tôi mét cho mà coi.

Đồng trả đũa :

– Ý ! Chị mà mét nó là tôi đi phao tin cái chuyện mà chị biểu tôi giấu kín liền.

Ngồi cười xòa. Đồng lau mình mấy rồi diện quần áo mới đi chơi. Chàng nhớ buổi sáng đi ngang qua dãy nhà sơn xanh, Đồng muốn ghé lại đó tìm người con gái hôm trước. Nguyên ngày hôm nay, chàng có rỗi thời giờ để ti tê tâm sự với cô ta lâu hơn. Đồng kiểm soát lại sổ tiền trong bóp. Hay là hôm nay chàng sẽ mời một ả ăn sương về nhà để hủ hỉ ? Nhưng suy đi nghĩ lại, chàng phải đợi thật khuya, khi chòm xóm ngủ yên, mới có thể làm theo sở thích. Nếu không, mai kia một nọ, chắc chắn sẽ có người học lại với Nguyệt. Đồng lăm lúi đi ra ngoài hẻm. Bỗng có tiếng gọi :

– Anh Đồng ! Đi đâu đó ?

Đồng ngược lên, Chỉ từ phía dưới

đình đi lên, ôm tay kè kè gói giấy dầu.
Chỉ có vẻ buồn :

– Ngày mai tôi đi trại nhập ngũ số ba rồi.

Đồng không biết nói sao. Giữa Chỉ và chàng chỉ có những câu chào hỏi thưa thớt lúc đụng mặt nhau ngoài hẻm. Đồng xã giao :

– Anh đi mạnh giỏi nghe. Chừng được về phép, nhớ ghé thăm tụi tôi nghe. Nhất định là phải về thăm bà con ở đây chứ.

Đồng lại giỡn :

– Và người ấy nữa chứ ?

Chỉ gạt đầu, mắt long lanh ướt. Đồng siết chặt tay Chỉ rồi nhìn thật lâu vào mặt Chỉ, cười man mác :

– Ở đâu mình cũng có ít nhiều kỷ niệm.

Cả hai chia tay. Đồng lằm lúi đi ra lộ cái. Từ phía quán nhậu của vợ chồng Năm Út, tiếng chửi thể giòn như bẻ mía, tiếng lè nhè đặc lên hơi rượu để rồi rảm trộn nhau. Đồng lại xe nước ngọt, kêu một chai 33. Vài người lính dù đi lạc ngơ ngác khỏi thăm nhà chùa. Đồng chỉ dẫy nhà sơn xanh, bắt giắc mỉm cười. Lát nữa đây, Đồng cũng sẽ đến đó.

Hôm nay, cả nhà bà Tư bàn tán xôn xao về chuyện Châu sắp tái giá với một gã đánh xe thổ mộ ở miệt Ngã Ba Cây Quéo. (Ngã Ba Cây Quéo nay là ngã tư giao nhau giữa hai đường Nguyễn Văn Đậu và Hoàng Hoa Thám). Mọi người trong nhà đã ăn cơm chiều, các tay bài cũng chưa tới tụ họp trên gác. Lan vừa chùi rửa thùng nấu bắp đen ngòm, lau tay rồi bước lên nhà trên thì

đã gặp Châu đang ngồi tằm trâu cho bà Tư. Hôm nay, chị ta mặc áo bà ba ni-lông màu ngọc thạch, quần sa ten láng lạnh, trông chị ta mượt hơn mọi ngày, lại có vẻ đầm thắm trang trọng hơn. Châu đã có hai đời chồng và hai dòng con, đều gửi hết cho bà Tư nuôi. Chị ta đi bán trái cây và rau cải ở chợ Bà Chiểu để đắp đổi qua ngày. Có dư tiền là chị ta mua vé số, đậu chến và đi xuống Cầu Muối coi hát quảng, hát bội. Vì được bà Tư nuôi từ nhỏ, nên chị ta gọi bà bằng má.

Bà Tư vừa nhai trâu chóc chách, vừa lấy dầu bạch hoa xúc trên mũi. Bà nhìn bộ cánh láng mượt của Châu, tăng hăng :

– Đâu ! Hôm nào rảnh rang mày biểu thằng tới đây cho tao coi giò coi cẳng một chút.

– Nó nói chừng nào má cho phép là nó tới liền.

Rồi Châu kể lể :

– Nó nói nó cũng vừa mãn tang vợ, gặp mặt tôi là nó mê liền, quyết cưới tôi về săn sóc nhà cửa và tụi con riêng của nó.

– Nó đánh xe ngựa, mỗi ngày được bao nhiêu tiền vậy ?

Châu giấy nẩy :

– Ôi, mới gặp nhau là khảo tiền coi sao được !

Bà Tư cắt ngang :

– Phải hỏi nó làm được bao nhiêu mỗi ngày, đặng tao liệu coi nó có đủ sức nuôi bấy con mày với bấy con của nó không chớ. Thà mịch lòng trước được lòng sau.

Châu cười giòn :

– Chùng nào gặp nó, má cứ hỏi chứ tôi mắc cỡ về vụ tiền bạc lắm.

Bà Tư hứ một tiếng :

– Hứ ! Mày a, ăn đất sét hít khí trời để sống hả ? Làm như mày là tiên Phật nên không lý tới đồng tiền.

Bà Hai Mập, bạn thân của bà Tư, chen vào :

– Tao định mần mai cho mày cho thằng Tư Rộm đó Châu.

Châu ngắt lời :

– Thôi đi dì ơi ! Thằng Tư Rộm cờ bạc quá trời, lấy nó có nước hốt cút mà ăn.

Bà Hai Mập lấy chiếc khăn rằn đỏ lau cốt nước trầu dính quanh mép, nguyệt :

– Bộ cờ bạc lúc nào cũng thua hết hay sao ? Chừng nó ăn thì tiền đó của mày chứ của ai vô đây.

Châu chỉ đưa con gái mình đang ngồi ở ngạch cửa vuốt ve con mèo Xiêm :

– Sợ dĩ tôi mà thôi thằng cha con Lũng này là tại nó cờ bạc, bất kể nhà của vợ con, bộ dì không biết hay sao ?

Bà Tư chen vào :

– Lần này à, mày liệu mà chọn cho kỹ. Cứ thay chồng như thay áo chỉ làm khổ con già này mà thôi. Tao há không biết mày ích kỷ, muốn lấy chồng cho sướng thân, còn ai khổ mặc ai hay sao ?

Rồi bà thêm :

– Mày cứ nói với nó là tao chịu gả mày cho nó, nhưng nó phải cấp dưỡng

lũ con riêng của mày mỗi tháng hai ngàn đồng.

Bà Hai Mập cười :

– Chị sao khéo lo xa. Nó thương mẹ thì phải bế con chứ. Lấy chồng là để cậy trông thì mới lấy.

Buổi tối hôm nay tương đối yên tĩnh. Lũ con nít bám theo đám hát bội đầu đình nên ngõ hẻm lặng ngắt. Thỉnh thoảng một chiếc xe gắn máy từ đường cái chui sâu vào xóm, nổ máy tành tạch. Bà Tư lên giọng thầy đời tôi :

– Tôi mà như con Châu, chẳng thèm lấy chồng làm gì cho mệt. Ông bà mình nói ‘Tu là cỗi phúc, còn tình là dây oan’. Hát cải lương, hát bội thường đem câu nói đó răn đời hoài à. Có chồng như gông đeo cổ, muốn đi ta bà thì sợ nó quánh bề

đầu. Phải chi hồi nào tới giờ con Châu nó chưa biết mùi đàn ông thì nó ham, chẳng ai nói. Đằng này nó đã năm ba đời chồng rồi, đã nát nước rồi mà còn ức hiếp nổi gì nữa ?

Bà Hai Mập cười hểnh hếch :

– Nó còn trẻ chứ, già như tôi đây, nhiều đêm ngẫm nghĩ một thân một bóng, tui biết lấy ai hủ hỉ lúc trái gió trở trời ? Vậy này già dịch. Già cúp bình thiết mà còn ham.

Bà Tư kêu hành :

– Nói có hai bên da vách làm chứng. Từ ngày thằng chả chết tới giờ, tính ra có trên hai chục năm, mà tôi còn không thèm lấy chồng. Chẳng phải tôi muốn thủ tiết với thằng chả mà tại vì tôi chán cảnh chồng con đeo theo lắm.

Lan ngon lành xía vô :

– Ai cũng ngán cảnh chồng con đeo theo ráo trọi á. Nhưng mà cái việc ăn nằm thì khó mà nhịn cho quen.

Bà Tư liếc xéo một cái :

– Nói như mày thì đàn bà thành chó tháng bảy ráo trọi á.

Bà Hai Mập cười ngất :

– Mô Phật ! Tôi nói cho vui vậy chứ tôi ngại gần gũi đờn ông từ lúc tôi tắt kinh tới bây giờ.

Bà Tư nhiech bạn :

– Chị mà mô Phật làm gì thêm tội. Miệng thì mô Phật, tay trật quần ra. Tôi còn lạ gì cái tánh của chị nữa.

Các tay bài lác đác đến. Bà Tư kéo

hết mấy kẻ múa quạt đi lên gác. Lan và Ngọc rủ nhau đi xuống đình xem hát bội tuồng «Chung Vô Diệm» một lớp. Bà Tư nói vọng xuống :

– Châu, mày nhớ con vịt nấu cháo khuya để khuya nay tao ăn giải lao chơi nghen Châu. Nhớ làm nước mắm gừng cho ngon và mua vài chai la-ve nữa.

Bà Hai Mập cũng nhập bọn đánh tứ sắc. Bà trắng nõn phì nhiêu thịt mỡ, chiếc cổ bà ta ngắn như cổ rùa. Khi bà Tư nói nặng lời, bà vẫn thản nhiên ngồi nhai trầu bồm bẻm. Bà Tư có uy quyền với những kẻ lớn tuổi, cũng như với mọi người lui tới cờ bạc tại nhà bà, vốn là tay kỳ cựu ở xóm này, bà ý thể lấn thượng, át hạ. Người ta nhìn bà không phải nhờ tuổi cao đức trọng của bà, mà chính ở vì biệt tài nói tục chửi dai của bà.

Châu vẫn bảo người đánh xe thổ mộ đến trình diện bà Tư. Mọi việc đều thỏa thuận êm xuôi. Biểu đem một cặp vịt xiêm, hai chai rượu nếp than, một lít rượu để xuống nhà bà mẹ nuôi của vợ để làm lễ ra mắt họ hàng bên vợ. Hôm đó, ông anh bà con của Biểu từ Củ Chi cũng xuống chứng đám. Thế là Châu hăm hở lên Ngã Ba Cây Quéo để coi sóc nhà cửa cho chồng. Bà Tư vẫn cờ bạc đều đều, vẫn chửi lộn hà rầm với chòm xóm. Cuộc đời không tiến mà cũng không lùi.

Một hôm, bà đang ngồi trên bộ ngựa gỗ tằm trâu thì Châu gánh một gánh rau bước vô, nét mặt lo lắng. Chị ta lột chiếc khăn rằn bịt trên đầu, lau mồ hôi hỏn hển nói :

– Má nên lo gả chồng cho con Ngọc mau đi. Nó đang có chửa với thằng Chơn ở mướn cho thím Bảy Bụng.

Bà Tư sững sờ chết đĩnh :

– Ai nói mà vậy ?

– Không tin thì má thử hỏi đầu trên xóm dưới đi. Ở trong nhà chẳng ai hay mà người ngoài đã biết ráo trội rồi.

Bà Tư hét :

– Sao hồi đó tới giờ mà không nói cho tao biết ?

– Tôi thấy cũng chưa có chuyện gì, nhưng bây giờ nó thú thiệt với tôi là nó có thai được hai tháng.

Bà Tư tròn mắt :

– Thiệt vậy hả ? Chắc phen này tao phải đội quần hết thầy bàn dân thiên hạ xóm này còn gì ?

Rồi bà rên lên :

– Trời đất ngó xuống mà coi nè !

Châu nói nhỏ :

– Thúng thính rồi tính. Má làm inh ỏi lên thì người ngoài nghe hết trội bây giờ.

– Mà nghĩ coi còn non nước gì nữa mà giấu ? Vài ba tháng nữa là cái bụng thè lè ra. Bộ mà tưởng lấy thúng úp miệng voi được à ?

– Mình phải o bế thằng Chơn, để nó làm đám cưới với con Ngọc, có vậy mới vớt vát mặt mũi mẹ con mình.

Bà Tư ra lệnh :

– Mà đi tầm con Ngọc, kéo đầu nó về đây cho tao.

Châu bước lẹ ra khỏi cửa. Bà Tư nhai nát miếng trầu nhưng cứ sao miệng bà lạt

nhách. Càng nghĩ, bà càng tức anh ách. Ngọc không bằng một phần ngàn của bà thừa trước. Trong cuộc hôn nhân, bà luôn lèo lái đàn ông như lèo lái một con ngựa ngoan hiền. Mỗi tiếng hò, mỗi cái ngáp của bà cũng đủ làm cho họ mất vía. Vừa mãn tang người chồng thứ nhất, bà nảy ra ý định chiêu phu. Điều kiện rất dễ dàng, nuôi bà mỗi ngày hai bữa cơm và cho tiền bà đậu vài chén bài tứ sắc mỗi ngày. Bà không cần bông vàng, trầu rượu, heo gà gì hết. Từ khi ý định chiêu phu của bà được phổ biến trong xóm, thì biết bao nhiêu gã si tình đến quán cơm của bà châu chực. Sau hết, một tay anh chị miệt Lăng Tô vào cầm nang xanh của bà. Nhưng trở trêu một nỗi là gã đã có vợ. Bà vợ lớn tìm tới khóc lóc năn nỉ bà Tư, nhưng bà Tư thản nhiên :

– Ai mà thèm giữ chồng chị ? Nó lủi

đầu vô với tôi chứ phải tôi rù quên gì nó đâu ?

Người vợ bất hạnh từng nghe đồn bà Tư là tay đâm thuê chém mướn nên chịu lép một bề. Bà cùng người con trai chở bàn thờ cha mẹ chồng xuống giao cho bà Tư thờ phụng giỗ quải.

Trong đời tình ái của bà Tư, đàn ông chỉ là thứ thiên lôi để bà sai đâu đánh đó. Đằng này, Ngọc khờ khạo quá, bị người tình cướp trên tay đời con gái mà không dám mở miệng buộc hấn làm đám cưới. Được rồi ! Bà quyết ra tay trừng trị thằng tiểu yêu đã làm bại hoại gia phong nhà bà. Bà đi xuống bếp, lấy con dao sắt chuối cất dưới gầm giường. Ngọc đã về, rón rén sau lưng bà như một con mèo hoang không dám hó hé gì cả. Châu lên tiếng :

– Nó về đó má.

Bà Tư quay lại :

– Nè, con dĩ chó, mày cặp sách với thằng Chơn đằng nhà bà Bảy Phụng phải không ?

Ngọc thỏn thức gật đầu, nói :

– Dạ. Con lỡ dại có bầu với ảnh.

Bà Tư nổi sung, túm lấy tóc Ngọc :

– Mày ngựa quá mà ! Bây giờ nó tính sao với mày đây ?

Ngọc khóc ầm ức. Bà Tư bạt tai nàng xiểng niểng về cái tội ngu, chứ không phải vì tội làm điểm nhục gia phong. Ngọc ấp úng :

– Tuần sau ảnh đi quân dịch rồi, nên ảnh hẹn lúc nào về phép sẽ mời ba má

ảnh lên để nói chuyện với má.

Bà Tư rít lên :

– Đợi đến lúc nó về phép thì cái bụng mày chình ình rồi ! Nếu nó thiệt bụng thương mày thì đâu có hện lần hện lữa ?

Bà Tư ngó qua Châu :

– Mày qua mời bà Bảy Bụng với thằng Chơn nhín chút thời giờ lại đây cho tao hỏi thăm vài câu chuyện quan hệ. Đừng có lộn xộn phanh phui về chuyện con Ngọc, nghe chưa ?

Một lát sau, Châu trở về với hai người khách. Một bà tuổi xồn xồn, bụng phệ, mặt mày sần sượng vì giấc ngủ trưa bị lũng đoạn ; gã con trai mặc quần xám áo sơ mi trắng, chột lộ vẻ lo lắng khi thấy Ngọc ngồi cú rủ ở mép giường. Bà Bảy Bụng hỏi :

– Có đủ tay xòe chứ chị Tư ?

– Ôi, hôm nay không có cò bạc gì hết. Tôi mời chị lại nói chuyện đời cho đỡ buồn vậy thôi.

Bà Tư quay qua Chơn, chỉ chiếc ghế đầu :

– Em ngồi đây chơi.

Chơn khép nép sợ sệt. Ngọc cúi mặt nhìn xuống đất. Bà Tư đứng dậy khóa trái cửa lại, giữ chìa khóa trong túi áo rồi thông thả nhả xac trâu vào ống nhổ và hộp nước trà xúc miệng.

– Chắc cậu em cũng đoán biết tại sao qua mời cậu em qua đây ?

Bà gằn giọng :

– Giờ gài kín cửa như vậy...

Chơn ấp úng :

– Dạ, dì tư có điều chi dạy cháu ?

Bà Tư cười lạt nói với bà Bảy Bụng :

– Hứ ! Nó là thằng làm công của chị, tôi coi như là chị thay mặt cho cha mẹ nó.

Bà Bảy Bụng hơi ngạc nhiên, ngó Chơn rồi quay qua bà Tư :

– Gì vậy chị Tư ?

– Còn chuyện gì nữa ? Thằng Chơn rù quẩn con Ngọc cho tới mang bầu rồi làm lơ. Chị biết không ?

Bà Bảy ré lên :

– Trời đất quỷ thần thiên địa ơi ! Ai mà dè !

Bà Tư ngó Chơn không chớp mắt, rồi thò tay lấy con dao sắc chuối bén ngót, lạnh lùng đặt trước mặt Chơn, làm Chơn xanh mặt :

– Nè, cậu em, tôi hỏi cậu điều này. Nếu cậu trả lời suông thì thôi, còn ngược lại, tôi sẽ chém cậu rụng từng lông tay à, nghe chưa ? Cậu tự hỏi chị Bảy đây coi con già này hồi xưa như thế nào. Tôi coi việc tù tội như đi hứng mát Ô Cấp vậy.

Bà Bảy Bụng hạ thấp giọng:

– Chị cứ dạy cháu bao giờ nó không nghe thì trừng trị nó sau.

Bà Tư nhếch mép cười :

– Hứ ! Cậu có dám nhận là cậu đã lấy con Ngọc nhà tôi cho tới nó mang bầu không ?

– Dạ... hai đứa con lỡ đại thương nhau.

– Rồi cậu tính làm ngơ chuyện cưới hỏi phải không ?

Chờ sợ sệt, ấp úng :

– Dạ, con đã nói với em Ngọc đợi lúc con về phép thăm nhà rồi sẽ...

Bà Tư quát mắt :

– Trời đất ! Từ đây tới ba tháng nữa cậu mới tính tới chuyện cưới hỏi thì con nhỏ tôi có nước đội quần thiên hạ ! Bộ cậu muốn rút êm hả ?

Rồi bà gằn giọng dữ tợn :

– Tôi nói cho cậu biết, nội trong ngày mai này, nếu cậu không về mời ba má cậu lên đây thì tôi quyết liều sống chết với cậu, nói có chị Bảy đây làm chứng.

Chơn cúi mặt buồn seo :

– Ba má cháu nghèo lắm. Dì tư rắng hưởn cho cháu vài tháng nữa, cần phải có vài chục ngàn mới làm đám cưới không đến nổi sập xệ.

Bà Tư lắc đầu lia lịa :

– Tôi chỉ cần một lời nói phải quấy của tía má cậu thôi. Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm. Tôi không đòi hỏi giết heo mổ bò gì cả.

Chơn lặng thinh. Ngọc vẫn khóc rấm rức. Bà Bảy Bụng chen vào :

– Chuyện đâu còn đó, để tôi lãnh phần làm mai cho.

Bà Tư nhai trầu ngấu nghiến :

– Cậu phải tính cho xong trước khi cậu đi lính. Nếu không, tôi sẽ chém cậu

ra làm ba khúc, rồi sau đó có ra sao thì ra. Nếu cậu trở mồi đoản hậu, tôi nói thiệt, dẫu có chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay tôi đâu.

Bà Tư chụp lấy con dao, hoa lên vài đường trông phát lạnh mình, rồi đặt mạnh xuống bàn :

– Bây giờ tôi tu rồi đó. Nếu chuyện này mà xảy ra vào cái thuở tôi còn mạnh tay khỏe chân thì không được êm thắm như vậy đâu.

Chơn đã giãm phải ổ kiến lửa rồi. Không phải gã định đánh trống bỏ dùi, nhưng gã cần phải chờ hốt vài chân hụi để sắm một đôi bông búp bằng vàng làm sính lễ, cùng heo gà để bày tiệc đãi đằng. Bây giờ bà Tư dí gã vào thế kẹt quá, khắc chẳng ra, nuốt chẳng vào. Nếu bà đừng buộc gã làm con rể sông trơn thì gã

đâu có lúng túng khổ sở như vậy. Bà Tư nghiêng rằng :

– Cậu hứa trước mặt chị Bảy là cậu sẽ đi cưới con Ngọc đang hoàng trong nội tuần này đi.

– Dạ, con xin phép dì Tư cho ngày mốt con mới rảnh rang công việc.

– Đâu có được. Cậu phải gật đầu liền bây giờ hè ! Cậu cưới vợ cho cậu chứ đâu có phải cho tía má cậu ? Nếu cậu không có tiền sắm nổi đôi bông cho nó thì tôi cũng phải bù đắp bao bì hết. Tôi muốn vớt vát chút ít danh dự cho nhà tôi chứ tôi dầm thềm tiền bạc của cậu ? Con gái tôi tuy mua gánh bán bưng nhưng vòng vàng đeo đỏ tay, có thua gì con gái ông phủ ông huyện đâu nè ?

Bà Bảy can :

– Chị cứ tin lời nó. Kiến trong miệng chén có bò đi đâu ?

– Ồ, đúng vậy đó. Đừng ai giỡn mặt với con già này à mà chuốc họa vào thân nghe.

Khi khách ra về rồi, bà Tư lấy cái tô đá múc nước mưa uống ừng ực. Nước tới đầu mát tới đó. Ngọc cầm khăn mùi-xoa quệt nước mắt, cử chỉ đó làm xốn mắt bà mẹ nuôi. Bà têm trầu, quát :

– Thấy con đi ngu si này khóc mà sao tao ứa gan à ? Mày lấy bậy cho sưng thâm mày, để cho tao phải mỗi miệng ráo nước miếng.

* * *

Nguyệt trở lên Sài Gòn sau bảy ngày nghỉ phép. Nàng còn muốn ở lại quê một ít lâu nữa để thay đổi không khí ngột ngạt ở đô thị. Những ngày nghỉ phép như làm tâm hồn nàng tươi trẻ lại. Thành phố cũ, ôi, cái kho tàng kỷ niệm ấu thơ, đã đánh thức tất cả niềm háo hức của kẻ xa quê lâu ngày, cùng những rung động sót muộn của một mối tình đã mất. Nguyệt đã gặp lại Hưng, người tình cũ, vào một chiều trên rẫy dưa gang. Nàng về thăm thành phố cũ giữa lúc mùa dưa gang chín rộ trên những cánh đồng bát ngát. Mùa dưa gang, mùa hẹn hò, mùa ái tình thuở hoa niên. Nàng gặp Hưng vào lúc chạng vạng, cánh đồng dưa dập dìu khách thừa lưu.

– Em Nguyệt, em mới về ?

Tiếng gọi của chàng sao mà trầm ấm như từ một giấc mộng huyền ảo nào đó.

Nguyệt lặng người. Bóng tối trộn sương mù dần dần tan đi. Khắp nơi, ánh trăng mọc sớm lan chảy chan hòa. Mùi dưa gang chín, lảng vảng trong không khí ngập tràn hơi nước. Hưng cho nàng hay sở dĩ chàng đến đây vì chàng biết nàng vừa về, mà mỗi bận về, chàng tin chắc thế nào nàng cũng đến đây. Nguyệt cảm động, bước theo Hưng, đến một khoảng cỏ mềm và ngói đầy, nhìn vầng trăng sáng rõ vừa lên khỏi rặng cây xa. Hưng nhắc lại từng mẩu kỷ niệm vui thú nhẹ nhàng, nhưng tuyệt nhiên chàng không đá động gì đến cảnh sống của nàng hiện tại. Chàng hứa sẽ đến thăm nàng nếu có dịp đi Sài Gòn.

Đêm đó, về nhà bà ngoại, Nguyệt tự hỏi mình có còn yêu Hưng không. Dĩ nhiên là không có trở ngại nào khi nàng quay lại Hưng, nhưng mà thật tâm,

Nguyệt không còn háo hức hoặc tha thiết gì với mối tình xưa. Nó phải chết trong êm đềm thơ mộng như vậy để nàng còn nhớ mãi nó. Nguyệt đang muốn phiêu lưu trong các cuộc săn đuổi sắp tới. Bây giờ, trở về căn nhà trong xóm Bãi Lau, nàng cảm thấy chán nản kỳ lạ. Con hẻm rác rến nhộp nhúa, không khí ồn ào, hai bức tường ám khói dẫn ra chỗ đổ rác và cái phong-tên công cộng. Nơi đây, nàng sẽ tiếp tục cuộc sống lạc thích với Đồng, và cách vài ba ngày, cả hai sẽ lại gây gổ hờn dỗi nhau. Nguyệt nói với Đăng, đưa em trai họ theo nàng lên học Đại học Văn Khoa :

– Tao sẽ nói rộng thêm căn gác về phía sau, trở thêm cửa sổ.

Đăng cười hiền lành :

– Ăn thì nhiều chứ ở bao nhiêu ? Chị

bày đặt làm chi cho tốn tiền. Tôi ngủ ở dưới gạch cũng được.

Khi vào ngõ hẻm, Nguyệt chỉ gian nhà trước mắt, cửa sơn xám :

– Biệt thự của tao đó. Ở đây vài tháng là mày sụt cân liền.

Đặng nhìn cái bụng hơi nhão của mình :

– Tôi mong cho ốm bớt. Nếu nhà của chị có thể làm tiêu được số mỡ thặng dư trong mình tôi, tôi sẽ vẽ bảng đây là mỹ viện chuyên làm tan mỡ bụng.

Cả hai cười vui vẻ. Nguyệt coi Đặng như bạn thân, ngoài tình họ hàng. Đặng sống gần gũi với nàng từ thơ ấu. Đặng sẽ không làm chướng ngại vật trong cuộc sống đáng lý không có người thứ ba chen vào. Cuộc sống của đôi tình nhân

thơ mộng, của đôi vợ chồng son, nhưng Nguyệt cố ý cho Đăng lên ở đậu, vì muốn cho Đồng hiểu một cách gián tiếp là chàng không thủ một vai trò gì cần thiết trong đời sống của nàng.

Nguyệt gõ cửa gọi Đồng. Ngõi lật đật chạy sang, mừng rỡ đưa chìa khóa cho Nguyệt :

– Anh Đồng đi học, gửi chìa khóa cho tôi.

Nguyệt mở cửa vào nhà, giới thiệu đôi bên :

– Thằng Đăng, con dì Chín tôi. Còn đây là chị Ngõi.

Đăng đặt va-li lên nóc tủ, bước vào nhà tắm. Nguyệt hỏi Ngõi :

– Thằng Đăng lên đây ở luôn với

tụi tôi. Chị biết gần đây có ai nuôi cơm tháng không ?

Ngõi chẳng đần đo :

– Sẵn tôi nuôi cơm tháng cho con bé Lan. Vậy để tôi nấu giùm cái phe chị luôn. Con Thuởng bây giờ đã biết đi chợ nấu ăn được rồi.

Nguyệt hớn hờ :

– Vậy thì tiện lắm. Ngày mai tụi tôi bắt đầu kéo qua ăn bên nhà chị nghe. Ngày mai đúng là ngày đầu tháng.

Ngõi đi ra sau bếp của Nguyệt, gọi vọng qua nhà :

– Thuởng đâu rồi ?

Đứa con gái mუმ mუმ dễ thương mặc áo bông xanh bước qua, khép nép :

– Cô kêu con ?

– Ra gánh cho cô Nguyệt mấy đôi nước để cho cậu Đăng tắm, nghe không ?

Rồi Ngõi ân cần :

– Chị có cần mua đỡ mì cháo ăn buổi trưa nay, cứ sai con Thuởng. Dưới chợ có bán đủ hết.

– Được rồi, để tắm rửa rồi hăn hay. Hôm nay, thằng Đăng tình nguyện làm bếp.

Ngõi lần là quan sát chàng khách mới đang mở va-li, lấy cái khăn bàn màu hồng lọt, bước vào nhà tắm. Khi Thuởng đã đổ đầy hai khạp nước, Nguyệt lăn ra giường nghỉ lưng. Trong khi chờ cho Đăng tắm xong, Ngõi báo cáo về Đồng :

– Chị mà ở thêm vài ngày nữa, chắc là anh Đồng nhảy nai. Không ngày nào là anh không nhắc tới chị. Đi đâu ba đồng bảy đổi thì thôi, hể về tới nhà là anh bày cái mặt tiu ngĩu như cái bị nhúng nước.

Nguyệt mở chiếc giỏ :

– Kỳ này tôi không mua ổi xá lị mà chỉ mua bánh phồng khoai. Để chút nữa tôi sốt cho chị và mấy đứa nhỏ một mớ ăn lấy thảo.

Bỗng Ngõi lo lắng. Có thể tối nay Đồng rĩ rả báo cáo câu chuyện hẹn hò của Chỉ và nàng tại căn gác của Nguyệt. Không biết Nguyệt sẽ nghĩ thế nào về nàng. Nguyệt là mẫu người không ưa phổ biến chuyện thầm kín của kẻ khác, ít nói xấu kẻ vắng mặt. Những lời thị phi dèm xiểm lọt qua tai Nguyệt, sẽ bay qua khỏi tai bên kia. Ngõi hy vọng Nguyệt sẽ

không để ý cuộc ngoại tình của mình. Mặc dầu vậy, nàng vẫn cảm thấy ngưỡng ngưỡng với Nguyệt.

Thằng Quân chạy qua hỗn hển :

– Cô ơi, ông về chờ cô này giờ.

Ngồi xụ mặt, hối hả bước ra. Nguyệt kín đáo mỉm cười, tay quạt phành phạch không ngừng. Ngồi bỏ guốc, bước lên cầu thang. Ông Tư Bếp mặc cái quần xà lỏn. Mình trần, đeo kính trắng trên giường. Ông ta nhìn tấm ảnh playboy dán trên vách một cách chăm chú, miệng ngậm ống vố phà khói nghi ngút. Ngồi đến bên giường hỏi trống :

– Về hồi nào vậy ?

Tư Bếp cười để lộ vài chiếc răng viên vàng chín giờ thuốc :

– Qua mới về. Em sao kỳ quá. Chỗ vợ chồng người ta cứ qua phá đám hoài.

Ngồi đồ quạu :

– Anh ghen mà không dám nhận, bày đặt nói quanh co hoài.

Ông ta cười hểnh hếch, nín cánh tay
Ngồi :

– Phải chi em tử tế thì anh đâu có nghi ầu như vậy ?

Ngồi xí một tiếng, nạy ra khỏi cánh tay khô của ông ta :

– Kỳ cục chưa ? Vô duyên à !

Ông Tư Bếp gỡ kiếng, đặt lên chiếc bàn đêm. Ánh sáng ngoài cửa sổ làm Ngồi chói mắt. Ông vói tay khép cửa lại. Căn phòng bỗng nực nội, ngọt ngọt. Ngồi tăng thêm tốc lực của chiếc quạu,

bốn cánh quạt màu nước biển, xoáy tít,
gió lửa thốc từ trên đầu giường xuống
thân thể trần trụi của Ngõi.

4

Tư Bếp hùng hổ như con mèo vờn chuột, chân tay cuống quýt trong những động tác của kẻ đang đói khát dã man, Ngõi nhắm nghiền đôi mắt xót xa thân phận để mặc ông ta thở phì phò, chiếc quạt vẫn xoay tít, mình chỉ là thứ gói bao của tên trọc phú, phải hưởng ứng sự dồn dập của ông ta. Nhưng ý nghĩ đó vừa mới nhúm lên thì ông ta đã thở dài, nằm bất động như một chiếc cuốc.

Tư Bếp lụm cụm ngòai dậ, mở bóp lòi xấp giấy bạc để vào ngăn tủ, rồi sửa soạn ra đi. Ngõi quơ chiếc khăn thiều não bước vào nhà tắm, phải tẩy sạch mồ hôi, hơi thuốc lá của ông ta vương vất trên tóc tai, thân thể mình. Ngõi xối nước liên hồi trong những động tác không kiểm soát. Từ khi gần gũi thân thể tươi non của chị, Ngõi đâm ra gớm ghiếc tắm thân tàn tạ của Tư Bếp.

Ngõi gọi Thương :

– Mày xách giỏ đi chợ đi. Bắt đầu từ chiều nay, bên nhà chị Nguyệt qua đây ăn cơm tháng, nghe không?

Thương hỏi:

– Cô nấu cơm tháng làm chi cho cực mà đâu có lời được bao nhiêu tiền?

Ngõi ngẫm nghĩ: «Ồi, chỗ quen biết

với nhau mà nấu cơm tháng, tuy không lời bằng tiền mặt nhưng đỡ tốn tiền chợ.»
Rồi nàng kể lễ với cháu :

– Mày nghĩ coi, dựng mày cho tao mỗi tháng có mấy ngàn đồng bạc mà tao phải nuôi thêm ba miệng ăn của cha con mày. Mày ráng chịu cực phụ giúp với tao chút đỉnh. Tết tới, tao sẽ thưởng cho mày năm chỉ vàng, muốn làm bông hay dây chuyền gì đó tùy ý.

Thưởng hí hửng:

– Cô làm cho cháu dây chuyền có miếng mề đay chạm hình ông Phật đi.

Ngồi gặt đầu, bước ra nhà tắm, soi gương, chải tóc.

Bên kia Đồng căn nhàn:

– Nhà chật như nêm mà có thêm

thằng Đăng nữa thì làm sao ở cho nổi?

Nguyệt đáp cộc lốc:

– Nó lên đây, ngoài tôi ra chẳng có ai bà con thân thuộc. Không ở đây thì ở đâu bây giờ?

Đồng nói mát:

– Cái đó tùy em. Nhà này của em, anh cũng là thứ ăn nhờ ở đậu mà.

Nguyệt gay gắt:

– Tôi dư biết anh rồi. Anh không muốn thằng Đăng ở đây không phải vì nhà chật, mà anh ghen với nó. Rõ ràng càng ngày anh càng để lộ những thâm ý kỳ cục.

Đồng lặng thinh.

Nguyệt gằn từng tiếng:

– May nhà này không phải của anh mà anh còn ích kỷ như vậy. Mai kia một nọ, anh có nhà riêng thì mong gì mà họ hàng bước tới ngạch cửa?

Tiếng cãi lầy chợt dừng lại khi Đăng từ ngoài bước vào, khoe:

– Tôi vòng qua chợ, mua ít cành hồng về cắm cho sáng nhà đẹp cửa.

Nguyệt lấy lại vẻ thản nhiên:

– Màỵ khéo bày đặt bày điều hoàì. Minh là hạng gì mà đèo bồng tới chuyện xa xí ấy?

– Tôi định mua voan màu nước biển để thay mấy tấm màn cửa. Chị mê màu xanh lắm mà.

Đồng chen vào xiên xỏ:

– Cổ nhân của bà thích màu xanh kinh khủng, chắc cậu cũng biết.

Nguyệt nheo mắt về phía Đăng, hát lãnh lót:

– Em còn nhớ anh nói rằng khi nào em đến với anh, Xin đừng quên chiếc áo xanh.

Đồng cười mũi :

– Hứ, tôi biết lắm mà. Mục đích của bà về quê là tìm gặp lại thằng đó.

Nguyệt khinh bỉ:

– Anh không được kêu người ta là thằng nợ thằng kia. Cạnh tranh như vậy là bất chính, nghe chưa?

Đồng chợt hối hận nín thinh, chưa chi chàng đã để cho Đăng biết chỗ sút mẻ giữa Nguyệt và chàng.

Chàng đã chứng kiến những cặp vợ chồng đánh chửi nhau như cơm bữa, vậy mà họ vẫn tiếp tục chung sống để sanh con lủ khủ. Có thể đó là trường hợp những con bệnh đau trầm, đau trệ, khó chết hơn những kẻ ít bệnh hoạn, nhưng có thể bị hại vì một chứng bệnh bất thần giáng xuống.

Ngồi chợt hiện ra cửa:

– Thôi, mời tất cả qua ăn cơm. Gây gổ nhau hoài hè.

Mâm cơm dọn lên bộ ván. Nguyệt dành chỗ ngồi có nơi tựa lưng. Ngồi bưng tô cá bống trứng kho tiêu đặt giữa mâm, rồi so đĩa.

Đồng cầm đĩa, mặt buồn bực. Mâm cơm có vài món mà ngày thường chàng rất ưa, nhưng cứ sao hôm nay chàng ăn

không thấy mùi vị. Chàng vẽ trong đầu cảnh Nguyệt gặp lại Hưng trên cánh đồng dưa gang vào một buổi chiều tạnh ráo. Hai người ngồi bên ruộng nước, đút vào miệng cho nhau những miếng dưa chín mềm chấm đường cát ngọt sót.

Chỉ nghĩ đến đó thôi mà Đồng bủn rủn tay chân. Chàng tự hỏi: “Sau khi ăn no nê, họ có kể lễ những kỷ niệm xưa không? Trời ơi, kỷ niệm độc địa làm sao! Nó có thể làm sống lại tình yêu trong lòng Nguyệt, và biết đâu Nguyệt đi xa hơn chỗ chuyện ăn uống tâm tình đó.”

Tùng chuỗi liên tưởng làm đầu óc chàng say sẩm. Đồng vẫn biết Nguyệt còn lưu luyến Hưng, còn giữ nhiều kỷ niệm đẹp trong những ngày đắm thắm với Hưng, nhưng chàng muốn biết cái địa vị của chàng trong tình cảm của Nguyệt.

Nàng chỉ biết gật đầu khi chàng hỏi:
“Em có yêu anh không?”

Bình thường, Nguyệt nói rất nhiều, rất lưu loát, nhưng không hiểu sao nàng lại tiết kiệm những lời âu yếm tình tứ trong những lúc ăn nằm. với Đồng, đôi khi Đồng so sánh Nguyệt như một pho tượng khác thường, chỉ biết bắt kịp được cảm xúc của tế bào, chứ luôn luôn cầm nín.

Càng tìm hiểu Nguyệt, Đồng như lò dò trong bóng tối của trái tim nàng. Ở đó, hình bóng Hưng vẫn ẩn hiện để phá phách chàng.

* * *

Vào bữa cơm chiều hôm sau, Đăng rủ Đồng:

– Ăn lệ lên anh, chúng mình đi chơi một tua ghen.

Đồng do dự, nhưng chợt nghĩ: «Nên thừa dịp đi chơi với Đăng để tìm hiểu Nguyệt đã làm gì, rong chơi ở đâu trong chuyến về quê.»

Chàng quay qua Nguyệt:

– Em cũng đi nữa ghen.

Nguyệt bỏ đĩa, cầm ly trà đá uống một mạch, rồi lắc đầu:

– Em mệt lắm, ở nhà thuê thừa cho đỡ buồn rồi đi ngủ sớm.

Đồng hớn hờ đèo Đăng đi một vòng thành phố vừa bừng thức giấc, xôn xao dưới ánh đèn rực rỡ. Đăng diện kẻng, áo sơ mi in hoa hòe diêm, vừa xúc dầu thơm nực nồng.

Đồng rủ:

– Tụi mình đi xuống Pas des Plaza uống nước hóng mát chơi.

Đồng gửi xe, giao quán gọi hai chai cô-ca. Chiếc bàn vuông phủ vải trắng kê sát bờ sông. Đứng lơ đãng nhìn mặt sông đen mun, sóng sánh ánh điện. Vài chiếc đồ máy chở khách lủi trong bóng đêm để qua Thủ Thiêm.

Đồng hợp từng ngụm nước giải khát, vừa suy nghĩ: «Nguyệt đã từng tuyên bố là không có điều gì mà nàng có thể giấu Đấng. Ngoài tình bà con thân tộc, Đấng là nhân chứng mỗi tình thú nhất của nàng. Hôm nay, Đồng hy vọng Đấng sẽ là cái tập hồ sơ mà chàng có thể đọc được quãng đời cũ của Nguyệt.»

Riêng về Đấng, nhìn dòng sông vào

buổi tối, chàng vụt nhớ nhà. Chàng có cảm tượng mình lạc loài giữa một môi trường rục rĩ nhưng không phù hợp với chàng. Cuộc đời ở tỉnh lị, dù buồn hiu hắt kéo dài, nhưng dễ chịu, dễ thở biết bao. Ở đó, chàng sống cô đơn, không có một mối tình nào, nhưng không phải vì vậy mà chàng muốn dứt bỏ nó để tới một đô thị xa lạ khác.

Đồng ngập ngừng:

– Chắc cậu biết Hưng?

– Tôi học chung trường với anh nhưng khác lớp.

– Cậu... chắc cậu biết chuyện giữa Hưng và Nguyệt?

Đặng cười, tíu mắt:

– Chuyện đó cả tỉnh đều biết. Anh

nghĩ coi, tỉnh mình lớn bằng cái chén chung, nhưng nhất cử nhất động của mình đều lọt vào mắt vào tai thiên hạ ráo trọi. Đến chị Nguyệt đi Sài Gòn tìm việc làm ăn, người ta đồn rùm là chỉ đi phá thai.

Đồng mỉm cười:

– Anh Hưng có biết là Nguyệt cùng đi với tôi không?

Đặng gật đầu.

Đồng uống cạn ly cô-ca:

– Tôi coi cậu như bạn, nên tôi không có điều gì để giấu cậu hết. Tôi nghĩ là Nguyệt còn yêu Hưng. Nguyệt thân với cậu, xin cậu cho tôi được rõ về chuyện của Nguyệt.

Đặng điềm nhiên:

– Anh lắm. Dầu thân tôi mấy đi nữa thì chỉ cũng phải giữ một vài điều bí mật. Sống để dạ, chết mang theo. Nhưng tại sao anh hồ nghi chuyện chị Nguyệt không yêu anh hơn anh Hưng? Chỉ quyết chọn anh làm chồng mà.

– Nguyệt còn giữ mấy lá thư của Hưng, cậu à. Tôi nghi chuyện về quê này Nguyệt tìm đến Hưng.

Đặng cười nhạt:

– Ồ, cái đó tôi không rõ, nhưng tôi chỉ biết là tuy xa nhau, họ vẫn còn giữ thiện cảm với nhau. Đó là một điều tốt đẹp.

– Cậu nói vậy là cậu chưa biết yêu và ghen là gì.

Đặng cười, yên lặng.

Phải, Đồng nói đúng. Chàng chưa biết yêu, chưa biết rung rọng trước người con gái nào sống gần gũi bên chàng. Ở Vĩnh Long, Đãng có rất nhiều bạn gái, loại bạn dành để nói chuyện khào. Chàng cũng dư biết là bọn con gái chỉ xem chàng gần như là đồng phái với họ. Họ không ngần ngại hoặc dè dặt khi mời chàng đến nhà trọ của họ ngủ lại đêm, để kể cho họ nghe những pho chuyện Tàu mà chàng đã nhớ thật kỹ, chịu không sót một chi tiết khi đọc qua. Họ bu chung quanh chàng, say mê chàng không phải vì chàng là một thần tượng trong giấc mộng lứa đôi của họ. Họ say mê chàng vì chàng giúp vui cho họ thật tài tình.

Đôi khi, Đãng đóng vai một tên hề duyên dáng, trác tuyệt. Bất cứ nhà cửa, thậm chí đến phòng the của họ, Đãng đều vào ra tự do mà họ không hề nghi

kỵ. Chàng là một thứ hoạn quan trong cung cấm, có thể giúp bà hoàng phi tần những cuộc vui cười nhộn nhật.

* * *

Khá khuya, cả hai đưa nhau về nhà. Chiếc xe chạy nhanh trên con đường thưa người. Hình như các rạp chiếu bóng đã tan hết. Một đám đông tụ họp xéo nhà bà Tư Búp, đã có Ngõi trong đám người lơ nhố đó.

Tư Búp trợn mắt, thét:

– Mày đi không? Tao quăng đồ đặt mày ra ngoài sân cho coi!

– Tao thách mày đó!

Tư Búp chạy vào nhà, hốt đồng quần áo của chồng, quăng tứ văng ra sân:

– Mày tưởng tao ngán mày phải không?

Mọi người chờ phản ứng của Bàn, nhưng trái với mọi sự chờ đợi, gã lên gác, không nói thêm một lời nào.

Tư Búp phân bua với bà con chòm xóm:

– Cô bác nghĩ coi, cách đây mấy bữa, thằng chó đẻ đó lấy tôi 3000 đồng, nói là bán đứt cái chòi này cho tôi. Lấy tiền xong là nó qua bên kia đậu chến, chỉ có một buổi là hết sạch tiền rồi nằm lì ở đây không chịu đi chỗ khác.

Bàn từ trên gác nói vọng xuống:

– Tao bán nhà hồi nào? Mày biết nhà này do ai đứng tên không? Tao không đuổi mày là may.

Tư Búp rống lên:

– Mày ăn ngược nói ngao như vậy á? Thế nào cũng bị xe lửa, xe hơi, xe ba bánh, xe thổ mộ, xe hủ lô cán mày khi mày ra đường, nghe chưa, thằng điểm già?

– Tao là điểm á? Thì cái thân mày ngủ thốt thít từ lâu. Mày đừng ỷ dựa hơi mấy thằng mèo mà lên mặt lên mày. Tưởng bỏ tao ra, mày làm vương làm tướng gì? Giải cho lắm cũng làm đi.

Tư Búp the thé:

– Tổ cha mà mày! Tao lên quánh mày thấy mẹ mày cho coi!

– Mày thử động tới lông chân tao, rồi sẽ biết!

Bà Tư đột nhiên xuất hiện, bà ném cục thuốc xỉa độn dưới môi, tăng hắng:

– Vợ chồng bay cứ rầy lộn hoài à? Không để bà con chòm xóm người ta yên?

Tư Búp phân bua:

– Chứ bà Tư nghĩ coi, chồng con gì mở miệng rêu rao tôi là dĩ.

Bà Tư, đứng chống nạnh.

– Thôi mày ơi, tao nghe hết trội rồi. Mày cũng lẩn lướt nó chẳng tử tế gì đó. Còn thằng Bân nhìn ông gì mà mỗi lần giận vợ thì kêu vợ bằng dĩ này dĩ nọ?

Bân cười khan:

– Hơ, nó sửa soạn làm dĩ rồi, chẳng oan ức gì đâu bà Tư. Không tin, bà cứ hỏi nó đi. Mai mốt nó ra Đà Nẵng với mấy

thằng Mỹ già. Cái thứ đàn bà lấy dục làm vinh đó, cứ ào ào cái miệng hoài.

– Thì tao đi làm đĩ chứ, ăn ở với mày biết đời nào cất đầu lên?

Giọng Tư Búp càng sôi nổi:

– Tao làm đĩ, nhưng là thứ đĩ cao thượng. Tao làm đĩ vì mẹ tao, vì con tao. Không thằng chó đẻ nào nuôi nổi mẹ tao, con tao thì tao cho de một cái rụp.

Bà Tư quát lớn:

– Thôi bay ơi! Khai xấu nhau chi cho nhiều? Mai kia mốt nọ lại ăn ở với nhau, coi kỳ lắm. Bay quên câu ông bà mình thường nói hay sao? ‘Mù u ba lá mù u, vợ chồng rầy lộn con cu nhịn thềm’.

Tiếng cười sôi lên trong đám đông. Tư Búp mím môi để khỏi bật cười thành

tiếng. Mụ không hẹn với Bân, im thin thít.

Nguyệt ở trong nhà, cúi gập người xuống cười đến đỏ mồm hôi.

Khi đám đông rút đi, bốn bề vắng lặng. Đấng lấy giẻ lau gạch, dọn chỗ ngủ. Đêm tháng tư nơi đây nóng nực kỳ lạ. Chàng mệt mỏi. Tiếng gõ rao mì lác cắc ở một con hẻm xa đưa về.

Đấng thêm khát một giấc ngủ ngon. Và những ngày sắp tới, chàng tậu được một căn nhà riêng. Mặc dầu Nguyệt tốt bụng với chàng thế mấy, nhưng lâu ngày chầy tháng sẽ rủ mòn những mỹ cảm đối với nhau.

Đấng sẽ cố gắng tìm một căn nhà riêng, sẽ trang hoàng theo ý thích, sẽ điều khiển đời sống riêng biệt của mình.

Dù là bà con, nhưng thà ở xa mỗi chân, còn hơn ở gần mỗi miệng.

Đặng dần dà làm cố vấn trau dồi nhan sắc cho Nguyệt và Ngõi. Chàng có một nhận xét rất tinh vi về sở thích của phụ nữ, và chàng vốn là một cuốn tự điển về tên các mỹ phẩm, tên loại hàng vải tơ lụa, tên các thứ thuốc nuôi da, và cách trang điểm lẫn phục sức dành cho phụ nữ.

Có Đặng một bên, Nguyệt lẫn Ngõi mới biết chọn màu áo trang nhã hợp nước da, màu son làm gương mặt sáng hơn, cách đi kiểu ngồi thanh lịch và gợi cảm hơn.

Đặng có khoa thuyết phục phụ nữ. Dầu chàng có xúi dục đi nữa, họ cũng nghe theo răm rắp.

Lúc vui miệng, Nguyệt nhiech:

– Mà y là ma quỷ chuyên cám dỗ người ta làm những điều xằng bậy.

– Tôi có biểu ai làm chuyện thất đức đâu nà. Người ta ưa nghe lời ma quỷ hay là nghe lời Phật, Chúa, Thánh Thần là vậy?

Đặng có khoa nấu bếp thật tuyệt vời. Chàng làm bếp nhanh nhẹn, gọn gàng, sạch sẽ, vượt cả Ngõi.

Không khí vui nhộn lúc nào cũng tỏa rộng chung quanh Đặng. Ngoài giờ, mọi người lo việc mưu sinh hay đi học, Đồng, Nguyệt, Ngõi gặp nhau cười nói âm nhà chung quanh Đặng.

Sớm mai thức dậy, họ tìm cách chọc cười. Trên mâm cơm, họ bày chuyện đùa giỡn, thậm chí tới tối họ cũng bày chuyện

đầu hót rộn ràng.

Đồng thấy mọi người vui vẻ, cười mở, nên cũng mừng thầm. Nguyệt ít khi cau có. Nàng vốn có máu tức kê, nhưng sự hiện diện của Đăng làm nàng thoải mái biết bao.

Đăng là nhịp cầu để Nguyệt tìm những kỷ niệm đã mất, tìm những tình cảm đối với Hưng vẫn còn thấp sáng trong tâm khảm nàng.

Đăng có ít nhiều nữ tính. Chàng có lối sống kỳ hoặc, thích trau dồi sắc đẹp, thích phim ảnh, tiểu thuyết nỉ non suốt muốt, thích những công việc dành riêng cho đàn bà, và thích ngồi lê đôi mách nữa. Nhưng Đăng đẹp trai, đẹp thanh tú, hao hao giống kép Jen Kelly. Mới gặp qua chàng, có thể phụ nữ bị Đăng lôi cuốn ngay, nhưng sống chung đụng với Đăng

rồi thì họ sẽ bắt ngờ đó là tâm hồn người đàn bà đội lốt đàn ông.

Đồng cố dò la xem Đăng đã có mối tình nào trong đời không.

Đăng cười khò lấp:

– Tôi sẽ sống độc thân trọn đời.

– Cậu đã có lần nào rung động trước một người con gái không?

Đăng nhướng mày, ngập ngừng:

– Cũng đôi khi. Nhưng tôi sẽ không yêu bất cứ người con gái nào.

- Cậu là cây hay là đá?

– Tôi không là cái quái gì.

Rồi Đăng cắt ngang câu chuyện mèo mả trai gái qua một bên.

Lúc gần đây, Nguyệt nhận thấy Đăng làm biếng học, thích đi chơi, thích lang thang ngoài phố về đêm. Chàng đi học khác và ghi học thêm lớp kịch nghệ ở trường Quốc gia Âm Nhạc.

Nguyệt nghiêng rằng:

– Mày càng ngày càng ăn diện quá lễ. Bộ muốn mai sau làm điểm đực hay sao?

– Nếu tôi là đàn bà, chắc tôi không thèm đi học làm chi cho mất công. Sẵn có vốn trời cho, không sợ thất nghiệp.

– Đừng có nói xàm. Mai sau mày có ừng cho con gái mày làm điểm không?

Bạn bè của Đăng cũng giống như Đăng, phảng phất nữ tính. Họ đều đẹp trai, dịu dàng, khả ái và lả lướt như con gái hơn Đăng. Họ ăn mặc thật đọt sống mới, có đưa lại đánh phấn mỏng, xúc

son lợt để đi chơi đêm nữa.

Một buổi tối, Đồng tình cò gặp Đăng đi trên vỉa hè đường Tự Do với một người Mỹ. Cả hai chui vào một khách sạn.

Đồng về nhà báo cáo với Nguyệt:

– Hình như thằng Đăng dặt mối cho Mỹ.

Nguyệt cãi:

– Chắc anh thấy lầm ai rồi. Có lý nào nó làm cái nghề kỳ cục vậy? Gia đình dòng họ nhà em là hạng lễ nghĩa, có giáo dục.

Đồng cương quyết:

– Em đừng chê anh một mắt nên anh thấy lầm. Quả thật, cậu ấy thường ngày ngồi ở nhà hàng Brodard với bọn Mỹ kiều hoài.

Nguyệt ngẫm nghĩ:

– Nếu quả thật là nó, em sẽ viết thư về mét dì Chín cho coi. Nó được dì cấp dưỡng đầy đủ, lẽ nào nó lại làm việc tồi bại đó?

Nguyệt sốt ruột chờ đợi Đăng về. Nàng nhìn hoài lên đồng hồ. Gần tới giờ giới nghiêm rồi. Nàng băn khoăn: «Nếu Đăng làm nghề dặt mối cho Mỹ, có ngày anh chàng sẽ bị bắt, rồi báo chí sẽ phanh phui ra tùm lum. Danh giá của một người sinh viên phải bị chôn xuống bùn. Dì Chín nàng đã gửi gắm Đăng cho nàng. Trước chuyện sỉ nhục đó sẽ trách móc nàng suốt đời.»

Nhưng rồi Nguyệt lại tức cười. Nàng chẳng phải tử tế nết hạnh gì đó, vả lại Đăng chỉ kém hơn nàng một tuổi, làm

sao nàng có tư cách để giáo dục cải hóa Đảng?

Đồng như dọ biết sự bối rối của Nguyệt:

– Em đừng giữ quá giới hạn chị họ. Nếu không, chẳng những nó mai mỉa em là thầy đời rẻ tiền, là bà cụ non, mà tình thân thiện sẽ bị sút mẻ nữa.

Nguyệt hừ một tiếng nhỏ, rồi đi cuốn tóc, xúc kem nuôi da trên mặt. Nàng nhìn chăm chăm cái kệ dành riêng cho Đảng. Nơi đó, chất đầy nước hoa, kem, phấn, thuốc gội đầu. Nàng lắc đầu: «Đảng là một hiện tượng quái gở, nếu không nói là khác thường, bệnh hoạn.»

Cánh cửa chợt mở. Đảng thò đầu vào, mùi nước hoa xông xả, gờn gợn dục tình.

Nguyệt quở:

– Dĩ ác không? Tao tưởng mày đi luôn rồi.

Đặng ngồi xuống đi-văng, tháo giày ra, vẻ mặt tươi rói:

– Chị chưa ngủ hả?

– Tao có ý đợi mày về.

– Hơi nào mà chị đợi? Cứ tới giờ thì đóng cửa ngủ. Tôi có chìa khóa riêng, chị khỏi mất công chờ.

Đồng đưa thuốc cho Đặng. Đặng xua tay:

– Tôi không hút đâu. Hút thuốc, môi sẽ thâm đen, xấu lắm.

Nguyệt xen vào:

– Mày giữ gìn, chăm chút nhan sắc không hiểu để làm gì?

Đặng hỏi lại:

– Tại sao phụ nữ có quyền trang điểm cho đẹp, còn đàn ông thì bị cấm trùng tu nhan sắc hả chị?

Nguyệt cười:

– Con gái mê con trai không do nơi nhan sắc đâu. Hơn nữa, đàn ông bỏ trai là ở chỗ cao to, oai.

Đặng ưỡn ngực:

– Tôi cũng cao to, nhưng mặt mày bột lắm. Con gái mê vẻ mặt rắn rỏi, cương quyết. Tôi đâu cần con gái mê tôi. Nếu tôi nói láo, xin bị xe cán nhẹp ruột đi.

Đồng cười:

– Đó là ý kiến của những kẻ thù ghét đàn bà hoặc sợ đàn bà.

Đặng cười, lắc đầu, rung rung nước mắt.

Nguyệt nghĩ thầm: «Trong cái vỏ xinh đẹp đó, nếu Đặng có khí phách, thì chắc chắn đây là một thân tượng của phái yếu.»

Nguyệt nghiêm giọng nói:

– Lúc này mày đi đêm hơi nhiều...

– Rong chơi cho đổi buồn vậy mà.

– Người ta nói với tao là mày dặt mồi cho Mỹ.

Đặng hơi hoảng hốt:

– Ai nói với chị vậy?

– Mà mày không cần biết, nhưng chuyện đó có thật không?

Đặng gật đầu:

– Tôi đi chơi với mấy thằng bạn Mỹ.

Nguyệt gằn giọng:

– Chơi bởi cũng phải có giờ giấc, mày không lo học hành gì cả.

– Ủ, sao bây giờ tôi nản học quá, chỉ ưng đi chơi thôi.

* * *

Đám cưới của Ngọc thật đơn sơ. Bữa nhóm họ, bà Tư mời miệng, chòm xóm đến nhà bà để dùng tiệc trà. Chính bà đích thân đến từng nhà trong xóm nên khó ai từ chối.

Nguyệt thắc mắc không biết phải mua quà như thế nào để mừng Ngọc. Ngõi thành thạo:

– Ở đây không có ai ưa nhận quà đâu, mình đi tiền là tiện nhất.

Nguyệt rủ:

– Chiều nay tôi đi làm về xong, tụi mình cùng đi một lượt.

– Chị tính đi bao nhiêu coi cho được. Ngõi nói không cần suy nghĩ, qua bên đó tụi mình chỉ hóp được ly nước ngọt, đi nhiều uống tiền. Tiền nhiều để dành cho ăn mày còn được phước hơn.

Thấy Nguyệt chưa kịp hiểu lời, Ngõi giải thích:

– Nhà đó là chúa tham á. Để rồi chị coi qua cái đám thú phạt này là họ cãi

nhau dành phần chia chác, họ ó ré sâu xé rùm xóm chịu đời không thấu.

Ngõi nhìn ra cửa sổ:

– Lại nữa, đi ăn cưới thì không sao, đi ăn đám thú phạt xui lắm. Tưởng họ mổ gà, vật heo gì đó, hên lắm là mình được ăn bánh mua trong tiệm khách trú.

Nguyệt hỏi:

– Mình nên đi chải tóc, phun keo và làm móng tay coi cho được mắt một chút để u trê người ta quở.

– Ôi ! Hơi nào uống tiền lắm. Bộ chị tưởng bên đó dập dìu tài tử gia nhân gì sao mà phải bỏ công chải chuốt tóc tai?

Đến chiều, Nguyệt và Ngõi mặc áo đồng một màu xanh ve chai, không son phấn, bước qua nhà bà Tư. Ngoài hàng

ba, ánh đèn măng xông trong vắt quét một vệt ánh sáng vào bên trong. Tiếng radio mở ồn ào hòa lẫn tiếng ó ré của mấy người đàn bà ngoài hẻm, tưởng chừng ở đây có một đám giặc. Các bộm nhậu kéo giọng nhừa nhựa nói những câu đầu Ngô mình Sở không ai hiểu nổi

Bà Tư kéo ghế mời Nguyệt và Ngõi ngồi. Nguyệt liếc vào phía trong, chiếc màn ni-lon trắng chen hồng lay động. Ngọc bẽn lễn bước ra, chiếc áo dài màu gạch thêu kim tuyến trắng bó sát lấy tấm thân bụ bẫm của cô ta, và đổ kị nước da đen mốc của cô ta.

Ngọc nghiêng đầu chào hai người. Ngõi đứng dậy, cầm bao thư đựng tiền mừng trao cho Ngọc. Cô ả lí nhí cảm ơn khi Nguyệt chúc cho cô được trăm năm hạnh phúc.

Bà Tư lật phong thư không dán kín, lôi món tiền ra trước mặt Nguyệt, giọng thản nhiên:

– Châu, biên vô sổ đi. Cô Nguyệt đi 500 đồng, còn cô Ngõi 300.

Châu khom người xuống tập giấy nắn nót từng chữ một. Nguyệt ngượng chín người. Ngõi nheo mắt nhìn qua Nguyệt, cười tinh quái.

Bà Tư mời Nguyệt:

– Mời cô hai dùng chút nước ngọt mừng cho em đi.

Tuyệt nhiên bà không đá động tới Ngõi. Ngọc lệ miệng mời thay :

– Mời chị Ngõi ăn chút bánh lấy thảo.

Nguyệt hớp ngụm xá xị rồi đứng dậy

kiểu tù. Khi bước ra ngoài sân, Ngõi nói nhỏ:

– Cái bọn họ tiếp khách tùy theo món tiền của người đi mừng. Phải dè, tôi không thèm bỏ tiền vào bao thư làm chi cho mất công.

Nguyệt cười ngất:

– Tù cha sanh mẹ đẻ cho tới giờ, tôi chưa thấy cái đám cưới nào thâu tiền một cách bừa bãi, kỳ quái như vậy. Thiệt mấy người đó thấy tiền còn hơn thấy Phật.

Bỗng có tiếng ú ớ của người đàn bà vang đột ngột giữa lúc đám cưới bớt ồn ào. Nguyệt đã gặp bà này một vài lần ở bên nhà bà Tư. Hôm nay bà ta mặc áo dài màu hường tươi, màu áo chửi rửa tuổi tác 50 ngoài của bà. Bà là mẹ đẻ của Châu và Ngọc. Ít khi bà đến nhà bà Tư,

trừ những ngày giỗ chạp, Tết nhất, hoặc những dịp Châu sanh nở.

Bà ở miệt Hòa Hưng, suốt ngày chỉ tới các chùa lân cận làm công quả để kiếm chác hai bữa cơm chay. Bà mê Phật còn hơn mê nhân tình. Tuy không thể đọc được kinh, không rành lần chuỗi hạt, nhưng không ngày nào bà không đến chánh điện để chiêm ngưỡng dung nhan đức Thích Ca Mâu Ni.

Nguyệt lúi vào nhà, kéo Ngõi theo. Cả hai châu đầu ngó qua cửa sổ. Nguyệt chắc lưỡi:

– Bả già ngắt mà ăn bận lòe loẹt hực hỡ, giống như bà bóng quá. Tuy vừa cầm vừa điếc mà bả ngựa dàn trời, bả không có chồng mà vẫn sanh con mẹ Châu và con Ngọc như thường.

Nguyệt tò mò:

– Ai lấy bả vậy chị?

– Chị ai mà biết? Bà Tư còn chưa tìm ra thủ phạm thay.

Nguyệt tinh quái:

– Không lẽ ông Hộ Pháp trong chùa nửa đêm tuột xuống bàn thờ để lấy bả?

– Nghe nói hồi xưa lúc 20 tuổi, bả Cam coi cũng ngọt mắt sắc lẹm lẹm chói, bả đi nấu cơm cho một tiệm sắt nguội trong Chợ Lớn, tối tối trời nực, bả kê ghế bố ngoài hàng ba hóng mát. Bọn du thủ du thực nửa đêm đi coi hát về làm bậy vài phát là bả ôm trống châu để ra con mẹ Châu.

– Còn trường hợp của Ngọc? Ôi, ai mà biết? Bả đâu có nói được mà tố cáo.

Đã vậy, bả lại không biết chữ nữa.

Nguyệt ngậm ngùi:

– Tội nghiệp quá.

Ngồi trề môi:

– Xì, biết đâu bả sương thiếu đều bay tới chín từng mây. Tôi hỏi chị có ai nỡ dèm xỉa bắt bẻ một người vừa câm vừa điếc không?

Bỗng Nguyệt kêu khẽ:

– Ủa, bà Năm Út tới kìa.

Bà Năm Út hôm nay tô son trét phấn, đeo cẩm thạch, xách bóp đầm. Chiếc áo màu xanh thắm điểm bông lớn bằng cái trứng gà không hợp với màu phấn tô mặt của mụ.

Ngồi nói:

– Ý cha, bả nịt bụng hay sao mà có eo có co, coi được quá chứ?

Nguyệt thường trằm trồ đôi bàn tay mềm mại, mượt rượt của mẹ. Ngón tay mẹ sông đuột, phao móng tay hình hột hạnh nhân. Trời nóng cũng như trời lạnh đều ửng hồng. Bàn tay đó không hề làm bếp hay giặt quần áo, chỉ biết xòe những lá bài tứ sắc suốt ngày.

Trước kia, Năm Út có nhiều tiền và cất mấy dãy phố lầu nhờ nghề cho vay đặt nợ ở mấy gánh hát, để cho mượn. Thỉnh thoảng mẹ ta cũng nổi máu nghệ sĩ tính, xin soạn giả cải lương đóng mấy vai tỳ nữ giấu cột với bọn hề mặt mốc, hoặc biểu diễn những màn chân bướm bướm trước khi đoàn hát diễn tuồng nông cốt.

Sau đó, mẹ ta bị mẹ ép gả cho ông Năm Út. Thua buồn hoặc bất mãn về

tình duyên, sau đó mụ đâm ra bài bạc, bán đứt mấy dây phố lâu rồi dọn về đây. Ông chồng thì bán cà phê, nước giải khát, còn mụ vẫn đồ đen lu bù. Lâu lâu lại bày ra bán cháo trắng thịt phá lẩu hoặc cơm tấm bì.

Năm Út chợt thấy bà Cam mặc áo hường đứng bên bình bông huệ, liền ứng khẩu hát lãnh lót:

Người ngọc bên hoa, hoa ửng sáng,
Hoa cười bên ngọc, ngọc thêm trong.

Mọi người cười ồ ồ. Bà Cam tuy không hiểu trọn câu nói của bà bạn hàng xóm, cũng cười bên lên tình tứ như công chúa bị hoàng tử ve vãn trong phim Ấn Độ.

Bà Tư mừng rỡ:

– Thiệt tao bằng bụng lắm, Năm Út à. Mà tới đây chia vui với em út quý biết chừng nào.

Năm Út ung dung ngồi xuống ghế, lấy phong thư liếc liếc bà Tư rồi ỏn ẻn nói:

– Thôi đi, bà nội. Để tôi nói chuyện phải quấy với vợ chồng con Ngọc một chút.

– Đâu cô dâu chú rể lại trình diện chị Năm coi.

Chờn và Ngọc bẽn lễn bước lại. Mẹ nhìn Ngọc từ trên xuống dưới rồi khen:

– Con Ngọc hôm nay sao đẹp mê ly quá xá. Tuy nó đen đúa nhưng mà đen theo điệu xôi nếp than, càng ăn càng bùi miệng.

Ngọc cúi xuống căn nhắc:

– Chị Năm nói kỳ quá hè.

Năm Út làm bộ tỉnh khô, khẽ lấy tay nhíp xuống bàn mà ca câu vọng cổ đã thâu thanh vào đĩa hát Asia qua giọng ca của cô Tư Sảng hồi 20 năm về trước.

– Con ôi, tháng chạp tới đây là ngày tên con sẽ ghi vào cuốn sổ nhân duyên ở...

*Nhưng cung đàn bấm phím tơ loan
đờn bán cầm sắc cho duyên trăm năm
được bền chắc ở...*

Một người đàn ông ngồi đối diện la lên:

– Mẹ ! Bà này ca bản xưa mùi tận mạng.

Năm Út ca gân cổ lên, chót chết ca nữa. Bà Tư háy dài một cái:

– Thì mừng cho em út đi, ca lý hoài à. Làm tụi nó nóng ruột bất nhơn dữ không à?

– Mà tụi nó nóng ruột để làm gì a, bà Tư.

– Con này coi bộ muốn điên.

Năm Út trao phong thư cho Ngọc rồi lên giọng dạy đời :

– Nè, Ngọc, chị khuyên em một câu: Hễ con gái thì xuất giá tòng phu. Ông bà mình thường dạy như vậy.

Rồi mụ quay qua Chơn:

– Con Ngọc thì lo bề xuất giá tòng phu, còn mày cứ việc chổng khu để ghe vô ự.

Cả đám cười cười ồ ồ. Bên này, Ngõi nằm lăn ra đi-văng cười muốn hụt hơi. Nguyệt cũng cười đến nổi đau cuống họng, nặng cả ngực và muốn tróc mỡ sa.

Bên kia, Năm Út uống nước cam rồi bóc chiếc bánh ú nhai lách chách. Mụ ỏng ẹo chê bai:

– Nè, bà Tư. Đi ăn đám cưới như vậy hoài, chắc tôi bớt mập, có thể leo lên sân khấu vũ sexy ngon lành một cây à.

Bên này, Ngõi xầm xì với Nguyệt:

– Con mẹ Năm Út chì lắm. Một khi con mẹ xì ra ba làng bùm hòng y thị cũng không kịp.

Năm Út xách bóp đứng dậy kiểu gia chủ, liếc Chơn một cái thật lảng rồi núng nính ngoáy cặp mông tròn vo ra cửa:

– Chị biết hai em cũng chẳng vui sướng nhiều bằng cặp vợ chồng mới cưới khác. Đêm nay bất quá...

Bà Tư trợn mắt tức mình:

– Con đi heo nái ăn nói vô duyên.

Năm Út hát giọng lãnh lót:

Đêm nay dầu sướng mỗi mê,

Đường đi nước bước đi về từ lâu.

Năm Út vừa bước ra hẻm, chợt thấy Ngõi và Nguyệt thập thò ở khung cửa sổ vàng rực ánh đèn, liền bước vào. Nguyệt niềm nở mời mụ ta ngồi và đưa cái quạt phát giấy hương cho mụ quạt.

Ngõi cười:

– Bà này ưa soi bói chuyện của người ta hoài à? Nhè chỗ nhột của người ta mà cù lét chớ.

Năm Út liếc qua bên nhà bà Tư:

– Con Ngọc muốn tiệm may nào mai áo không biết, mà khi ngó vào là thấy cái bụng nó nổi tròn vo, ngựa mất quá chừng.

Ngồi hăm he:

– Xong đám cưới, bà Tư sẽ đào mồ cuốc mả ông bà ông vải chị đa.

Năm Út cười tởn tởn:

– Hứ, sức mấy bả là anh hùng một cõi? Còn tao đây là đồ xả rác hay sao? Hồi xưa tao cũng cầm đầu toán đánh ghen tập thể ở miệt Lăng Tô Tân Thuận, thử hỏi ai mà không biết?

Ngồi bật cười:

– Chị bánh quá hen? Vậy thì chết thiên hạ còn gì?

Năm Ưt trể môi:

– Chẳng bánh chẳng bao gì hết. Nhưng ai bánh hơn con này á, chắc là khó sống.

Đám cưới tàn mắt dần. Trời tối mịt ở ngoài cửa sổ. Nguyệt sửa soạn khăn mặt đi tắm. Đồng đi chơi cũng vừa về. Cả hai qua nhà Ngõi dùng cơm, không chờ Đăng, vì Đăng đã dặn trước là tối nay chàng đi coi hát bóng tới 10 giờ mới về.

Hôm nay, Đồng có vẻ hả hê vì đêm qua chàng được Nguyệt chiều chuộng ân cần. Nàng tự nguyện là thỉnh thoảng nên tử tế với Đồng. Đến chừng nào keo rã hồ tan sẽ hay, chẳng sung sướng hay ho gì mà gây ra cảnh xào xáo trong nhà liên tiếp. Nàng tự biết mình yếu thần kinh, cơn giận thường làm nàng mất ngủ. Cơm nước xong xuôi, Đồng đi ngủ sớm.

Nguyệt bưng hộp đồ thêu ra tản mần ngồi thêu thùa cho qua một buổi tối.

Ngồi sau khi gội đầu xong, bước qua nói chuyện khào. Con nít xúm lại la ó rùm beng ở dưới mái hiên nhà bà Tư. Chúng xúm quanh bàn bầu cua cá cộp, sát phạt nhau từng đồng bạc nhỏ, nhưng không kém hào hứng.

Năm Út bước lại thùng chứa rác, bỏ vào đó xác vỏ quýt, ngứa miệng:

– Tụi bay đừng có làm om sòm để chị Ngọc bay ngủ cho khỏe, để nó kiếm con.

Khi bọn tiểu yêu tản mát thì Năm Út lẫn tư Búp bước vào nhà Nguyệt, nói nhỏ:

– Có con trong bụng rồi mà còn kiếm nổi gì? Chắc là thằng Chơn chỉ có nước

tráng men cho đứa nhỏ.

Năm Út nói:

– Có chữa rồi nên kiêng cữ ăn nằm với chồng, thì họa may con cái sau này thông minh học giỏi.

Đèn bên nhà bà Tư không hiểu sao tắt lịm. Bà loay hoay lo thắp đèn dầu và bắt đầu căn nhắc trách móc Năm Út giống cột tầm ruồng, ăn nói xô bồ xô bộn.

– Tôi lúc rày sức tàn dốc mỏi rồi, hồi trước mà con vợ thẳng Út mà nói giọng đó hả, tôi xé nó tét háng.

Ngồi xúi bậy:

– Bả chửi chị kia, ăn thua đủ với bả cho tụi này xem chơi.

Năm Út cười:

– Ôi hơi nào, bà nói lên mà ai thèm chấp nhứt.

Bà Tư bước ra hiên, nhổ xác trâu, liếc sang nhà Nguyệt. Nét mặt cung hung cực ác, khuôn mặt bà nhiều thịt hum húp như bị chứng phù thũng, không thể làm giảm ánh mắt mắng sắc xảo và cặp mày xế ngược đầy quyền uy.

Bà nói với bà bảy Bụng :

– Chị bảy nghĩ coi, con cháu tôi tuy là nghèo hèn vậy chứ cũng được một lần cưới hỏi rõ ràng. Mấy con đi chung quanh đây ganh ghét, xầm xì nói hành nói tỏi. Mà nói cho cùng, nếu lấy trước cưới sau, nó cũng chỉ lấy có một thằng. Còn cái thứ đàn bà dâm đảng, nay cướp thằng này, một cướp thằng nọ, người ta quở. Đã vậy mà mấy con đi trời đánh thánh dâm đó không biết biết nhục, cứ

sáp lại nói sóc óc mẹ con tui.

Bà bảy cười hểnh hếch :

– Ôi hơi nào chị để ý chuyện tẹp nhẹp đó. Họ nói gì mặc họ, mình tử tế đàng hoàng thì mình biết.

Năm Út, tư Búp lẫn Ngõi bị một câu bức mây động rừng ấy, nhột nhột xốn xang.

Tư Búp trề môi:

– Tưởng bà tử tế gì đó. Cái thứ đoạt chồng thiên hạ, ác đức tội lỗi, dẫu tắm nguyên con sông Đồng Nai cũng chưa rửa hết tội.

Năm Út nhún vai:

– Nghe nói hồi xưa bà dựng bảng kén chồng. Trời ơi, đị ngựa một cây đó.

Không khí hai bên bắt đầu căng thẳng. Nguyệt muốn tìm chỗ trốn để khỏi nghe hai bên chửi bới lẫn nhau. Nàng miễn cưỡng ngồi tiếp khách, lòng hồi hộp.

Ngồi đứng dậy. Tư Búp trề môi nói khích:

– Mày chạy mặt bà Dạ Xoa đó rồi hả?

Ngồi ngảnh lại:

– Có muốn sanh sự với bà thì làm ơn ra khỏi nhà chị Nguyệt, kéo chỉ mắc họa lây.

Năm Út đứng dậy:

– Mày làm bộ biết điều, còn tui tao là hạng ăn ở bội thiên nghịch địa vậy.

Tư Búp mím cười rồi ngáp ồm ồm, nhìn qua nhà bà Tư, giọng châm biếm:

– Làm gì mà mình lúc nào cũng buồn ngủ y như là đàn bà có chữa vậ cà?

Năm Út cười:

– Tại mang tiếng bậy nên có chữa chú sao?

Nguyệt ngó chiếc đồng hồ reo. Đồng sắp về. Chàng đến nhà người dì ruột thăm mẹ chàng từ dưới lục tỉnh lên. Trước khi đi, Đồng rủ Nguyệt đến trình diện mẹ chàng, nhưng Nguyệt khéo léo từ chối bằng giọng ngọt sớt:

– Em kính lời thăm hỏi sức khỏe của má. Hôm nay em bận thần quá, không tiện ngồi xe.

Đồng hơi thất vọng, nhưng vớt vát đôi chút an ủi là từ lâu nàng không hề kêu mẹ chàng bằng «má» như hôm nay. Chỉ có một tiếng kêu mà chàng cảm thấy

mình khỏe khoắn như được tắm bổ bằng rượu sâm, yến huyết, ếch bắc thảo chưng đường phèn.

Nguyệt lấy chiếc hộp sắt trong tủ áo. Nàng mở chiếc ảnh của Hưng ra ngắm nghía. Nụ cười của Hưng như bát ngát một niềm bao dung và sáng rõ nhờ hàm răng trắng bóng, như nhắc Nguyệt một kỷ niệm chua xót êm đềm.

Nàng ngắm nghía chiếc nhẫn đính hôn, nổi ngao ngán mọc lên như chòm cỏ từ gốc khô vươn lên sồn sồ sau cơn mưa. Nguyệt nhận lời cầu hôn của Đồng trong một giây phút thiếu tính toán. Đó là một hành động buông xuôi, phó mặc cho cuộc đời đưa đẩy, cho cùi mít trôi lên gặp cùi thơm trôi xuống.

Nguyệt nghiền ngẫm lại từng câu trong những lá thư xếp cuối hộp sắt. Đó

là những bức thư tỏ tình hơi ngô nghê nhưng chân thành và cảm động biết bao. Từng chữ chọn lựa nhưng không khỏi vụng về lúng túng, đôi khi lại mâu thuẫn nhau, làm nàng bật cười. Cùng với tiếng cười đó, nước mắt nàng ứa ra.

Nguyệt bước xuống nhà bếp, lấy chiếc mâm nhôm và cái hột quet, đặt từng lá thư trên mâm rồi châm lửa đốt. Ngọn lửa liếm từ từ những phong thư màu xanh nước biển. Nguyệt nhắm mắt, nước mắt tuôn ướt đầm má. Bắt đầu từ đây, lời âu yếm cũ đã nhòa trong tro bụi. Nàng nghĩ thầm: «Nhưng mà quá khứ dù sao đã có thật, thì kỷ niệm làm sao mất được?»

Nguyệt loay hoay tìm chiếc hũ cái bắc thảo mà tuần trước má của Đồng định mướm thái gửi lên cho nàng. Nàng

rửa hũ sạch sẽ, chế chút dầu thơm cho mùi mắm tiêu tan đi.

Ngọn lửa từ từ hạ xuống, khói bay tản mạn trong gian nhà nhỏ hẹp, vắng tanh. Đợi cho tro nguội, nàng tom góp lại, bỏ vào hũ đầy kín rồi để dưới gầm giường ngủ.

Nguyệt uể oải thu dọn chỗ đốt thư phi tang hết mọi thứ trước khi Đồng về, nàng sẽ không khoe chuyện làm của mình cho tới bao giờ Đồng nhắc nàng thủ tiêu tang vật của mối tình đầu giữa Hưng và nàng.

Nguyệt đi nằm, mệt nhọc khi sống lại vài mươi phút cho những kỷ niệm tuổi hoa niên, cho mối tình được sơn phết bằng mộng ảo lý tưởng. Giờ đây, tâm hồn nàng như một vết xước xốn xang, một vết thương nhẹ, nhưng nàng không

muốn nó lành lặn. Vì mất vết thương đó, nàng sẽ mất hình bóng yêu dấu.

Đồng đã về từ lâu. Chàng đứng im ngoài cửa, nhìn vào nhà để quan sát từng cử động chậm của Nguyệt. Lúc Nguyệt thu dọn tro tàn cho vào hũ, Đồng như bị treo lơ lửng trên chiếc tháp cao của ngôi chùa. Chàng chơi vơi trong một cảm giác lơ lửng không định hướng.

Đồng lão đảo bước vào chiếc ghế đan bằng sợi ni-lông. Nguyệt hỏi:

– Anh về hồi nào mà em không nghe tiếng máy xe nổ?

– Có vậy anh mới hiểu được em hơn.

Nguyệt cười:

– Việc gì mà anh lên giọng mát mẻ vậy?

– Việc gì? Chắc em phải biết chứ?

Đồng so vai rồi nghiêm trọng nhìn thẳng vào mặt Nguyệt:

– Tại sao em đốt thư từ của thằng đó mà quyết giữ lại mớ tro vô dụng đó để làm gì? Có phải em còn mê nó, quý nó, quý luôn đến mớ tro phải không?

– Yêu cầu anh đừng kêu người ta bằng ‘nó’. Người ta có tên hẳn hoi mà.

Đồng cay đắng:

– Thằng Hưng là cái quái gì? Nó muốn cướp trên tay tôi linh hồn và trái tim của vợ tôi.

Nguyệt nổi sùng:

– Ai là vợ anh? Tôi không chấp nhận bất cứ thằng đàn ông nào hẹp hòi ích kỷ, bươi móc tâm tình riêng tư của tôi. Nếu

anh như vậy hoài, thì nghi lễ đính hôn vừa rồi không có giá trị gì hết.

Nguyệt tháo chiếc nhẫn và mở sợi dây chuyền có miếng mề đay hình trái tim nạm kim cương, đôi hoa tai hình cánh phượng, chiếc vòng xi-men, đặt tất cả lên bàn:

– Đó, anh lấy lại tất cả sính lễ và tìm người con gái nào không có tì vết trong quá khứ đi làm vợ.

Đồng nín khe, ngồi chết đĩnh không nhúc nhích. Nguyệt cười khẩy:

– Hứ, nếu anh mắc căn bệnh hoài nghi, tốt hơn đừng lấy vợ làm gì cho cực tẩm thân.

Đồng uể oải đứng dậy, lên gác thay quần áo. Nguyệt ngồi thêu cho xong cảnh hoa tigôn trên góc chiếc khăn tay trắng.

Không khí trong nhà chợt trầm xuống. Đăng vẫn chưa về. Đêm nào chàng cũng đi chơi tới giờ giới nghiêm mới về tới nhà. Có khi chàng đi luôn mấy ngày liền.

Nguyệt lại thêm một mối bận lòng nữa. Nguyệt ngồi thêu cho tới 1 giờ sáng. Nàng không muốn chui vào mùng để rồi có thể đấu lý với Đồng. Lúc cãi lộn, lần nào nàng cũng áp đảo được Đồng, nhưng dù có thắng Đồng, nói leo trên đầu trên cổ Đồng, nàng cũng cảm thấy ngực nặng trĩu trĩu, tâm thần rã rời mệt mỏi.

Chợt có tiếng gõ cửa. Nguyệt dừng tay, đặt chiếc khăn vào rổ may:

- Đăng về đó hả?
- Chị con thức à?
- Tao đợi mày đó.

Đặng mở khóa bước vào rồi gài cửa lại:

– Hơi nào mà chị chờ. Tôi có chìa khóa riêng mà.

Nguyệt bực dọc:

– Tao sẽ viết thư báo cáo cho dì Chín về chuyện mày bỏ học ngang xương.

Đặng cau mày:

– Cảm ơn chị. Mỗi đứa tụi mình nên trọng tự do của nhau là hơn. Mình đã lớn rồi, mỗi đứa chịu lấy trách nhiệm của cuộc đời mình.

Nguyệt gắt:

– Nếu tao không báo dì Chín mọi hành vi của mày, bà sẽ kết tội tao là đồng lõa với mày sao. Bao giờ tao hết chứa

chấp mày trong nhà thì mày làm gì thấy
kệ mày.

Đặng nóng mặt:

– Lúc này chị xen nhảy vào đời tư
của tôi để phóng uế hơi nhiều á. Chị biết
không?

Nguyệt quắc mắt:

– Nếu vậy thì mày nên tìm chỗ nào
không có con mắt dòm ngó của kẻ khác.

Đặng cay đắng:

– Mai tôi sẽ dọn đi ngay cho chị đỡ
phiền.

Nguyệt cải chính:

– Mày nên hiểu là tao không có ý
đuổi mày. Tao chỉ coi mày như em ruột.

Đặng sửa soạn chỗ ngủ. Nguyệt thu xếp rổ may, bước lên gác. Nàng uống ly nước ngâm mầm hột sen để mỗi đêm ngủ một giấc suông trơn. Lúc này, thần kinh nàng thường bị kích động, và chỉ có giấc ngủ dịu dàng khỏe khoắn mới làm cho đầu óc nàng tươi mát.

Đặng tắt ngọn đèn nê-ông và bật ngọn đèn ngủ. Ánh sáng tù mù xanh rải trên nóc mừng chàng. Đặng uất ức khó chịu. Thành phố này đã là một thiên đàng tội lỗi của chàng. Tháng nay, chàng như đang sống ở một giai đoạn mới. Ở Vĩnh Long, Đặng tưởng chừng trên trái đất này chỉ có mình chàng không thể yêu được phái nữ. Nhưng lên đây, chỉ có một tuần, trong một cuộc tình cờ, chàng đã gặp kẻ đồng bệnh với chàng rất nhiều: trong một rạp chớp bóng ở đường Lê Lợi, ở vỉa hè phố xá về đêm, trong một

câu lạc bộ người Mỹ. Đăng vụt yêu thành phố này, chàng đã biết ở đây thế nào là tình yêu, dù là tình yêu bệnh hoạn giữa hai đứa con trai, Đăng lao vào nếp sống quái gở đó một cách công khai giữa đám bè bạn như chàng. Dần già, chàng trở thành một kẻ bán tình cho những anh chàng ngoại quốc có chứng bệnh ghê sợ đàn bà.

Hồi đầu hôm, Đăng đã bị đồng bọn cướp món hàng mà từ mấy ngày nay chàng theo đuổi. Đó là một chàng Thụy Sĩ tóc hung cao, mảnh dẻ, nước da sáng hồng, chiếc mõng tròn chắc nịch. Hắn đã hứa với Đăng sẽ đưa chàng đến một biệt thự riêng ở đường Trần Quý Cáp.

Không hẳn là Đăng thích món tiền sộp mà hắn sẽ trả cho chàng sau một đêm vui dập. Chàng còn thích ở vẻ gợi cảm của hắn. Đăng mò theo địa chỉ trong

tấm danh thiếp, nhưng cùng đến trước cổng biệt thự của chàng thanh niên Thụy Sĩ với chàng là một gã thanh niên khác cao to, oai hơn Đăng.

Gã nhấn chuông. Chàng Thụy Sĩ ra mở cổng rồi khóa tay gã đi vào trong, không buồn để ý đến Đăng đứng chết đĩnh ở cột đèn.

Đăng lăm lúi đi trên con đường vắng ngắt. Tiếng đá sỏi rào rạt dưới gót giày chàng như tiếng nghiền răng uất ức. Chàng đã thua cuộc một cách thảm hại. Tên Thụy Sĩ kia đã đá giò lái chàng, cho chàng leo cây thoa mỡ bò.

Chàng mệt nhọc, rời rã, sẵn sàng câu mâu gây gỗ với bất cứ ai động tới chàng. Đăng cũng hơi hối là đã cãi vả với Nguyệt vừa rồi. Chàng đã thua hột me nên gỡ bài cào một cách thảm thương.

Nguyệt đã có lòng lo lắng cho chàng, và nàng lại làm nạn nhân của cơn uất ức ghen hờn của chàng. Đăng lẫn trở khó ngủ. Chàng vụt thù ghét Thượng Đế đã chơi cật cố, bắt chàng chạy theo phụng sự sát thân tội nghiệp này. Từ khi mới lớn lên, nhìn lên màn bạc, chàng đã biết sao xuyên trước cảnh người đàn bà đón nhận cái hôn say đắm của người đàn ông. Nhưng nghĩ tới tấm thân lỏa lồ của phái đẹp, Đăng ghê sợ như đĩa gặp vôi, chàng lại thích ôm một thân thể rắn chắc của người đàn ông con trai.

Do đó, ở tỉnh, Đăng cô đơn, vì chàng không dám ôm ấp tỏ tình với một người đàn ông nào. Nhưng từ khi lên Sài Gòn, chàng đã sống được một phần ao ước. Thân thể chàng đã có một bàn tay ve vuốt, và không còn là một vùng hoang vu suốt đời như chàng đã nghĩ.

Hiện tại, Đăng có một món tiền riêng mà người bố Mỹ đã cho chàng tuần trước. Chàng có thể thuê một phòng ở khách sạn để sống theo sở thích của mình. Chuyện cãi vả với Nguyệt là cái có rất nhỏ để chàng ra đi.

Chàng sẽ trang hoàng căn phòng đó theo khiếu thẩm mỹ tinh tế của chàng. Ở đó, chàng sẽ tiếp khách riêng của chàng tự do hơn. Và chàng sẽ đi ngang về tắt, sống về đêm như một con vạc.

Chàng sẽ đón lũ ngoại kiều đồng bệnh như chàng trên vỉa hè Catina về đêm, để có nhiều tiền sắm sửa ăn diện.

Đăng có dáng điệu ưa nhìn. Tương đi chàng khoan thai nhàn nhã, nhưng khi diễn tả một lời nói, chàng thấp thoáng để lộ một chút nữ tính, ở đó nét dĩ hòa

chập chờn trong khóe mắt, nụ cười, cái nhún vai.

Đặng thường ao ước được một tâm hồn bình lặng như thưở xưa, chưa nhận thức cái tật nguyên trong tâm trạng của mình. Chàng quan niệm hạnh phúc chỉ ở trong những người biết yêu kẻ khác phái, và họ không phải là trò chơi cắt cớ của Thượng Đế.

Chàng muốn cái thân xác của mình, do sự tiến bộ của khoa học, sẽ trở thành thân xác người đàn bà, để chàng có thể lấy một người đàn ông làm chồng.

Đồng thấy nhẹ nhõm khi Đặng lục đục dọn đồ đi nơi khác. Từ đây, chàng sẽ hưởng trở lại sự thoải mái biệt lập dành cho đôi tình nhân.

Chàng sẽ không còn ngượng ngịu khi Nguyệt và chàng lời qua tiếng lại với nhau, và sẽ không xấu hổ thứ điều muốn độn thổ khi Nguyệt nặng lời với chàng.

Lúc Đăng từ giả, Đồng làm bộ cản lại:

– Cậu đi đâu cho mất công? Ở đây có chị có em với nhau phải hơn không?

Đăng đính chính:

– Tôi đi nơi khác không phải tại chị Nguyệt và anh không tử tế với tôi đâu. Lúc nào tôi cũng không quên cái ơn chị Nguyệt đã cứu mang đùm bọc tôi mấy tháng nay.

Nguyệt lặng thinh, nét mặt thoáng buồn.

Đăng quay lại, mỉm cười với Nguyệt:

– Hôm nào rảnh rang, tôi tới đây rước chị đến thăm tệt xá của tôi.

Nguyệt uất ức :

– Chuyện đêm qua đâu có đáng gì đến nỗi Đãng phải lộn nai bẻ ống bỏ đi nơi khác.

Đồng chen vào:

– Cậu nhớ cho tôi địa chỉ để tụi này mò đến.

Đãng lắc đầu:

– Thật tình tôi chưa biết số căn nhà đó, nên không thể chỉ khơi khơi được.

Đồng nói giỡn:

– Cậu làm như nhà cậu xa xôi và quanh co như ở trong động Thiên Thai vậy.

Đặng mỉm cười không đáp.

Từ đây, chàng có một tổ quỳ, một nơi để chàng sống trong ô nhục tội lỗi, nhưng vô cùng mê đắm ngất ngây. Gian phòng đơn sơ với số tiền thuê một ngàn đồng mỗi tháng, nếu khéo tay chân dọn, có thể trở nên ấm cúng xinh đẹp.

Đặng không phải chắc tình nhân được rửa đi thuê phòng ngủ để khi bước qua hành lang đưa vào phòng, chàng ngượng chín người dưới cái nhìn dò xét của bọn bồi phòng. Đặng sẽ tự do thao túng trong vòng tay người yêu, trên chiếc giường nệm trắng tinh, để ngẫu nhiên lạc thú một cách nhàn rỗi thú vị.

Nguyệt cười lạt, vẻ mặt lãnh đạm khó chịu.

Buổi chiều rơi chậm trên ngọn cây sung già cỗi. Những sợi nắng của ngày vắt qua cành lá rậm rạp. Khói nấu cơm chiều từ các mái tôn xám bốc lên.

Nguyệt rủ Đồng:

– Qua ngồi ăn cơm rồi đi ngủ sớm.

Nàng buồn bực rã rời. Đồng còn lục đục thu dọn dưới nhà mãi cho tới nửa đêm mới xong.

Đằng còn bỏ quên dưới gầm giường một vài món đồ như dép Nhật Bản, bình thủy đựng nước nóng, giỏ sách bằng sợi ni-lông đan, cùng những vật sắp tới thời kỳ phế thải. Đồng moi móc từng món, quét rác rến ẩn nấp trong xó kẹt. Căn nhà chỉ trong vài giờ được bày biện dọn dẹp thật gọn mắt.

Trên gác, Nguyệt lơ mơ ngủ được một giấc ngủ ngắn. Qua cơn vánh vắt, nàng chợt nghe tiếng đồng hồ bên nhà bà Bảy Xoan, người có đạo Thiên Chúa, du dương gõ 11 tiếng.

Giờ này, một vài cái tivi bên hàng xóm còn mở thật nhỏ. Trẻ nít đang vào nhà sửa soạn đi ngủ. Chẳng còn tiếng động nào đáng kể, chỉ trừ tiếng ca vọng cổ lãnh lớt từ nhà Năm Út vọng lại.

Nguyệt bật ngồi dậy, tụt xuống thang tìm Đồng. Ngọn đèn nê-ông giữa nhà đã tắt từ bao giờ, nhưng chỉ còn ngọn đèn ngủ màu xanh lá mạ thấp lơ mờ từ chỗ chân cầu thang.

Nguyệt suýt la lên. Đồng đứng góc nhà, yên lặng như một cái xác ướp, chàng nhón chân lên cao, nhìn qua lỗ tò vò, tay

bấm vào cái kệ sách, như rình ai bên nhà bà Tư.

Nguyệt cất tiếng hỏi nhỏ:

– Rình ai dữ vậy?

Đồng đưa ngón tay đặt lên môi, ra hiệu cho Nguyệt đừng nói lớn tiếng. Chàng kéo Nguyệt lại, thì thầm:

– Cô Lan đang dắt một người đàn ông ra ngoài bao lơn nhà bà Tư.

– Em lấy cái ghế đẩu để em lại đây cho anh.

Nguyệt ngoan ngoãn nghe theo lời Đồng, miệng luôn nở một nụ cười hóm hỉnh.

Đồng dìu nàng đứng lên ghế, và cả hai chong mắt lên bao lơn nhà bà Tư.

Bóng tối đặc quánh bắt đầu trong dần. Hai bóng trắng ngời sáp vào nhau tô một khối bệt bạc sau hàng lan can đen thẫm.

Giọng người đàn ông âu yếm:

– Anh mê em thấy mồi mà em cứ làm bộ hoài hề.

Tiếng ỏn tót của Lan:

– Em sợ con vợ của anh lắm. Lỡ chỉ biết được, chắc em có nước đội quần thiên hạ.

– Em nói xàm hoài. Vợ anh hiền khô à. Nó ăn chay mỗi tháng 10 ngày.

Lan ngừng cổ :

– Anh làm như em không biết vậy á? Nhút voi một ngà, nhì đàn bà một mắt.

Rồi Lan nũng nịu:

– Anh hứa đùm bọc che chở mẹ con em thì anh phải ráng làm sao cho tròn.

Giọng người đàn ông mê đắm:

– Anh thương mẹ thì phải bế con chứ sao?

Một thoáng lặng thinh. Sau đó, tiếng xô vật dúi dũi trên sàn ván ngoài bao lơn.

Nguyệt bước xuống ghế, xoa bóp bắp chân :

– Mọi quá chừng à.

Đồng vẫn chăm chú nhìn qua lỗ tò vò, theo dõi đôi nhân tình, không bỏ sót một cử động của họ.

Nguyệt gắt nhỏ:

– Coi tới đó cũng hiểu rồi. Người ta cũng làm như mình. Hơi đâu mà soi bói?

Đồng vẫn không quay lại:

– Mỗi cặp mỗi khác, có ai giống ai đâu em.

Nguyệt xí một tiếng:

– Xí. Mọi nẻo đường rồi cuộc cũng đưa về thành La Mã ráo trọi á.

Nguyệt bỏ đi lên gác, nhưng tính tò mò đang trì nín bước chân của nàng.

Hết tập 1

